

BARBARA CARTLAND

THE KISS OF
THE DEVIL

Nu hôn

của Quý Vương

nụ hôn của quỷ vương

Barbara Cartland

Người dịch : Anna 88

nụ hôn của quỷ vương

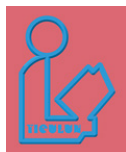
Barbara Cartland

Bìa: *Internet*

Nguồn: *Nhasachmienphi*

nụ hôn của
quỷ vương

BARBARA CARTLAND

Chương một

– **C**háu ghét đàn ông!

– Vô lý !

– Đó là sự thật. Họ đều giống nhau
– không muốn tiền thì là muốn thân xác cháu.

Jimmy Donaldson ngả đầu ra sau
cười sảng sặc đến nỗi ngựa của ông
cuống cuống lồng lên.

– Một con nhóc 21 tuổi đầu mà tính tình lại chậm biến đến thế. Ông lắc đầu thở hắt ra.

– Nếu chú muốn nói chậm biếm vì chỉ nói lên sự thật thường tình, thì cháu chấp nhận vậy. Cô đáp lời ông chú họ, đoạn khẽ ra roi quất ngựa phóng lên phía trước.

Đã quá trễ, ông nhận ra mình đã làm mếch lòng cô cháu gái. Con bé thật khả ái mỹ miều, với khuôn mặt trái xoan sóng mũi nhỏ xinh, cùng làn tóc đỏ man dại. Với nhân dáng như thế mà chỉ để dành riêng cho bất cứ vẠN VẬT vũ trụ nào nhưng không là niềm vui của tha nhân thì hết sức hoang đường. Nhưng ông quá thấu hiểu Skye rằng con bé không hề giấu cợt khi tuyên bố ghét nam giới, ông nén cười nổi gót theo Skye.

Ông bắt kịp cô khi họ lên tới đỉnh một gò đất cao. Từ đây trông xuống là cả một quang cảnh hùng vĩ với những thung lũng màu mỡ nối tiếp nhau, toàn thể những nét chấm phá đó tạo nên Mariposa – một trong những đất nước xinh đẹp nhất mà Jimmy từng gặp gỡ trong suốt sự nghiệp ngoại giao của ông. Nét gồ ghề thô nhám của những gộp đá nổi lên trên bóng dáng mờ xa của rặng núi nhỏ màu nâu pha sắc đỏ, tương phản trên nền trời lam nhạt, bên dưới là những mảng màu xanh lục của cánh đồng rau bán nhiệt đới xum xuê xen lẫn màu nâu của đất, và rải rác đó đây những đốm rực rỡ của hoa của bướm. Thật là truyền cảm. Khi đến bên Skye ông cô nghe hít một hơi dài giọng nói như ngân lên với niềm vui chột đến.

– Tuyệt vời quá phải không? Như là cháu từng hình dung.

Cảnh đẹp đến nao lòng làm cô quên hẳn đi nỗi tức tối vừa qua. Ngắm nhìn cô hai cánh môi khẽ mở, mắt sáng long lanh, Jimmy thầm nghĩ như ông vẫn thường nghĩ đến trước đây, sao con bé lúc nào cũng khiến ông ngạc nhiên, không chỉ một lần mà cả hàng chục lần trong ngày.

– Vùng đất này hùng vĩ quá phải không chú Jimmy? Cô hỏi tới khi thấy ông lặng thinh.

– Hùng vĩ, ông đồng tình một cách khô khan, “nhưng các vùng lán giềng quanh đây cũng thế. Uruguay phía tây và miền nam của Brazil phía nam. Như chú đã kể qua với cháu trước đây, mấy vùng này có nhiều nơi trù phú hơn hẳn chỗ này, chỉ để ngắm cảnh.”

– Chú giống như một bà cụ già vậy! Đó là vấn đề của chú đấy. Cô tức tối phản đối.

– Lời nhận xét này mà nghe được lúc 25 tuổi thì chú sẽ nổi điên đó, nhưng giờ 50 thì chú hạ cố bỏ qua. Chú công nhận là Mariposa rất đẹp. Dù đã nói qua, nhưng chú muốn hỏi cháu lần nữa đi Chile với chú nhân tiện thăm viếng cảnh vật ở đó luôn.

– Chú đừng hỏi nữa chú Jimmy! Chú biết câu trả lời của cháu mà. Chú cứ phản đối chương trình của cháu hoài làm cháu chán quá. Chú có nói gì đi nữa cháu nhất quyết không đổi ý đâu. Cháu đã mong đợi cơ hội đến Mariposa suốt mấy năm trời. Bây giờ đến đây rồi, cho dù có cả hạm đội hộ hàng cũng không thể ngăn cản cháu đi khám phá vùng đất này.

– Này con nhóc, cháu không lường được hết trở ngại mà cháu sắp đâm đầu vào đâu. Jimmy phản đối. “Ngoài ra mọi thứ ở đây cháu đều xem hết rồi, có còn gì nữa đâu.”

– Cháu chưa xem được bất cứ cái gì. Chắc chú nghĩ cứ xem mấy cái xe hơi Mỹ chạy lên chạy xuống con đường Jacara là cháu phải thỏa mãn sao?”

– Nhưng trời đất ơi, có cái gì để xem nữa đây? Jimmy hỏi vặn. “Jacara là thành phố tươi tắn nhất trong cái đất nước này đó – nếu mà cháu gọi nó là một thành phố – còn lại thì nơi nào khác của Mariposa cũng tương tự như ở đây thôi – hoa cỏ, bướm bướm, và đất đá.”

– Cháu không biết bà ngoại đã nói gì với chú. Cô mỉm cười. “Bà hay kể cho cháu nghe chuyện về Mariposa, những

câu chuyện dân gian lý thú lắm cháu chưa hề nghe bao giờ.”

– Sự việc đã thay đổi từ khi bà cháu ở đây.

– Nhưng là thay đổi tốt hơn. Cô nhìn ông mắt sáng lên. “Cuối cùng thì ông bà cháu sợ người da đỏ sát hại. Thời đó ai cũng phập phồng không biết khi nào mình bị trúng một mũi tên tẩm độc vào lưng.”

– Kết quả thì cũng như một viên đạn trước ngực.

– Rồi thì chú sống ra sao? Cách đây một năm ở đây có một cuộc nổi dậy mà.

– Ở Mariposa lúc nào cũng có nổi dậy hay chống đối gì đó. Jimmy giải thích một cách kiên nhẫn. “Đó là nguyên nhân đất nước này rất lạc hậu và người cầm

quyền độc tài đương thời không nắm vững dư luận quần chúng.”

– Vì thế chuyện bắn giết có thể xảy ra bất cứ lúc nào phải không? Cô chế diễu ông. “Nhưng tại sao họ phải bắn cháu? Cháu đem tiền đến cho họ mà – chú có thấy buổi tiếp rước khi du thuyền của mình vào cảng hay không. Những đồng dollar thơm tho đẩy chú Jimmy! Không có ai dại gì lại làm thịt con gà biết đẻ trứng vàng đâu.”

– Nếu chú còn lưu lại đây với cháu có lẽ chú sẽ có cái nhìn khác, nhưng ngày mai chú phải đi Valparaiso.

– Cháu hiểu, mặc dù cháu rất tiếc là chú phải đi, nhưng cháu vẫn muốn tự mình cháu thăm thú đó đây. Cháu nghe có ích kỷ, vô ơn không?

Skye liếc nhìn ông dưới rèm mi dài xem ông có tỏ vẻ khó chịu gì không, đoạn cô bật lên cười và đưa bàn tay vẫn còn mang găng bắt lấy tay ông.

– Ôi chú Jimmy lúc nào chú cũng tử tế, kiên nhẫn, nhưng cháu vẫn muốn đi con đường riêng của mình, thế nên đừng tranh luận với cháu nữa, sẽ vô ích thôi.

– Chú chỉ e việc gì cháu cũng làm theo kiểu riêng của cháu. Jimmy phàn nàn.

– Đâu hẳn thế. Cháu đã phải đợi cho đến khi 21, chẳng hạn, để đi Mariposa. Cháu từng có ý này cách đây vài năm, nhưng chuyện đó làm cô cháu quá kinh hoàng. Cô nghĩ là hễ ai sống ở Nam Mỹ – hay trên mạn bắc – thì đều là dân man rợ.

– Hilda là người biết lý lẽ mà. Jimmy nói. “Chú rất thích bà ấy.”

– Cháu cũng vậy, nhưng cháu phải thú thật là cô không giàu óc tưởng tượng. Thật rất là khác biệt với bà ngoại người Mỹ của cháu. Nếu chú mà gặp được chú sẽ mến bà lắm.

– Là người Anh chú không chấp nhận được cái cảnh các cô con gái trẻ, có quá nhiều tiền, không đủ ý thức, tự mình lang thang hết từ nơi này đến nơi kia trên thế giới.

– Chú lại nói đến mấy người họ hàng, các vị tổ tiên, các đấng tiền bối Anh quốc của cháu rồi. Skye cười phá lên. “Khi chú nói như thế, chú Jimmy, cháu rất mừng mình là phân nửa người Mỹ đấy.”

– Thế nào cháu cũng hối hận vì không nghe lời chú.

Nhìn con bé lúc này, ông thấy nguyên nhân mình lo âu là xác đáng. Con bé với vẻ đẹp mang đủ sắc màu, đủ làm chao đảo bao nhiêu người. Ông từng bắt gặp những ánh mắt đen táo bạo liếc đến dáng người thon thả với đường cong mềm mại trở bồng sung mãn như trái chín đầu mùa. Những ánh mắt người Mariposa với dòng máu nóng Tây ban nha đang chảy bồng bồng trong huyết quản, luôn luôn khiến ông lo ngại.

Ngựa đang xuôi xuống con dốc đồi thoải thoải. Nhìn qua vai ông thấy những người hộ tống, hai đứa con trai đi theo họ làm nhiệm vụ hướng dẫn, đang nói năng chỉ chỗ về phía xa xa. Khi họ quay trở lại, ông nghe tiếng một trong hai người đang đi chậm lại phía sau.

– Chuyện gì vậy?

– Xin lỗi ông, chàng trai trầm giọng nói nhỏ, “tốt nhất ông và cô đây đừng đi xa hơn nữa.”

– Tại sao? Jimmy toan hỏi nhưng Skye đã xen vào.

– Chúng tôi sẽ đi tiếp. Cô nói bằng tiếng Tây ban nha một cách thành thạo. “Trời hãy còn sớm, chúng tôi muốn đi xem cảnh quê quanh đây.”

– Nhưng, cô à... đứa con trai chực nói.

– Đó là lệnh của tôi, làm theo đi. Cô nói một cách uy quyền, đoạn thúc ngựa phóng lên đằng trước.

Jimmy không có nhiều thời gian để bắt kịp Skye, khi ông lên ngang hàng với cô họ cho ngựa đi nước kiệu qua trảng

cỏ mềm rồi chậm xuống bước êm ả dưới những tàn cây.

– Tại sao thằng bé đó muốn mình quay trở lại? Jimmy hỏi khi lấy hơi lại.

Cô nhún vai.

– Có lẽ nó muốn chớp mắt một chút, đâu ai biết được? Hay là nó thấy mình thuê ngựa đáng đồng tiền rồi. Cháu đã nói rõ khi thuê là cháu cần mấy con đi nổi cả ngày mà, con của cháu vẫn chưa mệt.

Côi cúi xuống vỗ nhẹ lên cần cổ bóng mượt của chú ngựa đẹp, liếc nhìn nét mặt của ông chú cô như đọc được ông đang nghĩ gì trong đầu.

– Chú cảm thấy có gì nguy hiểm, chú Jimmy, và chú đang phân vân không biết nói cách nào để thuyết phục cháu quay

trở về. Chú không cần nói ra đâu, vô dụng thôi.

– Vậy thì mình phải đành đi tiếp thôi.

Giọng ông thoáng vẻ bức bối. Ông là một nhà ngoại giao suốt cả đời mình, nhưng đôi khi cái kiểu chế giễu những lễ thói thường tình hay thái độ không màng gì đến hiểm nguy của đứa cháu họ khiến ông vô cùng khó chịu. Ông rất thương mến Skye. Ông biết con bé từ lúc nó mới sinh ra, bởi lẽ ba nó là anh họ của ông, và họ cùng nhau lớn lên. Nhưng Arthur Standish là người dễ dàng, tốt tính, và xuề xòa trong khi đứa con gái thì hoàn toàn khác biệt.

– À, đó là máu Mỹ trong người cháu đó. Skye nói lớn, một lần nữa lại đoán được ý nghĩ của ông. Cô nói thêm “cháu ước gì chú biết về mẹ cháu.”

– Bà ấy trông rất đẹp.

– Không chỉ để ngắm thôi, người cũng tốt nữa, vui vẻ, gan dạ. Ở với mẹ vui lắm. Ôi chú Jimmy, nếu như mẹ cháu không mất sớm khi cháu còn nhỏ quá để hiểu được mẹ nhiều hơn.”

– Đúng là thảm kịch! Ông đồng ý “tuy nhiên tai nạn đó không xảy ra nếu bà ấy cẩn thận hơn một chút.”

– Cháu không thể tưởng tượng được là mẹ cẩn thận đặc biệt trong bất cứ chuyện gì, nhưng cháu ở với mẹ ít quá, cháu chỉ được phép sang Mỹ thăm mẹ trong dịp lễ lộc mà thôi.

Trong một thoáng mắt cô tối lại. Jimmy nghĩ, như từng nghĩ đến rất nhiều lần trước đó, những đứa con trong một gia đình bố mẹ ly dị khốn khổ như thế nào

– lòng tin bị chia xẻ và cảm giác không ổn định thiếu vắng một mái nhà và nền tảng gia đình đúng nghĩa.

– Cháu đoán mọi thứ liên quan tới mẹ đều sáng láng đẹp đẽ hơn vì cháu không gặp mẹ nhiều. Cô thành thật tâm sự. “Lối giáo dục của cháu bên Anh dường như thuần thực hơn, so với kiểu sôi động cháu thấy ở nhà ông bà ngoại trong Long Island hay là trang trại ở California. Mấy lần thăm viếng đó cũng hiếm hoi sau khi mẹ cháu mất. Nhưng bây giờ nhìn lại, những lần đó cùng với những chuyện kể của bà ngoại đã gắn sâu vào tâm trí cháu không thể nào tách rời được.”

– Bà ngoại cháu đến đây khi còn là con gái à? Jimmy hỏi.

– Không, không, khi bà vừa lập gia đình. Ông ngoại cháu là kỹ sư mỏ, họ

đến đây để tìm vàng cho công ty nào đó ở New York. Không thành công lắm, nhưng có nhiều phiêu lưu rất thú vị cùng với dân da đỏ trên những chuyến hành trình đến chỗ ở của họ.”

– Bà cháu chưa bao giờ rời khỏi nhà nửa bước trước khi lấy chồng, hơn nữa, chỉ ở trong thành thị thôi. Thấy được chim chóc hoa lá, bà tưởng như mình bước vào xứ sở thần tiên vậy. Bà thường kể tỉ mỉ sống động lắm đến nỗi cháu tưởng chừng như đã từng đến đây.

– Ông bà cháu ở đó bao lâu?

– Chỉ độ 2 – 3 năm thôi, rồi họ về lại Mỹ, như chú biết ông cháu tìm được dầu hỏa. Cháu không cảm thấy đoạn đời đó của ông bà hứng thú chút nào. Dầu thì dơ dáy lắm, phá hỏng hết cảnh sắc của đất đai. Nhưng vàng thì lại khác. Có

cả kim cương và hồng ngọc trong những rặng núi đó. Đó mới gọi là lãng mạn, nếu chú thích gọi như thế.

– Có lẽ chúng ta chưa biết hết tài nguyên khoáng sản chưa được khám phá trong những quốc gia Nam Mỹ châu. Jimmy nói tiếp, “người Tây Ban Nha ôm trong lòng những giấc mơ to tát khi mới đặt chân đến đây, nhưng họ đều thất vọng.”

– Chú tin đi, cháu thì không đâu! Vô ích thôi chú Jimmy. Cháu không cần vàng – chỉ có Chúa biết – cháu có đủ lắm rồi, nhưng cháu muốn làm những chuyến phiêu lưu như bà của cháu.

– Thường thì những chuyện phiêu lưu chỉ hay ho đẹp đẽ sau khi người ta trải qua thôi.

– Chú à, chú không có đầu óc lẫn mạn gì cả! Skye nói móc ông. “Trước hết cháu sẽ đi du hành khắp nơi, sau đó thì viết sách kể lại, nếu sách cháu bán chạy, chú sẽ tự hào về cháu.”

– Chú thà là cháu đọc và nghe chuyện của người khác hơn là cháu đích thân mình thử nghiệm.” Ông nhìn qua vai rồi nói tiếp.

– À mà chuyện gì xảy ra cho mấy đứa dẫn đường vậy? Hình như họ không hài lòng chuyện gì đó.

– Họ chỉ lười thôi. Skye nói nhanh – quá nhanh – khiến Jimmy nhìn Skye một cách nghi ngờ.

– Phải cháu biết chuyện gì không? Nói cho chú nghe đi, không thôi chú sẽ trở lại hỏi họ.

– Không, chú Jimmy, đừng hỏi. Cô năn nỉ. Không có vấn đề gì hết, thật mà. Cháu hứa với chú.

– Nói đi, chú rất muốn biết.

– Được rồi! Cô đầu hàng, “Người đàn ông mà mình thuê ngựa xì xầm chuyện gì đó là đừng đi quá sâu vào phía trong. Hắn nói là có thổ phỉ hay... cháu cũng không rõ lắm. Có một số chữ cháu nghe không kịp. Nói chung hắn có ý kiến là tốt hơn mình nên ở gần Jacara.”

– Đúng y như những gì chú đã nói. Vậy bây giờ mình phải quay lại.

– Chú cứ đi đi, cháu không cần đâu, nhưng cháu sẽ không về. Ai mà muốn ngồi một chỗ ở Jacara khi có cả Mariposa để khám phá chứ.

– Chú đã nói với cháu lúc nào cũng có biến động ở trong nước này, cháu cũng không nên để mình bị lôi cuốn vào.

– Sao chú biết là cháu không muốn? Cháu thích người dân Mariposa, cháu từng gặp họ rồi, nếu cháu có cơ hội cháu sẽ khuyên họ bỏ quách người độc tài đương thời đó đi.

– Tướng quân Alejo? Ông ấy không ngồi lâu đâu – không bao giờ! Nhưng chú cũng chả mong ông ta tệ hơn hay khá hơn mấy ông trước.

– Vậy họ muốn gì ở đất nước này? Skye nói một cách nghiêm trang, “Có người nào can đảm đứng ra khỏi xướng không? Để giúp cho mấy người nghèo, như những người mà mình thấy lang thang vất vưởng ngoài bến cảng.”

– Cái mà cháu đòi hỏi là – một chính phủ của dân hay là dân vì dân? Ông trêu cô.

Skye lắc đầu.

– Không, cháu không tin, từ những gì cháu thấy họ chưa đủ khả năng để tự điều hành, nhưng cháu không nghĩ rằng Alejo có bất cứ tài gì mà họ có thể sử dụng được. Cháu thấy ông ta ngồi trong xe hơi dọc theo con đường quanh cảnh ngày hôm qua. Có lẽ ông ta thắc mắc về du thuyền của mình; nhưng nhìn rất ngạo mạn, mập mạp bóng lưỡng. Rồi cháu lại thấy những người ăn xin phỉ nhổ ông ta khi ông ta đi khỏi. Hiển nhiên là họ không thích ông ta.

– Độc tài đầu có cần người ta thích, con nhóc, họ chỉ muốn người khác vâng lời thôi.

– Vậy thì cháu hy vọng sẽ có nhiều người bắt tuân ông ta. Nhìn kia! Chỗ đó là thích hợp nhất để cưới ngựa

Cô thúc ngựa tiến lên phía trước và Jimmy nổi gót theo sau.

Cây cối lùi lại phía sau và họ đã đi vào đồng trống. Những đồng cỏ dày, một con sông ngoằn ngoèo uốn khúc và nắng vàng tràn ngập khắp nơi với vẻ đẹp mơ màng.

Đây là xứ sở gia súc, Jimmy nghĩ, và không hiểu sao người dân Mariposa không biết cách canh tác đất đai. Skye đang dẫn đầu cho ngựa phi nước đại như điên cuồng. Họ tiếp tục đi, mùi hương cỏ ngọt ngào thoang thoảng khắp nơi, mọi chỗ họ đi qua.

Đằng trước Jimmy thấy Skye gò

cương cho ngựa đi chậm lại. Cô đang nhìn vào cái gì đó, khi ông bắt kịp cô thì thấy cô đã dừng lại bên một thân cây chết. Có lẽ bị sét đánh trúng, thân bị toác ra đầy vết nám, nhưng vẫn sừng sững đứng đó nhu một sự tương phản chua chát với mọi vật màu mỡ sống động xung quanh.

Khi ông đến gần hơn, Jimmy trông thấy vật gì đó bên cạnh gốc cây. Ông thấy mắt Skye ánh lên kinh hoàng trước khi ông nghe được giọng cô, vội vã gấp rút.

– Chú Jimmy, ông ta chết rồi hả?

Lũng lảng trên cành cây là một xác người. Ông ta bị treo cách mặt đất khoảng một foot, thùng quẩn quanh cổ, gương mặt bị biến dạng vì đau đớn.

Không cần phải chạm vào hai bàn tay lạnh lẽo cột đằng sau lưng, hay sờ ngực xem có còn động đập không để biết

người đàn ông đã chết. Ông ta bị treo có lẽ 2 hay 3 giờ trước đó, và kiểu treo rất hữu hiệu để ông ta không tài nào trốn thoát.

– Phải, ông ta chết rồi, thôi bây giờ thì đi đi.

– Nhưng... mình nên làm cái gì chứ?

Skye quay qua ông vẻ lúng túng khiến ông nhận ra là con bé hãy còn non nớt và thiếu kinh nghiệm quá.

– Mình không giải quyết được chuyện gì đâu.

– Nhưng mình phải đi báo có người chết chứ... cho ai đó? Ai lại dám làm chuyện này?

Mặt cô ửng lên và giọng nói lại vút lên.

– Chuyện này không có liên quan gì đến mình. Jimmy khẽ nói. Mình là người lạ – du khách – đối với đất nước này. Nên nhờ rằng khái niệm về công lý của mình không thể áp dụng cho người khác.

– Công lý! Skye thốt lên tức tối. “Chú có hình dung ra là người ta có đưa ông ta ra xét xử không?” Và bây giờ ông ta bị treo cho đến khi...

Cô ngược lên nhìn bầu trời, Jimmy cũng nhìn theo tia nhìn của cô. Như ông chợt nghĩ đến, có hai con điều hâu đang lượn lờ ở trên đọt họ bỏ đi.

– Kinh khủng quá! Đồ súc vật! Cô kêu lên giận dữ.

Cô vòng ngựa lại một cách chậm chạp. Hai người dẫn đường miễn cưỡng đang theo sau. Skye sấn lên vài bước về

hướng của họ.

– Ai đã làm cái chuyện này? Cô hỏi ngay khi tới trong tầm nghe. “Ai lại phải hứng chịu cơn thịnh nộ này?”

Cô chỉ về hướng tử thi. Hai chàng trai nhìn theo hướng tay cô chỉ một hồi rồi liếc nhau. Một người vội làm dấu thánh, nhưng người kia thì đảo mắt nhìn quanh như thể đang truy tầm kẻ thù.

– Ai có thể làm cái chuyện như thế? Skye lập lại.

Hai cậu thanh niên lại nhìn nhau và thì thầm thật khẽ, gần như chỉ nói cho mình cậu ta.

– El beso del diablo!

– Nụ hôn của quỷ vương? Skye phiên dịch. “Điều đó có nghĩa là gì?”

– Cháu không nên hỏi nhiều quá.
Jimmy thấp giọng cảnh cáo.

– Nhưng cháu muốn biết. Skye bẻ lại. “Việc như thế này không thể xảy ra, ngay trong Mariposa, mà không có lời giải thích nào?”

– Bọn tôi không biết gì hết cô à. Cậu trai lớn hơn nói với vẻ bướng bỉnh. “Chúng ta phải trở về. Không được phép để đi xa hơn nữa.”

– Ai không cho phép?

– Tôi không biết, nhưng không được.

Cậu ta lại khoác lên vẻ mặt ương bướng mà Jimmy nhận ra ngay đó là cái cách thông thường khi người ta tránh né không muốn giải thích. Ông biết quá rõ cái giọng nói không âm sắc, ánh mắt lên

lút, mặt giả khờ khạo là dấu hiệu không thể hỏi gì thêm.

– El beso del diablo? Cậu nhỏ thì thâm lần nữa, rồi bị cậu lớn hơn la lên chát chúa. Trong một lúc tưởng chừng giữa hai người họ sắp nổ ra tranh cãi kịch liệt – cậu nhỏ trả lời cậu lớn gì đó, rồi họ găm gù quát nạt nhau như hai chú khuyển đang giận dữ.

Có lúc không gian ồn ào vang động khi họ lớn tiếng, phút kế tiếp thì lại lặng lẽ như tờ, Mắt họ chăm chăm về phía trước, đoạn quay ngựa và phóng đi mạnh bạo như lúc họ đến.

Trước tình cảnh này cả Skye và Jimmy đều quá sửng sốt để nói hay làm bất cứ điều gì, rồi đồng thời họ quay qua xem chuyện gì đã làm cho hai chàng hướng dẫn chạy như ma đuổi. Xuyên qua những

đám hoa đại xa xa, có nhiều người đang phi ngựa tiến về hướng của hai chú cháu.

– Họ là ai vậy? Skye hỏi.

– Chú không biết, Jimmy khẽ đáp, “nhưng tốt hơn đừng rút lui, cứ đi về phía họ, cười nói chào hỏi thân tình, điều quan trọng là đừng hỏi gì cả.”

Ông cho ngựa tiến lên, Skye xích lại gần ông một chút rồi đi theo ông. Thoáng nhìn, họ thấy nhóm người đang tới không có vẻ gì khủng khiếp khiến cho hai chàng trai kia phải chạy thực mạng.

Họ cười những con ngựa cứng cáp, kiểu cách họ giống như những gauchos hay dân chăn bò thường thấy ở Nam Mỹ. Y phục thì hỗn tạp, miếng mới chồng lên miếng cũ, đội mũ cói vành rộng, quần rộng bombachas nhét trong ủng da ngựa,

và áo kiểu may sẵn bằng hàng tweed. Chỉ trong những buổi hội hè dân gauchos thời nay mới ăn mặc kiểu cộ lãng mạn.

Đoàn người đến gần hơn, Skye và Jimmy thấy một người đàn ông hoàn toàn khác biệt với những người khác. Anh ta đi ở giữa bọn họ, không cần phải nói gì nhiều cũng biết anh ta chính là người cầm đầu. Chỉ cần liếc đến vẻ đẹp, thần thái sắc nét, uy nghi như chim ưng và bờ vai rộng hùng tráng, là đủ để khẳng định hai chú cháu đang gặp một nhân vật có cá tính trầm tĩnh, sâu sắc.

Khăn quần cổ màu đỏ thắt sơ sài, chiếc áo tweed may khéo kiểu tây phương và đôi ủng không đánh kỹ gọt nên hình ảnh một người sống cả đời trên lưng ngựa. Tay anh ta cầm rebenque – roi quất ngựa cần bạc lấp lánh, yên ngựa và bàn đạp cũng được khảm bạc. Nhóm người này

dù có là ai đi nữa, người đàn ông trước mặt họ đích thị là một thủ lãnh.

Khi đám người mới tới đã ở ngay trước mặt họ, Jimmy và Skye ghìim ngựa lại. Jimmy giơ nón lên.

– Buenos dias, senior.

Trong một thoáng không có tiếng trả lời, rồi người cầm đầu nhóm gauchos nói.

– Các người không được phép đến vùng đất này, hãy về lại Jacara ngay lập tức.

Giọng anh trầm, rắn rỏi, và độc đoán.

– Chúng tôi chỉ là du khách. Jimmy khẽ nói, “xin hãy niệm tình tha thứ, nếu chúng tôi đã lỡ xâm phạm. Chúng tôi thành thật xin lỗi, senior, và sẽ theo lời

ông trở về Jacara.”

Nói xong ông toan quay đầu ngựa, nhưng Skye vẫn đứng yên.

– Đất đai này thuộc về các ông sao?

Từ ngữ nghe ra như đơn giản, nhưng lại hàm chứa một sự thách thức. Họ nhìn nhau và lần đầu tiên Skye nhận thức được một người đàn ông đang nhìn mình, không phải là ánh mắt ngưỡng mộ mà dường như là không ưa thích. Còn có cái gì khác nữa hằn lên trên nét mặt đó mà cô không thể xác định tuy nhiên cô bất chấp tất cả.

Ngả đầu ra sau, cô quên luôn lời cảnh báo, quên luôn chỉ mới vừa đây cô hơi hốt hoảng khi thấy hai người đưa đường bỏ chạy. Cô đưa tay chỉ về phía người đàn ông bị treo trên cành cây.

– Cái đó cũng thuộc về người dân Mariposa sao? Cô quyết liệt hỏi.

Vẻ mặt anh ta vẫn không thay đổi, nhưng cô đoán rằng trong một thoáng mắt anh ta thu lại. Rồi cô đứng yên đợi, không biết anh ta sẽ trả lời mình như thế nào, anh nói giọng điềm tĩnh gần như không hé môi.

– Đó là cách, *senorita*, mà người dân Mariposa đối xử với quân phản trắc.

Skye không thể hình dung được bằng ngân ấy lại có thể đủ để truyền đạt cá tính một con người chỉ với vài từ – tàn nhẫn, ngạo mạn, độc đoán! Cô cảm nhận được niềm kiêu hãnh của anh ta, và cô ghét cái cung cách kiêu hãnh xác xược của người đàn ông này bởi vì chính hắn ta là nguyên nhân của cái chết kia.

Cô muốn nói nữa, muốn thách thức để khiêu chiến uy quyền của anh ta trước sự việc này, nói cho anh ta biết những ý nghĩ của cô về tội ác ghê tởm này thì chợt có tiếng của chú Jimmy vang lên.

– Đi ngay, Skye, ngay!

Ông nói bằng tiếng Anh, dù bọn người kia không hiểu gì, nhưng âm điệu vừa như ra lệnh vừa như nài nỉ. Lần đầu tiên từ lúc họ đến, vẻ căng thẳng của gauchos và thủ lãnh của họ có vẻ dịu đi. Skye dường như thấy một nụ cười nhẹ loé lên trên khuôn mặt với đường nét như chim ưng của anh ta, đoạn anh nói như không hé miệng.

– Đúng đấy, chạy mau đi như mấy cô bé ngoan, và đừng xen vào chuyện không liên quan tới mình.

Cú thúc mạnh của Skye làm con ngựa chồm lên hốt hoảng, mặt cô bừng đỏ. Khi quay lại theo Jimmy cô còn nghe tiếng cười của họ bỏ lại sau lưng. Cô cảm nhận được chính cơn giận của mình bốc lên dữ dội điên cuồng khiến cô trở nên lấp bấp.

– Tại sao tên đàn ông đó dám làm như vậy! Chính hắn ta là người treo kẻ bất hạnh đó lên cây – chú có nhận ra không? Rồi xua đuổi mình bằng lời lẽ láo xược! Hắn ta không có quyền! Cháu chắc chắn điều đó. Cháu sẽ đi gặp tướng quân Alejo báo cho ông ta biết cháu nghĩ gì về việc này.

Cô vẫn hăng say nói mãi, hàng mấy mươi phút trước khi nhận ra mặt Jimmy đã tái ngắt và mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô thành linh im bật, cơn giận như rút xuống. Ất hẳn chú Jimmy phải có lý do

khi sợ đến như vậy.

Họ tới chỗ trú chân trong những lùm cây trước khi cô nhìn lại, chỉ là một cái liếc nhanh. Bọn người đó vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không xê dịch từ lúc hai chú cháu bỏ đi. Nắng vẫn vàng óng, đồng cỏ ngát xanh, và cơ man là bướm chập chờn trong nắng thật xinh đẹp duyên dáng hơn bao giờ, nhưng có điều lẫn khuất nào đó đang đe dọa vùng đất dường như hiền hoà xinh đẹp chỉ cách đó có vài phút giây.

Skye bỗng rùng mình như bị gió lạnh thổi qua, khi Jimmy lau trán cô nói.

– Hẳn là ai vậy?

– Làm sao chú biết được?

Giọng ông gắt gỏng nên cô đành giữ yên lặng cho đến khi họ băng ngang qua

cánh rừng. Hai người đưa đường đang đợi họ ở đó. Họ có vẻ ngượng ngùng tuy nhiên cố dấu bằng cách tỏ vẻ hoạt bát liến thoắng.

– Đến lúc cô nên trở về rồi. Đường về khá xa, buổi tối đôi khi trời trở lạnh – tốt hơn mình nên đi nhanh.

Bọn họ dục ngựa tới trước, nhưng Skye ngăn họ lại.

– Người đàn ông đó là ai?

Họ không giả vờ như không hiểu cô nói gì. Họ liếc nhau, cậu trai lớn nhún vai.

– Bọn tôi không biết, *senorita*.

– Được, nếu các cậu không nói thì thôi. Cô gằn giọng, “cứ để dành cái tên đó cho riêng mấy cậu đi. Thật là tội

nghiệp, không ai bắt buộc các cậu nữa đâu, tôi thích chuyển đi này lắm, và sẽ có thưởng.

Bọn họ lại nhìn nhau, bối rối trước cách tấn công trực tiếp này.

– Có muốn nói cho tôi nghe không? Skye khẽ hỏi cậu nhỏ, “hãy nói thật, vì tôi không muốn nghe nói bất cứ lời nói láo nào.”

Cô thấy cậu ta quay về phía người chết làm dấu thánh và đoán cậu ta theo Thiên Chúa giáo, và có lẽ cũng chính bởi lý do đó cậu ta có vẻ ít kinh nghiệm và bốt dối trá hơn người bạn cứng cỏi của mình.

Trong giây lát cậu ta lưỡng lự, rồi liếc qua vai như sợ ai nghe thì thảo hai chữ “El diablo.”

– Quý vương! Skye thốt lên. “Thật là hoang đường, làm sao mà một người bình thường lại là quý sứ?”

– Người ta gọi ông ấy như vậy, senorita, tôi chỉ biết bấy nhiêu thôi.

Cậu ta nói giản dị, nhưng cô tin cậu ta nói thật. Khi họ ra khỏi cánh rừng, cô phóng lên đằng trước kể lại cho Jimmy nghe.

– Mình sẽ tìm hiểu sau. Chú nghĩ anh ta là thổ phỉ ở địa phương. Anh ta có thể là chủ đất hay nông dân có tâm cỡ, nhưng không biết vì sao chú lại nghi ngờ điều này. Nếu anh ta chỉ đơn giản như thế mấy đứa con trai thành thị này không kinh hãi đến vậy. Chú ước là đã sớm yêu cầu toà đại sứ cho một bản mật trình về Mariposa trước khi rời New York. Nhưng chắc cháu hãy còn nhớ là

cháu chỉ muốn du ngoạn qua vùng biển Caribbean thôi.

– Mình có đi rồi mà. Skye xen vào.

– Cháu đâu có thêm vào tiết mục đi Mariposa cho đến khi đem chú ra biển. Giờ thì có lẽ cháu nên đổi ý, vì đã học được điều hay từ chuyến đi này.

– Đổi ý? Skye kêu lên bức bối. “Chính chuyện này càng làm cho cháu khao khát thấy càng ngày càng nhiều thêm về đất nước này. Nếu chú nghĩ cái tên cướp cạn cò con đó làm cháu sợ hãi phải đi khỏi Mariposa, thì chú sai rồi.”

– Nhưng còn nhiều nơi khác cho cháu đi mà. Jimmy thở dài.

– Khi cháu nghĩ tới tên đó, cháu giận đến nỗi có thể hiểu tại sao người ta phải bắn mấy tên cục súc như vậy. Nếu mà

cháu có khẩu súng lục lúc đó, cháu đã tặng cho hắn một phát rồi.

– Chú không muốn thử mấy cái trò đó đâu. Jimmy nói một cách khô khan. “Chuyện gì cũng vậy, lần sau nếu có ra ngoài cưỡi ngựa, tốt hơn là mang theo súng. Nhưng làm ơn đừng bắn ai hết, bắn lên trời là đủ dọa cả đám đông thù nghịch sợ hãi rồi.”

– Cháu không tin là bom nguyên tử có thể làm cái đám người đó sợ. Skye đáp, “nhưng cháu sẽ nghe lời chú.”

– Chú không biết phải làm gì với cháu bây giờ, thật đó. Jimmy rên rỉ, “chú nghĩ sự việc xảy ra lần này đã chứng tỏ cho cháu thấy Mariposa không phải là vùng đất chỉ toàn mật với đường. Làm ơn đến Chile với chú đi, Skye. Sau này,

chú có ngày phép, chú sẽ đưa cháu đến đây nữa.”

– Chú Jimmy, cháu không thích làm gián đoạn sự nghiệp ngoại giao của chú.

– Quên sự nghiệp của chú đi. Jimmy nói. “Cháu còn đáng lo hơn cả bao nhiêu nghiệp vụ ngoại giao cộng lại. Điều mà cháu cần là một tấm chồng, càng sớm càng tốt.”

Skye phá lên cười.

– À thì ra chú nghĩ chỉ có người chồng là có thể bảo vệ cháu khỏi mấy băng cướp cạn sao. Đừng lo, chú Jimmy, cháu có thể tự chăm sóc cho mình mà. Cháu không sợ bất cứ người đàn ông nào – ngay cả người đó là El Diablo!

Chương 2

Chỉ có một mình!

Skye nói lớn khi thức giấc bởi tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền. Cô tung người xuống giường, chạy ra cửa sổ đón làn gió nhẹ mơn man trên mặt.

– Thật là hạnh phúc, hạnh phúc quá!
Cô hét to lên như muốn chia sẻ niềm vui cùng đại dương chung quanh.

Đêm qua trời nóng đến nung người, nhưng giờ đây dù nắng chói chang trời lại dịu mát. Skye vươn tay lên cao, tâm hồn lẫn thể xác như được thăng hoa với niềm vui bao la, muốn vươn cao đến chốn vô cùng.

– Chỉ có một mình!

Cô rời cửa sổ, nhìn thoáng bóng mình trong chiếc gương dài trên bàn trang điểm. Áo ngủ bằng sa mỏng, phất phơ trong gió, quần quýt lấy dáng người. Ánh nắng sớm lung linh *** qua làn vải mỏng phô bày nét đẹp của thân hình – gò ngực căng tròn, vòng eo thon, và những đường cong mềm mại ngọt ngào. Lúc này cô đẹp yêu kiều như một vị nữ thần Hy Lạp. Nhưng không chỉ dừng lại nơi vẻ đẹp của mình, ý nghĩ của Skye còn vượt xa hơn nữa – tự do!

Cuối cùng chỉ còn mình cô! Một mình cô để làm những gì cô yêu thích khát khao, là chủ nhân của chính bản thân cô. Đã nhiều năm qua cô rất phiền hà với sự chăm sóc quá tỉ mỉ của những người giám hộ. Khi ba cô bị giết ở Dunkirk, cô được gửi đến sống với người cô. Cô yêu mến người em gái duy nhất của ba mình, nhưng đồng thời cảm thấy ngọt ngào bị chế ngự trong vẻ dịu dàng mềm mỏng, và ý kiến của cô luôn bị cô Hilda gạt bỏ cho dù Skye có phản đối đến đâu.

– Cũng à, cô nghĩ mình không nên làm thế! Cô nói nhẹ nhàng, nhưng ẩn đằng sau nụ cười ngọt ngào là sự kiên định không thể nào lay chuyển.

Khi ông ngoại của Skye qua đời, cô được thừa hưởng phần gia tài đồ sộ của ông mình. Tuy nhiên đời sống của cô không vì thế dễ dàng hơn trên đất Mỹ.

Lúc nào cũng có cả lô hộ hàng, luật sư, nhân viên ngân hàng, và cố vấn tài chính ra sức điều khiển cuộc sống của cô, bảo ban cô những gì cần làm, cấm đoán cô những việc cô muốn thực hiện hơn bao giờ hết – ý muốn tự do tự tại và cơ hội được thấy cả thế giới này.

– Không được, không nên, không và không! Sao cô căm ghét những tiếng đó đến thế.

Giờ đây cô là vị chủ nhân suy nhất của bản thân mình, biệt lập trên con thuyền của mình, cách Anh quốc và New York hàng ngàn dặm xa. Thiếu vắng luôn sự hiện diện của chú Jimmy, ông chú hay lo đã gây với cô đến tận ban tối trước ngày ông đi, trong chiếc phi cơ từ Valparaiso gửi đến đón ông.

– Làm ơn chăm sóc cho mình, cháu

à. Ông nài nỉ khi mọi thuyết phục muốn Skye theo ông đều như gió thoảng qua tai.

– Cháu biết mà, chú đừng bận tâm quá. Skye đáp lời ông.

Nói thì dễ, nhưng làm cho ông tin lại là chuyện khác, cô biết ngay khi thấy ông cau mày. Bất chợt cô áp má cô vào ông.

– Chú à! Chú lúc nào cũng tử tế với cháu, cháu không bao giờ quên. Cháu cố gắng không gây hại cho mình đâu.

– Cầu trời là cháu biết giữ lời, nhưng nếu lỡ gặp trở ngại gì, cháu biết phải tìm chú nơi nào. Nếu chú có đi khỏi đại sứ một hay 2 buổi tối gì đó, chú sẽ gửi điện tín cho cháu biết chú đang ở đâu.

Cô vẫy tay từ biệt cho đến khi phi cơ chỉ còn là một chấm nhỏ mờ xa, rồi trở

về tàu, một chút áy náy dâng lên vì cảm thấy nhẹ nhõm hơn hở khi thoát được ông.

Cô dùng cơm tối một mình, rồi ra ngồi trên thành tàu, nhìn mông lung ra làn nước bạc lấp lánh ánh sao. Nhưng ngay trong lúc mơ mộng này hình ảnh người đàn ông bị treo trên thân cây cháy xém lại hiện về trong tâm trí, miệng ông ta há hốc vì đau đớn, mắt lồi hẳn ra khỏi hốc mắt.

– Nụ hôn của quý vương! Còn sự mỉa mai cay đắng nào hơn danh xưng ấy.

Đầu cô cứ lập đi lập lại lời nói của người đàn ông có đường nét như chim ưng, người đàn ông có biệt hiệu “El Diablo.” Hắn ta là ai? Hắn ta sống ở đâu? Hắn có quyền hạn gì?

Trước mắt cô hiển hiện lên vành môi khắc nghiệt, đôi mắt ánh màu thép, cung cách cao ngạo quả quyết. Hắn dường như rất ung dung, tự chủ ngay cả khi chú Jimmy phải khiêm tốn hạ mình trước mặt hắn ta.

El Diablo! – Cái tên vô cùng đích đáng cho một kẻ sát nhân, cô sẽ không bao giờ tha thứ cái kiểu hắn đã sỉ nhục cô “chạy đi cô bé ngoan!” Mặt cô rục nóng trong bóng đêm, ngực bùng lên với cơn giận sục sôi. Nếu mà cô có thể trừng phạt được hắn ta với tội đồ đó!

Đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ. Cô sẽ vạch trần bộ mặt của người đàn ông này! Cô sẽ moi ra hết mọi sự thật về hắn, sẽ khám phá ra vì sao mọi người phải phục tùng hắn, hắn lấy quyền hành gì để treo cổ một công dân Mariposa như thế, tại sao không ai có thể ngăn được hắn

ta. Cần phải tạo áp lực với chính phủ để ngăn cản những sự việc này. Alejo phải cúi mặt xấu hổ không bảo vệ nổi tự do cá nhân của người dân. Trừ phi bị ép buộc, bằng không sẽ chẳng có một trợ giúp nào từ nhân vật độc tài Mariposa.

Đứng sừng sững trên phố cảng là đại dinh thự, khởi thủy là một pháo đài được dựng lên bởi người Tây Ban Nha. Về sau pháo đài được chuyển thành một thắng tích lịch sử. Dinh thự thoạt nhiên trông rất nguy nga, cho đến khi người ta thấy được những hình ảnh tồi tàn của khu ổ chuột phía sau những con đường chính của thành phố. Có những rạp chiếu phim, trường đua, các quán bar Mỹ, tiệm trà của người Anh và các bảng quảng cáo Coca-Cola; nhưng khuất sau những ánh đèn màu rực rỡ là đói khát, thiếu thốn vệ sinh – một sự tương phản

tôi tệ với những bộ quân phục viền vàng sáng chói của đội cảnh vệ bảo vệ dinh.

Có điều gì đấy sai trái xảy ra trong đất nước này; và nghĩ đến những cảnh vật vừa qua, Skye quyết định sử dụng đến loại vũ khí tân thời nhất để đánh lại những thứ tệ hại xấu xa đó – giới truyền thông. Sẽ không có khó khăn để xuất bản tác phẩm của mình ở Mỹ, với gia sản to lớn và là thừa kế nhân duy nhất của hàng triệu dollar kiếm được từ dầu hỏa, báo chí sẵn tin sẽ vây lấy cô ngày lẫn đêm xin phỏng vấn, lấy đề tài, hay đăng tiểu sử của cô hay là bất cứ điều gì cô ghi lên giấy.

Lúc trước có một thời gian ngắn cô từng muốn chọn nghề cầm bút, nhưng chú Jimmy đã can gián cô.

– Hãy sống và học hỏi trước khi viết

lách. Cháu còn quá trẻ để xác định bất cứ điều gì ngoài sự ấu trĩ của chính bản thân mình.

Chỉ một lần duy nhất cô đồng tình với chú mình, nhưng đôi khi cô tin các bản thảo của mình dù chưa được xuất bản cũng có giá trị in ấn. Phải, một ngày nào đó cô sẽ viết khá hơn, nhưng trong lúc này năng lực của cô sẽ dành cho những việc đáng làm hơn, trợ giúp hay cứu thoát một dân tộc đang là nạn nhân của một nền lãnh đạo sai lầm.

Ý tưởng mới mẻ này làm cô thao thức khá lâu; trong giấc mơ dường như có hai khuôn mặt chập chờn ám ảnh cô – người đàn ông chết và thủ phạm sát hại ông ta.

El Diablo! Ngay cả trong giấc mơ cũng nghe được tiếng nói đáng ghét của

hắn “đừng xen vào những chuyện không liên quan đến mình!”

Khi cô choàng tỉnh còn nghe giọng nói của chính mình.

– Người dám... đồ quý dữ!

Trời đã sáng, bao nhiêu điều cô dự định ủa về trong tâm trí thôi thúc cô với quyết tâm phải thi hành đến cùng. Cô thay đổi y phục, quyết định sẽ không cưỡi ngựa cho đến chiều. Buổi sáng hôm nay phải thám hiểm Jacara và làm một chuyến điều tra bí mật.

Làm gì thì làm trước tiên phải biên thư cho cô Hilda. Cô không dối cô mình, nhưng cố tình cho cô Hilda có ấn tượng là cô đang ở cùng chú Jimmy. Ôi người cô tội nghiệp của mình, dường như cô luôn luôn bị bao vây bởi vô số nỗi lo sợ

không tên về cái xứ sở mà cô gọi là “ngoại quốc.”

Chuyện thư từ coi như xong, Skye đi ra boong tàu và cho người một đàn ông trên bến một0 peso, nhờ anh ta ra bưu điện gửi thư cho cô. Anh ta nghe lời chạy đi, hớn hở vì làm có chút việc mà được tiền công cao.

Skye thở phào nhẹ nhàng – nhiệm vụ chót đã xong! Giờ thì cô thoải mái hưởng thụ cho mình.

Trời hãy còn sớm khi cô rời du thuyền. Cô chọn cho mình một áo đầm trắng bằng vải gai mỏng, và đem theo một cây dù che nắng. Ngay sau khi cô lên bờ thiên hạ dừng lại trầm trồ ngắm khi cô đi qua. Đàn ông nháy mắt huýt sáo, xì xào tán tỉnh. Skye lơ đi không chút bối rối.

Cô cũng không hề hứng thú trước sự chú ý mà cô vô tình gây nên, đặc biệt khi liên quan đến đàn ông, bởi vì cô rất thành thật khi nói với chú Jimmy là cô ghét nam giới. Ông chú cô có lẽ không tin, nhưng ông sẽ kinh ngạc khi thấy biết bao chàng thanh niên trẻ từ Anh sang Mỹ sẵn sàng làm chứng nhân.

– Anh nói là tôi không tử tế, có một lần Skye nói với chàng sỹ quan vệ binh trẻ bị cô khước từ hôn nhân, “anh yêu tôi là lỗi của tôi sao? Không một ai có thể nói rằng tôi khuyến khích anh.”

– Không, điều đó đúng, nhưng em có hiểu rằng tôi không thể không yêu em sao – em rất đẹp? Em khiến cho bất cứ người đàn ông nào gặp em đều ham muốn em tuy nhiên...

– Tuy nhiên? Cô gợi ý.

– Em thật cứng rắn, cuối cùng anh ta nói ra, “em không có chút nữ tính nào.”

– Anh nhận xét như vậy vì tôi chưa ngã vào vòng tay anh. Tôi đã từng nói với anh, tôi không muốn lấy anh hay bất cứ người đàn ông nào khác.”

– Hãy để cho anh dạy em làm cách nào yêu anh, chàng thanh niên cố gắng nài nỉ.

– Tại sao lại phí thời gian khi tôi biết rõ là anh không có cơ hội thành công?

– Nhưng anh rất yêu em, anh khổ sở nói, “cho anh hôn em nhé, Skye, chỉ là nụ hôn từ biệt thôi.”

Cô nhìn anh ta đầy khinh bỉ.

– Tôi ghét người ta hôn tôi, và điều mà tôi ghét hơn hết là anh đụng vào người tôi.

Nhìn nét mặt biến đổi của anh ta Skye biết mình tàn nhẫn, nhưng không còn cách nào khác. Cô khinh thường anh ta và mọi người đàn ông khác chỉ biết khao khát thêm muốn cô vì nhan sắc cô, vì cô giàu mà không hề biết gì đến cá tính cô hay chính chính bản thân cô.

– Đối với bọn đàn ông mình từng gặp, tình yêu chẳng qua là lòng tham muốn và dục vọng mà thôi.

Cuối cùng cô đã thoát được những sinh hoạt xã hội cô Hilda ép cô phải tham dự, khiêu vũ ở London, đua ngựa tại Ascot, lễ hội săn bắn vào mùa đông hàng tỷ lần tiệc rượu, tiệc trưa, tiệc tối và ca kịch. Nhiều lần cô tự hỏi mấy hình thức sinh hoạt đó là gì, nếu không là chợ buôn bán hôn nhân – nơi mà một thiếu nữ bị gả bán cho người nào ra giá cao nhất, hay là trong trường hợp khác đặt

bầy cho đối tượng mà thân xác cô chính là cái bầy đó.

Skye chưa bao giờ thích thú cái vòng xoáy đó, cái vòng luẩn quẩn nhàm chán. Cô khao khát phiêu lưu, mơ ước chu du toàn thể thế giới này – giờ thì cuối cùng cơ hội thực hiện cả hai đang trải dài dưới chân cô.

Cô muốn chạy, muốn nhảy, muốn hét điên lên vì hân hoan, nhưng thay vì thế lại bước khoan thai xuôi theo con phố Tây Ban Nha nhỏ hẹp, xinh đẹp, cổ xưa nơi tụ hội những gian hàng sầm uất nhất Jacara. Phía trên cao thành phố là cơ man những ngôi nhà màu trắng mái bằng, rợp bóng mát loại cây địa phương ombu, hay vây quanh bằng hàng rào mắt cáo phủ đầy dây leo và những cây vả xanh. Đây là nơi dân khá giả Jacara cư ngụ, nhà có cửa sổ chấn song sắt, một

truyền thống truyền xuống tự bao đời, để đề phòng con gái trong nhà khỏi bị các callaberos (thanh niên quý tộc) đến tán tỉnh.

Nhưng còn vô số nhà khác, những cái túp lều trát bằng bùn bản thủ, những cái lán bện bằng tre không có lấy nổi những tiện nghi thô sơ nhất, là nơi trú ngụ của người da đỏ, da đen, và tầng lớp dân chúng Mariposa nghèo nàn nhất. Ở chốn này, trẻ con chạy chơi tổng ngồng, gầy gò còm cõi rất đáng thương, những ngón tay bé xíu chộp lấy bất cứ vụn thức ăn nào chúng tìm được từ các cống rãnh hay bãi rác.

Tương phản với bức tranh u tối ảm đạm này, dinh thự in bóng rực rỡ trên nền trời xanh biếc, cờ quạt bay phất phới, nắng phản chiếu lấp lánh trên các cửa sổ

sáng bóng và những ngọn tháp mạ vàng óng ánh.

Sky ngược nhìn tòa dinh thự cảm căng ra, trong một thoáng cô vô tình cô có cử chỉ y hệt ông ngoại cô khi còn là kỹ sư mỏ ở đây 60 năm về trước.

– Độc tài và thổ phỉ, ta đến đây rồi! Cô thì thăm.

Tuy nhiên người ta nản lòng khi đến giờ ăn trưa cô về lại tàu khôn ngoan hơn một chút so với lúc ra đi hồi sáng. Cô được tiếp đón nồng nhiệt mọi nơi cô đi qua. Các cửa hàng niềm nở đón chào cô, bởi lễ du khách tương đối hiếm hoi trong Mariposa do tình trạng chính phủ không ổn định, rất ít tiện nghi so với các khách sạn tối tân.

Nhưng dù dân Jacara có ao ước bán

cho cô bất cứ thứ gì hay là tất cả mọi thứ, họ không sẵn lòng cung cấp tin tức cho cô. Khi cô nói đến Alejo, họ trông rất lo âu. Còn khi cô đề cập đến El Diablo họ kín miệng như sò hến. Nói đến người sau dù họ biết chắc cô đang nói về ai, nhưng lại không muốn thú thật.

– Excusa, senorita, nhưng tôi không hiểu.

Cùng một câu trả lời được lặp đi lặp lại, mặc dù rõ mười mươi là họ hiểu cô muốn gì.

– Cho dù chuyện này là chuyện cuối cùng mình phải làm thì mình cũng nhất quyết tìm ra. Skye tức tối tự hứa với mình.

Ăn trưa xong, cô thay quần áo, gọi Evan, tiếp viên trên tàu mang cho cô vài

món đồ cần thiết. Bỏ qua lời phản đối của cô Hilda, cô không muốn có nữ gia nhân hay đàn bà nào trên tàu. Cô biết rõ họ chỉ biết rầy rà than thở suốt ngày khi bị say sóng. Evan chăm sóc cho cô còn khéo léo hơn bất cứ bà cô nào và càng bớt dai dẳng rắc rối.

Khi Skye chuẩn bị xong, đã có sẵn taxi đưa cô đến chuồng ngựa nơi mà cô thường thuê trong suốt thời gian ở Mariposa.

Người chủ tàu ngựa, một người đàn ông trung niên mặt hằn nếp nhăn trông có vẻ lạc lõng trừ lúc cười trên lưng ngựa, rất hoạt bát khi nói tới mấy con vật của mình; nhưng khi Skye đá động đến El Diablo, ông ta lại khoác lên vẻ mặt trống rỗng như cô thường thấy.

– Mire, cô kiên nhẫn nói, “tôi không muốn tò mò vớ vẩn đâu. Tôi không biết mấy anh chàng của ông có kể lại với ông không, nhưng ngày hôm qua, khi tôi ra dạo với ông chú, chúng tôi chạm mặt một tên thô lỗ hống hách, người mà theo như tôi hiểu có biệt hiệu là El Diablo.”

– Tôi có nghe, senorita. Cô đã bắt cần đi quá sâu vào bên trong. Tôi rất giận là bọn nhỏ không nghe theo lệnh tôi.

– Nhưng tại sao ông lại ra lệnh như vậy? Cô thắc mắc. “Tôi mong muốn được đi thăm vùng quê, và sẽ không bỏ ý định của tôi. Bộ ông có ý là tôi chỉ được phép ra khỏi Jacara cách đó vài tiếng cưỡi ngựa thôi sao?”

– Không, senorita. Ngày hôm qua là một sai lầm – hôm nay sẽ khác hẳn.

– Người mà thiên hạ gọi là El Diablo là ai?

– Excusa, tôi không có ý kiến. Tôi cũng không biết ông ta có thật hay không. Nhưng đối với một cô gái trẻ đẹp như *senorita* đây thì đừng nên liều lĩnh.

Lại một lần nữa cô như va phải vách tường trống. Họ sẽ không tiết lộ điều cô muốn biết, cô giận phùng lên khi thấy mình bị lừa đảo như vậy. Skye được nuông chiều suốt 3 năm qua từ lúc cô có quá nhiều tiền. Chỉ trừ tự do, còn thì cô muốn bất cứ cái gì cũng được, chỉ cần hỏi là được đáp ứng. Cô thật không quen khi người ta từ khước điều mà cô muốn nghe.

Cô để anh chàng giữ ngựa giúp mình lên yên, cùng lúc có hai người đàn ông đến gần dẫn ngựa đi.

– Mấy người này sẽ đưa đường cho tôi hôm nay sao? Cô hỏi ông chủ. “Hai cậu hôm qua đâu?”

– Tôi rất tiếc, senorita, chúng có việc khác rồi. Những người này là hướng dẫn đầy kinh nghiệm, họ sẽ làm cô hài lòng.

Skye liếc qua họ. Một trong hai là người da đỏ, còn người kia thì sắc nét, dáng vẻ quý phái đặc trưng của người Mariposa. Họ đã thẳng yên và ngồi đó ngắm cô một cách điềm tĩnh. Cô không hiểu tại sao, nhưng đột nhiên cô đổi ý không muốn đi chung với họ.

– Tôi thích hai cậu ngày hôm qua hơn. Cô quan sát họ một cách nóng nảy.

– Perdone, senorita, người chủ lên tiếng, “có lẽ ngày mai thì được, nhưng hôm nay thì không.”

– Vậy thì thôi.

Cô quay ngựa ra khỏi sân tiến lên trước dẫn đầu. Thăm nghĩ mình chỉ tưởng tượng thế thôi, không có lý nào lại thích hai cái tên chết nhát hôm qua, vừa đánh hơi thấy có gì lạ là bỏ chạy trốn chết.

Gió biển thoảng vào nhẹ nhẹ. Cô đưa tay giữ chặt chiếc nón rộng vành và mừng thầm tiết trời hôm nay mát mẻ hơn hôm qua.

Cô không muốn phạm sai lầm mặc lại loại quần cưỡi sát ống, thay vào đó là chiếc váy màu nâu đỏ bằng da làm riêng cho cô tại California. Váy có viền tua kiểu Mexico, khi cô phi xuống lối đi mù bụi, người qua đường ai nấy đều nhìn cô trầm trồ tán thưởng. Áo chemise lụa màu xanh lá cây mát rượi – cô thấy lòng

thư thái yêu đời. Trong khoảnh khắc cô quên hết tâm trạng thất vọng, tức tối hồi sáng nay, chỉ còn nghĩ đến thế giới tươi đẹp chung quanh, khi chú ngựa cô cưỡi dường như hiểu hết mọi ý muốn của cô.

Tàu ngựa nằm hơi xa thành phố và tách khỏi đường lộ chính, nhưng khi cho ngựa ra đường cô thấy một chiếc xe hơi Mỹ thấp và dài phóng nhanh về hướng cô, bụi tung mù mịt.

Cô ghìm ngựa lại chờ chiếc xe chạy qua, nhưng thấy nó dừng lại và người trong xe là một sỹ quan trong bộ quân phục trắng và xanh dương của quân đội Mariposa. Anh ta dập gót chào cô với nụ cười dễ mến.

– Como esta, senorita Standish? Tôi cứ e là không gặp được cô. Tôi đến đăng du thuyền, người ta cho tôi biết cô đi vắng.

– Tôi rất lấy làm tiếc là anh phải cất công tìm tôi. Anh tìm tôi có chuyện gì quan trọng à?

– Thưa vâng, senoria, có tin nhắn từ El Supremo (tướng quân Alejo).

– Thật là hân hạnh, cô thẩm nghĩ chắc chú Jimmy sẽ tự hào vì mình cũng có phong cách ngoại giao lắm.

– El Supremo nhắn tôi cảnh giác cô, đừng đi xa thành phố quá. Rất nguy hiểm – cô hiểu mà – cho một cô gái xinh đẹp như cô đi xa không có người hộ tống đắc lực.

– Vậy El Supremo nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra cho tôi?

Viên sỹ quan có vẻ không thoải mái, rồi làm động tác quen thuộc và so vai.

– Rất nhiều chuyện có thể xảy ra, anh nói một cách tránh né. El Supremo không nói rõ là chuyện gì, nhưng ngài ấy khuyên cô không nên mạo hiểm.

– Chắc chắn anh ta biết được chuyện gì. Skye hỏi tới. “El Supremo mong tôi tìm ra cái gì ở miền quê này – thú dữ... quân man rợ... trộm cướp?”

– Không, không, cô hiểu lầm rồi. Hơn nữa làm sao tôi biết được ngài ấy nghĩ gì trong đầu.

Cũng lại cái kiểu quanh co. Cô cười trước nét mặt bối rối của chàng thanh niên.

– Nhìn xem, *senor*. Tôi có hai người rất lực lưỡng theo hộ tống tôi. Ở đây tôi có một người bạn rất tốt. Cô nhìn xuống và vỗ vào khẩu súng lục đeo ngay thắt

lưng, đoạn ngược lên nhìn thẳng vào viên sỹ quan. “Anh có thể nói lại với El Supremo,” cô nói cách từ tốn lạnh lùng, “tôi rất trân trọng ngài ấy có lòng nghĩ đến tôi; nhưng đồng thời, tôi là một phụ nữ Anh, hoàn toàn không hề sợ hãi, hoảng hốt trước bất cứ tên thổ phỉ cò con nào đang trốn chui trốn nhủi trong mấy đồng quê ở Mariposa.”

Cô cố tình dùng lại những chữ cô từng nói với chú Jimmy, thông dịch sang tiếng Tây Ban Nha trong cách cố ý lảng mạ. Lúc cô ngừng nói, cô nghe tiếng thở hắt ra và nhận thấy không chỉ có người sỹ quan nghe cô trả lời El Supremo, nhưng còn có cả một đám đông không biết ở đâu ra đang đứng vòng quanh – có lẽ những người này tò mò vì thấy có xe từ dinh thự và diện mạo rất tây phương của cô.

– Gracias, señor, Skye cúi đầu lịch sự chào viên sỹ quan, trước khi anh kịp đáp lời cô, Skye ra roi phóng ngựa đi mất.

Khi đi rồi cô chợt mỉm cười, mấy câu nói đó sẽ dành cho El Supremo và cái danh xưng hoang đường ông ấy tự gọi mình thời gian để từ từ nghiền ngẫm. Nếu có hiểm họa trong

đất nước này thì ông ta phải là người đầu tiên cần cảnh giác để tống cổ cái đám cướp đó đi, cho du khách yên tâm dạo chơi không bị quấy rối.

Cô vẫn đi cùng một con đường hôm qua. Sớm hơn cô dự định, một người dẫn đường tiến lên đề nghị cô theo một lối rẽ khác về hướng bắc. Cô lưỡng lự một chút, rồi đồng ý theo con đường họ vừa mới chỉ.

Họ xuôi theo con đường đất nứt nẻ một lúc lâu, vượt qua đoàn lửa tải những thúng hành. Những người đàn bà cưỡi lửa đang bồm bẻm nhai thuốc lá. Rồi họ bắt gặp những chiếc xe thổ mộ, y hệt như những túp lều đặt trên bánh xe, đang ì ạch tiến về thành phố, bên cạnh những nông dân lớn tuổi, mắt đen, da cũng sạm đen, lực lưỡng rắn rỏi đang mang vác sản phẩm họ làm ra – trứng, trái cây và gia cầm.

Họ gặp vài nông trại khi còn ở gần Jacara, nhưng một lúc sau đi mút con đường họ bắt đầu tiến vào vùng hoang vu, tuyệt đẹp, hằn nhiên chưa từng có người ở qua.

Ngay sau đấy bọn họ leo lên một rặng đồi thấp ôm lấy thành phố. Cũng chính là rặng đồi ngày trước đó, cô nhận ra họ cũng không cách xa mấy với cùng một

lối đi xuyên qua rừng và những thung lũng màu mỡ dẫn đến vùng đất cai quản bởi El Diablo.

Hệt như trước đây, cũng quang cảnh được tô điểm lộng lẫy với hoa lá, các bụi cây nhiệt đới, bướm bướm, chim chóc đủ màu rực rỡ. Nhiều lúc cô lại tiếc là không có chú Jimmy ở đây để hai chú cháu cùng nhau xuýt xoa nét duyên dáng của những bụi periwinkle bên cạnh các khóm huệ đủ màu, những giậu phong lữ đỏ thắm, những khóm cúc hồng, những mảng cỏ lớn mùi hương dịu ngọt trải dài dưới các gốc dừa lá to bản.

Cô vẫn tiếp tục đi, đi mãi, không hề cảm thấy mệt hay khát, cho đến khi nhận ra ánh nắng nhạt dần đi, không khí cũng dịu dần.

Cô tháo chiếc nón rộng vành xuống, móc lên yên ngựa. Nhìn đồng hồ đeo tay, quay qua nói lần đầu tiên trong suốt mấy tiếng dài với hai người đàn ông theo sau.

– Cũng trễ rồi, mình phải về thôi.

Trước sự ngạc nhiên của cô, họ không hưởng ứng ngay.

– Nếỵ senorita đi thêm chút nữa, người Mariposa lịch sự đề nghị, “sẽ có cảnh rất đẹp – sumamente bello – chỉ một hay 2 phút thôi.”

–Ồ đương nhiên là tôi muốn thấy. Skye đáp lại, không muốn tỏ ra khiếm nhã.

Skye cho ngựa đi chậm lại. Vùng quê này sắc thái gồ ghề hoang dã, nhưng khi vượt ngang một vành đai cây cối, trước mặt họ mở ra một thung lũng rộng, trông

giống như bãi cỏ thả gia súc. Cảnh ở đây đẹp, nhưng cũng không trội hơn những quang cảnh khác dọc trên đường.

– Không, không, *senorita*, hãy còn xa hơn một chút nữa.

Ông ta chỉ về phía trước, Skye dục ngựa sấn lên. Khoảng một 5 phút sau, họ phi đến một lùm cây khác, cô len lỏi chậm chạp qua những thân cây, nhiều cành nhánh mọc thấp là đà nên cô phải khom người hàng chục lần. Trên cao chim hót líu lo, cô thoáng thấy cái bóng sặc sỡ của một chú vẹt đuôi dài đang chuyển từ cành này sang cành khác. Rồi cây cối thưa dần, lại một thung lũng khác hiện ra, và xa xa là rặng núi chập chùng *** bóng tím lơ mờ trên nền trời lam nhạt.

Cô kéo ngựa dừng bước.

– Cảnh ở đây đẹp quá, cô gạt gù hài lòng, “nhưng đến lúc mình nên về rồi.”

– Chỉ thêm một chút nữa thôi, senorita, người Mariposa nài nỉ, “có một nơi còn đẹp hơn nữa – một thác nước.”

– Mình sẽ đi vào một ngày khác. Cô dứt khoát tỏ ý muốn về.

Cô ngược lên nhìn trời, không khí đã hết nóng và mặt trời đang dần dần lặn xuống. Họ đã ra dạo quá lâu, trời sẽ sụp tối mau khi họ trở lại Jacara.

– Con permiso de Vd, senorita, để tôi chỉ thác nước cho cô xem. Người da đỏ cất tiếng, mắt anh ta lộ vẻ buồn buồn.

– Sao các ông cứ sốt ruột muốn tôi phải đi xem thác hôm nay? Skye thắc mắc, “mình có thể đến đấy ngày khác mà.”

– Có lẽ tôi sẽ không gặp cô nữa, người da đỏ trầm giọng đáp lại, tiếng Tây Ban Nha của ông ta lưu loát không ngờ, “đó là nơi rất đặc biệt đối với tôi, senorita, xin cô hãy chấp thuận đi.”

– Vậy thì còn bao xa nữa? Skye miễn cưỡng hỏi.

Cô chắc rằng chú Jimmy sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này, nhưng không hiểu vì sao cô không muốn tỏ ra thiếu thành ý hay cẩu kính với những người đang náo nức đưa cô đi thăm cảnh đẹp.

– Chỉ vài phút thôi, senoria, 3... hay 5 phút... không nhiều hơn đâu.

Cô bật cười, biết rằng thời gian hay bao nhiêu dặm đường đâu có mang ý nghĩa nào đặc biệt với dân da đỏ.

– Thôi được, tôi sẽ đi thêm một0 phút nữa, nếu không thấy được thác chúng ta sẽ quay về.

– Si, si. Gracias, senorita.

Giờ thì mọi người đều cười. Cô đi đầu, sát bên phải để xem thêm những tảng đá. Nếu thật có thác nước, nó sẽ ở gần quanh đây. một0, một5, rồi 20 phút trôi qua, vẫn chưa thấy bóng dáng thác nước, nhưng Skye vẫn chưa muốn quay trở lại. Có lẽ nó ở đằng trước thôi vì đã có dấu hiệu một dòng nước nhỏ chảy ngoằn ngoèo dưới những thân cây, hai bên bờ được be lại bằng các bụi dương xỉ cao. Có cơ man thảo mọc mà cô chưa từng xem qua. Họ lại đi tiếp tục đi, cho đến chỗ tận cùng dòng nước cũng không mở ra lớn hơn hay sâu hơn và những tảng đá cũng lùi lại phía sau, và họ lại đi vào một thung lũng khác đầy cỏ và hoa. Lúc này

thì Skye đã hoàn toàn mất kiên nhẫn.

– Đi kiểu này thì mình sẽ về không trước nửa đêm, phải về thôi. Mình sẽ đến đây vào ngày khác, và khởi hành sớm hơn.

Cô nhìn hai người hướng dẫn trong một thoáng cô mơ hồ cảm thấy là họ sẽ từ chối. Trước khi họ tính nói gì đó, khuôn mặt họ trong trẻo ra như có phép lạ, và người da đỏ phát ra tiếng kêu kỳ lạ nửa như kêu nửa như lầm bầm.

– Có phải ở đó không? Skye quay đầu lại chờ xem quang cảnh thác nước. Nhưng thay vào đó đằng cuối chân trời là một đoàn người đang phi ngựa tới gần. Họ đi sát vào nhau trông giống như một mảng màu sậm tương phản trên cánh đồng trống phủ đầy hoa dại, thật y như cái cảnh cô thấy ngày hôm qua.

Trong một thoáng bản năng cô trỗi dậy thôi thúc cô quay đầu bỏ chạy. Mặc dù cô muốn khám phá ra hết mọi điều về thân thể hắc ta, nhưng giờ đây cô không muốn gặp El Diablo, nhất là vào lúc sắp tối như thế này! Tuy nhiên... thật là vô lý? Cô đã cố công điều tra về hắc, dự định sẽ vạch trần hắc, một ngày nào đó sẽ lục tung ra nơi hắc ở.

Khi nghĩ về chuyện này, cô thấy thà mình đương đầu với tính xấu xược của hắc ta, còn hơn phí công thu lượm những lời từ chối liên quan đến danh tính của El Diablo. Cô liếc qua hai người đồng hành, nếu giống như hai cậu trai thô để kia họ đã quay đầu chạy bán mạng rồi, nhưng không họ vẫn ngồi yên điềm tĩnh, nhìn đoàn người đang tiến tới.

– Ai đang đến thế? Skye thắc mắc, chờ nghe sự thật dù chỉ một lần, nhưng

vẫn y như trước, cũng cái vẻ ngu ngơ mặt ngoài che dấu những thủ đoạn bên trong.

– Bọn tôi không biết, *senorita*, nhưng tốt hơn là đợi xem, đừng bỏ chạy.

– Trong trường hợp này, mình sẽ ra gặp họ.

Cô tiến lên phía trước, không cần nhìn lại, cô vẫn biết hai người đưa đường đang theo sau. Nhóm người lạ đến gần hơn, hình như có nhiều người hơn hôm trước. Họ phi rất mau nhưng rất thoải mái nhẹ nhàng, đó có lẽ là đặc điểm của mọi *gaucho* trong *Mariposa*, gần như người và ngựa là một.

Họ tới sát hơn nữa, *Skye* nhận ra những người này y phục trông khá hơn bọn hôm trước. Bọn họ đều mặc quần

bombachas và áo khoác rộng, nhưng bàn đạp, yên cương, và roi da đều khảm bạc. Nhiều người trong số họ khoác trên vai một kiểu áo choàng ngắn không tay màu sắc sặc sỡ gọi là poncho. Đỏ, xanh dương, và vàng – màu sắc kết hợp thành một bức tranh rực rỡ, sống động.

Trong đám người này, cô nhận ra có ai đó vắng mặt, nhân vật cô chờ đợi gặp – tên thủ lĩnh, với nét mặt chim ưng và bờ vai vạm vỡ không thể lẫn với bất cứ ai. Nhưng hắn không xuất hiện! Cô chợt cảm thấy thất vọng một cách vô lý.

Đoàn người đến trước mặt cô, họ ghìim ngựa đột ngột khiến chúng kinh hoảng tung vó chồm lên. Người kỵ mã đầu tiên là một người trung niên, nét mặt phong trần, với hàng ria mép rậm đen, nhắc vội nón ra.

– Buenos dias, senorita.

– Buenos dias, senior. Skye chào lại.

Ông ta tiến tới trước sát gần cô, đưa tay phải ra chào. Cô nở nụ cười và bắt tay ông ta. Ngay khi ngón tay ông ta chạm đến tay cô, cô đoán ra ngay ý định của người đàn ông này, ông ta cúi xuống nhanh như cắt tước đi khẩu súng của cô.

Cô cố gắng rút tay về, toan chống trả với ông ta chợt cô lặng người đi. Trước mặt cô là một tên đàn ông, nhớ lại vẻ thản nhiên kỳ lạ của hai người dẫn đường, con số có phải là một không? Người có bộ râu mép quay đầu ngựa lại.

– Cô sẽ đi với chúng tôi, senorita.

– Đến đâu? Skye thắc mắc.

– Chúng tôi sẽ dẫn đường cho cô.

Lời nói khẽ khàng, điềm tĩnh, nhưng cô biết mình không có cơ hội từ chối hay phản đối. Không cần liếc ra đằng sau, cô biết không hề có bất cứ phản kháng nào từ hai người đưa đường. Cô đã đoán đúng – họ là một bọn với nhau, một tên đàn ông đang đối đầu với cô, và cô không có đến một thứ vũ khí nào để tự vệ.

Cô ngẩng cao đầu kiêu hãnh, tiến lên trước. Không còn gì có thể làm lúc này, và cũng không gì để nói. Bọn đàn ông lẳng lặng như tờ, cả đoàn người lặng lẽ đi không ai nói với ai câu nào. Họ phi vùn vụt, Skye nhận ra chuyển hành trình này chắc khá dài.

Cô không có thời gian để suy nghĩ hay tự trấn tĩnh mình. Thật là mỉa mai, cô từng ao ước được phiêu lưu, và bây giờ ước muốn ấy hiện ra ngay trước mặt. Cô đoán El Diablo sai người đến bắt mình.

Cô đã bị bắt cóc – để đòi tiền chuộc, điều đó quá rõ ràng rồi!

Ôi thật là phiền khi thấy mình bị sập bẫy quá dễ dàng. Trong phút chốc cô hồi tưởng lại đã linh cảm thấy nguy hiểm nào đó đang rình rập, khi hai người đàn ông đến hộ tống cho cô thay vì hai anh chàng hướng dẫn ngày hôm qua. Đến lúc này cô lờ mờ đoán được chuyện gì sẽ xảy ra. Chú Jimmy sẽ cười chết mất thôi! Cô phân vân không biết số tiền chuộc El Diablo đòi hỏi sẽ lên đến bao nhiêu – 200 hay 300 bảng là cả một gia tài cho loại người như hấn ta rồi! Điều này chả có gì ghê gớm, ngoại trừ bị mất mặt vì dám rong ruổi trong Mariposa một thân một mình.

Cô bắt đầu suy tính làm thế nào để trao tiền chuộc mà không đá động đến chú Jimmy. Thuyền trưởng của cô có thể

đưa ra một số, và cô sẽ đánh điện tín cho New York thanh toán phần còn lại. Thật là xấu hổ khi nghĩ đến ngày mà chú Jimmy đi thì chính là ngày cô lại rơi vào tình cảnh thế này.

Rồi còn báo chí nữa chứ! Chưa gì mà cô có thể hình dung ra tin hàng đầu trên báo “Người thừa kế dầu hỏa bị thổ phỉ bắt cóc!” Nhưng điều này càng phơi ra ánh sáng tình trạng thối nát tại Mariposa, sẽ bôi tro trát trấu vào mặt Alejo. Dĩ nhiên là ông ta đã cảnh cáo cô – điều này thì cô phải nhìn nhận. Nhưng khoảng cách chỉ có 4 hay 5 tiếng cưỡi ngựa từ Jacara, và ông ta phải có khả năng khống chế những kẻ thù của công lý chứ.

– Có thể sự việc này biết đâu sẽ có lợi. Cô bắt đầu thảo sẵn bài bản, thông báo cho làng truyền thông biết những gì xảy ra cho cô. Skye nhớ đến một người quen

biết tại New York Times – cô sẽ điện cho ông ta ngay khi được thả ra.

Phấn chấn với hoạch định của mình, cô thấy lòng nhẹ nhàng không còn chút sợ hãi. Bọn người này dường như không có định làm hại cô. Mặc dù cảm giác có súng an tâm hơn, nhưng có súng trong lúc này cũng vô dụng trước một4 người đàn ông, tất cả đều trang bị đầy đủ.

Họ tiếp tục đi, cuối cùng Skye thấy bọn người đang đi về hướng rặng núi tím, lúc này trông khá là xa nhưng giờ đây mỗi lúc mỗi gần hơn. Cô cố tình gợi chuyện với bọn họ, nhưng không một ai muốn nói với cô.

Đi, đi, tiếng leng keng của yên ngựa như phụ họa thêm cho ý tưởng của cô. Nhưng rặng núi hình như xa hơn cô nghĩ, cô thấy mệt mỏi đuổi sức, ngay cả

cảnh đẹp và cảm giác phiêu lưu trong giây phút này hoàn toàn vô vị.

Mình mảy nóng bức, đói, khát. Cô đã không ăn gì suốt từ bữa trưa trên tàu cho đến bây giờ. Cô không biết thuyền trưởng Mclean sẽ làm gì khi cô không về tàu. Cô đoán ông ấy sẽ hỏi thăm các nơi quanh đó, và đánh điện cho chú Jimmy.

Cô liếm bụi trên môi, vén những lọn tóc ướt đầm trên trán ngược ra sau. Người cơ hồ như muốn sụp xuống, cô toan lên tiếng đòi dừng lại nghỉ ngơi thì họ đã chậm lại cho ngựa đi theo một con đường mòn dẫn lên núi. Con đường hẹp dần thành một lối nhỏ chỉ vừa một người đi, đoàn người làm thành hàng một nối đuôi nhau đi tiếp.

Đi, đi tiếp, bụi cuộn lên như một đám mây, mặt trời lặn thấp hơn. “Còn

bao lâu nữa đây?” Cô chán chường thầm hỏi. Chưa bao giờ trong đời cô phải trụ trên lưng ngựa lâu như vậy. Rồi đột nhiên trước mắt cô hiện ra một đoạn đèo bắc ngang hai mỏm núi thấp, mọi người lại lặng lẽ vượt đèo. Tới một chỗ bờ vực gần như thẳng đứng, cô rùng mình nhắm mắt lại mặc dù không quá sợ cao. Khi mở mắt ra, cô thở phào nhẹ nhõm, họ đã vượt qua bên kia rặng núi.

Trước mặt họ mở ra một thung lũng màu mỡ sum suê, tràn ngập gia súc đang gặm cỏ. Ngay phía bên dưới nép mình dưới bóng ngọn núi là nơi nhóm trại, với lán gỗ và lều làm bằng da chưa thuộc. Phía bên phải là một miệng hầm dẫn vào mỏ bị bỏ hoang um tùm cỏ dại.

Ngựa đang bước trên một hàng hiên cắt ra từ vách đá, Skye sửng sốt khi thấy qua khỏi hiên đá là hàng trăm hang động

chồng lớp lên nhau. Những hang động này được đục ra từ những khối đá lớn cách đây hàng ngàn năm, có lẽ do tay những người thợ bậc thầy trong bộ tộc như người Incas.

– Ola! Cómo va? Ola!

Nghe tiếng nói cất lên đó đây, Skye biết là hang có người ở. Những người đàn ông, đàn bà túa ra chào hỏi khi đoàn người ngựa đi ngang. Hầu hết trong số họ là dân Indian, với nước da màu đồng, tóc màu sậm, họ chăm chăm nhìn cô, nét mặt không dấu nổi vẻ tò mò.

Họ xuôi theo hàng hiên dài uốn quanh co hết tầng này xuống đến tầng kia dẫn đến nơi hạ trại, trước hàng loạt đôi mắt đen hiếu kỳ. Người đàn ông có râu mép xuống ngựa và cầm lấy dây cương cho cô. Skye nhẹ nhàng nhảy xuống.

– Làm ơn theo lối này, *senorita*.

Bất chợt cô muốn cười phá lên, cử chỉ của ông ta giống như một quản gia đang đưa cô vào một khách sạn sang trọng trong Grosvenor Square hay một chung cư trên Fifth Avenue. Ông ta chỉ cô đến một cầu thang bằng đá dẫn đến một hiên đá khác, đứng riêng biệt trên một tảng đá nhô ra từ rặng núi và ngăn cách với núi bằng một rãnh sâu. Hang động phía bên này ít hơn, nhưng mặt ngoài các hang này quy mô hoành tráng hơn những hang bên kia.

Khi cô leo lên thang, cô nghe tiếng những các ông lót lót chạy đi gọi các bà đang đợi họ bên cạnh lều trại. Những nấc thang được cắt gọn gàng, nhưng khá dốc. Người “quản gia” vẫn bước đằng trước, cây đinh thúc ngựa phát ra những tiếng leng keng theo mỗi bước ông đi.

Đoạn cuối của hàng hiên thành lình hiên ra, vượt qua chỗ này là miệng vực dẫn đến chỗ vào mỏ bên dưới, thành vực phủ đầy những bụi cây dại. Họ dừng lại ngay lối vào của cái hang chót. Cô cứ ngỡ mình sẽ bước vào một nơi nhỏ hẹp tối tăm, nhưng bất ngờ thấy mình đang ở trong một căn phòng vĩ đại, chan hòa ánh nắng rực rỡ rọi vào từ một cửa sổ cao không gắn kính, nhưng được chắn song.

Sàn hang được phủ bằng da thú dữ, từ trường kỷ một người đàn ông đứng lên khi thấy cô tiến vào. Ông ta cao hơn cô ước đoán, tuy nhiên nét mặt cô vẫn nhớ như in – đường nét như chim ưng, đẹp trai, nghiêm nghị, vẻ đe dọa hải hùng. Ở ngay chốn này đang đợi cô là El Diablo!

Chương 3

Trong một lúc cả hai đều lặng yên, không ai nói với ai câu nào, chỉ đứng đấy nhìn nhau. Đôi mắt tối với cái nhìn sẫm *** ngạo nghễ dường như tước đi hết mọi thứ trên người đối phương, khiến Skye e ngại vô tình đưa tay che lại cổ áo hở sâu.

Cô có cảm giác bối rối như chưa bao giờ có, cái cảm giác như bị bóc trần cho một người lạ xem xét đánh giá. Nhưng lòng tự trọng đột nhiên trỗi dậy cứu

thoát cô khỏi cảnh ngưng ngưng.

– Tôi nghĩ, senior, chính vì lệnh của ông mà tôi bị bắt đến đây.

Cô thận trọng không để mình lớn tiếng hung hăng, nhưng tỏ ra trầm tĩnh điều mà cô cố chứng tỏ cho hẳn ta thấy đó là bản tính cố hữu của mình. Nếu El Diablo mong thấy cô khiếp sợ lúng túng thì hẳn ta sớm phải thất vọng.

Dường như cô thấy gương mặt cứng cõi của hẳn sáng lên với vẻ hài lòng.

– Buenos dias, seniorita, Standish. Có lẽ cô mệt và đói lắm rồi. Cô có muốn đi tắm và sửa soạn trước khi chúng ta ăn tối không?

Lờ nói lịch sự vừa phải, nhưng vì hẳn lại nhìn đến cô khiến cô bất giác nghĩ đến diện mạo mình. Cô chả có lòng dạ

nào lo đến mình nhìn ra sao trong suốt cuộc hành trình đến đây, nhưng bây giờ cô chắc mình bụi bặm lôi thôi lắm.

Trước ánh mắt dán chặt vào cô như thôi miên, cô cố nhìn xuống tay mình, đoạn rút bao tay ra.

– Cám ơn, tôi muốn đi tắm trước.

– Để tôi chỉ đường cho cô.

Cô theo hắn ta băng qua hang, vừa đi vừa quan sát khắp nơi. Sàn được lát gỗ, có một vài món đồ đạc bên cạnh trường kỷ – một bàn viết, ghế và mấy cái bàn khác nữa. Khi cô còn chưa kịp có một ấn tượng nào, thì hắn đã kéo một bức màn qua, phía sau là lối dẫn vào một hang khác.

– Hy vọng cô ở đây có mọi thứ cô muốn, senorita. Cánh màn đóng lại sau

lưng cô, và giờ đây cô lại ở một mình trong một nơi xa lạ nhất chưa từng thấy qua bao giờ.

Căn phòng này là một cái hang khá tròn, không lớn bằng căn phòng ngoài kia, nhưng cũng cỡ một phòng ngủ trung bình. Tường được trang trí bằng những tấm chăn Indian nhuộm màu tím xanh, một cái giường thấp, rộng dựa vào tường cũng được phủ chăn cùng màu. Trên sàn là vô số những tấm đệm nhỏ làm bằng da báo.

Cô nhận ra loại lông thú này, bởi vì ở California nhà ông ngoại cô cũng có một tấm mà cô rất thích. Ông đã thuật lại cho cô nghe ông đã giết con thú đó trên núi Mariposa ra sao, và tại sao loài báo này được gọi là American lion chính vì màu lông của nó.

Trong hang có một cửa sổ để lấy ánh sáng, nhưng chấn song nặng nề bằng sắt uốn rất đẹp kiểu Spanish thế kỷ một⁶. Các đồ đạc trong hang làm bằng gỗ urunday trắng và đen, một loại gỗ hồng tâm được chạm trổ tinh vi; một chiếc bàn lớn bằng quelracha bên trên có gắn gương viền khung bạc sáng bóng.

Toàn thể sự việc đều ngạc nhiên và đẹp đẽ không ngờ, đến nỗi Skye cứng đờ yên ngắm mình trong gương một lúc lâu, quá sửng sốt chưa bao giờ trải qua những kinh nghiệm này. Rồi cô thấy bồn rửa mặt và một bình sành thô, giống như đồ sành Indian, để một bên bàn, kế đấy là những tấm khăn dệt bằng tay.

Cô nhanh chóng trút bỏ y phục, xong rửa tay lau mặt và nửa thân trên, cảm thấy nước lạnh làm cho cô tỉnh táo hơn, có sinh lực hơn sau một chuyến đi

dài. Ngồi trước gương, cô chải lại tóc tai, mừng thầm mình luôn mang theo một chiếc lược nhỏ cùng phấn son bên mình.

Khi bắt đầu sửa soạn, cô lưu ý bên cạnh bàn trang điểm có để mấy đôi dép, chế tạo thật khéo léo bằng da dê mềm, trang trí với các thiết kế Indian và nhuộm màu thực vật. Có những 4 đôi, cỡ khác nhau. Skye mỉm cười. Cũng hiểu khách quá chứ! Và còn có lòng quan tâm nữa! Sau một ngày dài trên yên ngựa cô chỉ muốn cởi bỏ đôi ủng ra ngay.

Cởi đôi ủng ra cô xuýt xoa nhẹ nhõm, và xỏ chân vào đôi dép nhỏ nhất. Lúc đứng lên cô thấy mình thấp hơn khi mang giày có gót, và cảm thấy lo sợ về buổi tối trước mắt. Thế nào cũng bàn đến tiền chuộc và tranh cãi tới lui, nhưng cô nhún vai bất cần. Tại sao lại quá khiếp sợ về việc bắt cóc tổng tiền, khi kẻ bắt

mình lại lo lắng coi chân của mình có thoải mái hay không.

Cũng cùng lúc, cô nhận ra tính cách của El Diablo có phần châm biếm sao đó, có vẻ không xứng hợp với bức tranh mà cô đang tô vẽ cho thế giới bên ngoài thấy – chân dung của tên sát nhân man rợ phách lối, người chỉ biết tiền là trên hết.

Không biết chú Jimmy sẽ ngạc nhiên thế nào khi nghe cô kể lại! Cô khẽ cười với viễn tưởng đó và nháy mắt với mình trong gương. Chú Jimmy sẽ giật kinh khủng lắm, vì đã đoán chuyện tương tự thế này sẽ xảy ra. Mặc dù cô sẽ điên lên được khi nghe ông chú mình nói “Chú đã nói rồi mà!” Cô vẫn cảm thấy thỏa mãn được đắm mình trong chuyến phiêu lưu này.

Bây giờ thì cô đói meo, liếc lẩn chót lên tóc xem có gọn gàng không, cô đi ra khỏi phòng đến bức màn da. Cô chậm rãi kéo màn sang một bên, và thấy El Diablo đang ngồi đợi mình ở bên kia phòng.

Hắn đã thay chiếc quần sát ống mặc từ khi cô tới đây bằng áo chemise lụa trắng và quần tây đen, ngang hông thắt fada màu đỏ – một loại khăn thắt lưng. Trong y phục này hắn ta trông rất lịch lãm mà Skye khi bước ngang qua phòng cứ ngỡ mình đang mơ. Giấc mơ mà khi thức giấc, cô nghĩ mình sẽ gặp một hình ảnh gian ác hung hãn hơn là một thanh niên trẻ khả ái sắp đưa cô đi dùng cơm tối hay đến vũ trường.

Ý tưởng đó vẫn còn đó khi cô thấy bàn ăn đã dọn ra ngay giữa phòng, và hai người Indian đang mang đến những chén đĩa bằng sành rất đẹp. Có một chiếc

ghế tựa lưng cao được chạm trổ dành cho El Diablo, và một chiếc khác trang trí ít hơn nhưng rộng rãi và thoải mái hơn cho Skye. Cô được xếp ngồi bên phải của El Diablo, và vô cùng ngạc nhiên thấy một đoàn người Indian tiến tới phục vụ bữa ăn cho họ.

– Tôi có một đầu bếp Pháp. Hẳn nói một cách xã giao để mở đầu câu chuyện. “Tôi hy vọng, *senoriata*, cô được ngon miệng.”

– Tôi đói lắm, thức ăn nào tôi cũng ăn được. Skye đáp lại cũng dùng y như âm điệu hần vừa sử dụng, giống như hai người từng quen biết nhau một thời gian. “Món này ngon quá.”

Món đầu tiên là trứng được nấu với các thứ rau rất khéo. Rượu màu hổ phách sóng sánh được rót vào cốc thủy tinh, kể

đến là món gà tây non được dọn ra, tiếp theo bằng món ngọt đào nấu trong rượu brandy.

Skye muốn đặt câu hỏi, nhưng cô cảm thấy làm như vậy sẽ tạo cho El Diablo ưu thế tác chiến nếu cô tỏ ra ngạc nhiên hay thú nhận thấy điều gì đó lạ thường.

Được ăn uống, cơn mệt mỏi cũng qua đi và cô cảm thấy có sống động hơn, tỉnh táo hơn; sẵn sàng đấu trí với tên cướp cạn lạ lùng này – người có lối sống mà người ta thường nói là “sống như chúa tể.”

Trong lúc ăn, họ không nói nhiều. Những người Indian trong phòng ngoại trừ việc hỏi cô có muốn dùng thêm thức ăn hay rượu cũng thật im lặng. Mọi người

nói rất ít cho đến khi bữa ăn chấm dứt và El Diablo đứng dậy rời bàn ăn.

Skye cũng đứng lên theo, lòng cảm thấy vừa thích thú vừa lo lắng – đã đến lúc cô biết sự thật!

Café, chỉ có người Pháp mới pha được như thế này, được bày ra trên chiếc bàn thấp đặt trước trường kỷ. El Diablo đưa tay mời cô ngồi xuống.

Trong lúc các người Indian bận rộn dọn dẹp bàn ăn, Skye dẩu nổi xấu hổ chột dăng lên cô chỉ tay vào miếng thảm nhỏ trên sàn và nhận xét.

– Tắm da đó đẹp quá! Da của con vật nào vậy?

– Mèo rừng. El Diablo trả lời, “trên núi có khá nhiều, nhưng là một loài rất đặc biệt. Chúng không lớn lắm, dẩu trên

người cũng không sắc sảo. Tôi may mắn bắt hạ được nó.”

– Trông ông sống ở đây có vẻ thoải mái quá. Skye mỉm cười, “ông ở đây bao lâu rồi?”

– Gần một năm. Đây là nhà của tôi, cũng giống như người Pháp và Spanish, tôi không có được tính tốt trong hoàn cảnh thiếu tiện nghi; chỉ có người Anh hưởng thụ những chuyện đó thôi.

Có điều gì đó hàm chứa trong giọng nói El Diablo khiến cô vội nhìn hắn.

– Ông nói như thể ông đang ngưỡng mộ đặc biệt người dân nước tôi?

– Tôi ngưỡng mộ đàn bà Anh quốc. Hắn đáp lời một cách táo bạo. Skye cảm thấy mặt mình ửng lên khi hắn cúi xuống đốt điếu thuốc.

– Bữa ăn tối nay rất tuyệt, cảm ơn ông. Skye ngập ngừng nói, đoạn nói tiếp giọng có phần cứng rắn hơn, “bây giờ chúng ta nói đến công việc đi.”

Hắn nhướng mày.

– Công việc?

– Phải, Skye bình tĩnh nói, “tôi hiểu được tại sao ông đem tôi đến đây, như thế không có lý do gì phải dấu giếm nữa. Vậy, câu hỏi của tôi là ông đòi bao nhiêu?”

El Diablo bập bập điều cigar trước khi trả lời, rồi nói qua làn khói thuốc.

– Cô là một người đàn bà khó đoán.

– Tôi nghĩ ông không quen nghe người ta nói trực tiếp. Đó cũng là nhờ vào tính tình truyền lại từ bà mẹ Mỹ

của tôi, làm cho tôi tiếp cận vấn đề mau chóng hơn người dân nước ông.

– Vì vậy không cần bất cứ rào đón nào là cô hỏi ngay tôi muốn bao nhiêu?

– Nhưng để tôi cảnh cáo ông trước, trước khi ông nêu ra con số quá lớn, tham lam là một sai lầm đấy.

– Tại sao? Hẳn lại nhường mảy.

– Nếu đòi hỏi quá nhiều, ông sẽ không được đáp ứng.

– Cô đến đây trong chiếc du thuyền rất đắt giá mà. El Diablo đề nghị.

– À tôi mượn của bạn. Skye vội nói.

Hắn rút thêm một hơi thuốc trước khi trả lời.

– Như vậy tin tức tôi nhận được

không đúng rồi. Theo như tôi hiểu, cô đã trả hơn một 00,000 dollars cho chiếc du thuyền tháng giêng vừa qua.

– Làm sao ông... biết được?

– Ô, điều mà tôi biết được sẽ làm cô ngạc nhiên đấy. Hẳn ta nhếch môi. “Tôi không làm giao dịch với người tôi không hiểu rõ đâu.”

– Ông muốn nói gì? Skye hỏi, cảm thấy bất an.

– Tiệm tạp hóa, tiệm bánh, tiệm thịt, hay là nói như kiểu bên Anh “mọi anh Tom, anh Dick, và Harry.”

– Tôi vẫn không hiểu ông nói gì?

– Tôi nghĩ cô biết. El Diablo vẫn khẳng định. “Những câu hỏi câu hỏi sáng nay in Jacara, trò chuyện trong các

gian hàng, người bán hoa trong chợ; tất cả những câu hỏi đó, nếu tôi không quá kiêu ngạo để nói rằng, đều nhằm về một người.”

Cô dần ly café xuống bàn hơi mạnh tay.

– Sao ông biết được những chuyện này?

– Tôi có rất nhiều cách để biết những chuyện tôi muốn biết. Thì ra, cô tò mò về tôi, *senorita*! Bây giờ tới đây rồi, sao không hỏi tôi trực tiếp.

Skye cảm thấy ghen lời, dăm dăm nhìn hẩn như thể toàn bộ năng lực tư tưởng của cô đã bị tước sạch.

Trời ngả tối, bóng đêm lan nhanh, trên cao sao đã hiện ra lung linh.

El Diable vỗ tay, hai người Indian trở lại mỗi người cầm một ngọn nến mỗi, mỗi lửa cho những ngọn nến trắng lớn được cắm trên các giá nến bằng sắt uốn. Căn phòng lớn ánh lên một vẻ đẹp mới, khi màn cửa đã đóng lại ngăn côn trùng lao vào ánh nến.

Lần đầu tiên Skye lưu ý trần hang được uốn cong và chạm khắc bằng những dụng cụ lạ lùng. El Diablo thấy cô ngược lên bèn nói.

– Không ai biết nó làm từ hồi nào, 500, có lẽ một,000 năm cách đây khi người Indian bắt đầu khai thác mỏ ở đây và xây những hang này, mọi thứ đều làm bằng tay từ Peru do người Incas dạy lại. Có lẽ chỗ này là phòng hội nghị hay có lẽ là tư thất của vị tộc trưởng. Ngày mai cô sẽ thấy hang này, và cái kế bên được xây

dựa trên đường cong của đá để có cửa sổ khéo léo như thế nào.

Skye ngửa đầu xem xét trần hang. Cô dường như cảm nhận được khi hần nói mắt El Diablo đang lướt trên cần cổ trắng mịn xuống đến gò ngực xinh đang vươn ra dưới làn lụa mỏng. Cảm thấy bối rối cô ngồi thẳng lại. Những người Indian đã ra khỏi phòng, và giờ đây chỉ còn hai người họ riêng biệt với ánh nền lung linh.

– Ông có ngạc nhiên khi thấy tôi thắc mắc về ông không?

– Thật tự hào cho tôi quá.

– Tôi mong mỗi được thấy nhiều điều mới lạ ở Mariposa, nhưng không phải như thế này. Khi tôi gặp ông, tôi biết... Cô ngưng bật.

– Cô biết được gì? Hấn thắc mắc.

– Tại sao ông giết người đàn ông đó?
Skye buột miệng hỏi.

Ngay khi cô nói những chữ đó, cô nhớ chú Jimmy từng cảnh giác không nên hỏi gì cả. Nhưng trái lại môi El Diablo mím chặt, và mắt nhúu lại.

– Tên đó là gián điệp. Hấn nói một cách vắn tắt.

– Gián điệp? Theo dõi ông? Skye hỏi vắn, “cho bất cứ lý do nào đặc biệt hay chỉ vì tò mò?”

– Nếu cô sợ rằng tôi đối với cô cùng một phương pháp thì cô không cần sợ. El Diablo nói một cách tránh né. “Tôi không muốn quấn sợ thừng vào một căn cổ quá đẹp.”

Một lời khen như thế thì chỉ có dân Nam Mỹ mới có thể làm được, nhưng không phải vì từ ngữ mà vì cách nói khiến Skye bối rối.

– Trong nhiều nước trên thế giới hiện nay, ông không thể gây tội rồi thoát được như thế.

– Nhiều tội ác còn xấu xa hơn nhiều đang diễn ra mỗi ngày ở các nước Âu châu. El Diablo lạnh lùng đáp lại. “Chuyện diệt đi một con chuột nhiều hay ít không có hậu quả gì nghiêm trọng.”

– Những gì mà đất nước này cần là một chính phủ có khả năng. Skye nạt lại.

– Lần đầu tiên tôi đồng ý với cô, nhưng cho đến khi họ xuất hiện, tôi có luật riêng của tôi và điều hành cách nào tôi cho là tốt nhất.

– Nhưng sẽ khiến ông trở thành sát nhân.

– Còn nhiều hơn thế nữa, nếu cô muốn nói như vậy. El Diablo đồng tình. “Có người phải chết thảm để người khác được sống tốt.”

Trong giọng nói hần có vẻ gì đó hờ hững chán chường khiến cô mất hết ý thức phòng bị.

– Nhưng có ngày ông sẽ lãnh hậu quả.

– Cô đang dọa tôi hay chỉ tiên đoán thế thôi? Cô đang quan trọng hóa một cách vô lý chỉ vì một chuyện treo cổ nhỏ xíu?

– Sao ông có thể chai đá đến như thế chứ? Skye giận phùng lên. “Ông ta cũng là một con người giống như ông thôi.

Cũng muốn sống như ông muốn sống; tuy nhiên vì ông có quyền lực, ông giết ông ta, giống như dẫm lên một con gián rồi chả buồn bận tâm về chuyện đó.”

– Vậy thì mọi việc này chứng minh cái gì? El Diablo hỏi vặn.

– Chứng minh ông là một... cô ngưng ngang bất thành lời.

Trong cơn giận cô toan nói một điều không thể tha thứ, nhưng hấn nói thay cho cô.

– Tiếp tục đi chứ, hấn nói một cách trêu chọc. “Cô đang định nói tôi là đồ quý dữ. Người ta gọi tôi như vậy đó. Một con báo có thể đổi chỗ rình mồi của nó không?”

Skye nheo mắt, và nhìn tránh sang hướng khác. Sau một lúc cô nói khẽ.

– Tha thứ cho tôi, tôi thật thô bạo can thiệp vào chuyện riêng của ông. Tôi hiểu là chuyện ông làm không phải là việc của tôi, càng không liên quan gì đến tôi. Nhưng thôi chúng ta hãy trở về vấn đề có liên quan đến tôi – lý do tôi bị ép tới đây.

– Lý do mà tôi hiểu, senorita, cô đã quyết định rồi mà.

– Nếu ông muốn nói rằng, tôi nghĩ ông bắt cóc tôi để đòi tiền chuộc, đúng, tôi quá hiểu đó là tất cả nguyên nhân tôi có mặt ở đây; thế thì mình vào vấn đề cụ thể đi, senor...? Skye ngưng một chút. “À, mà tên ông là gì? Ông đã biết tên tôi, vậy tôi nên biết tên ông mới công bằng chứ.”

– Nhưng cô đã biết người ta gọi tôi là El Diablo!

– Tôi làm sao mà viết chi phiếu “trả cho El Diablo...”

– Tôi không muốn chi phiếu.

– Tôi cũng hiểu ông không muốn trả bằng chi phiếu. Cô mỉm cười. “Mọi giao dịch như thế này phải tính bằng tiền mặt, nhưng ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

– À còn về tên tôi. Tôi e rằng cô phải chấp nhận cái tên “El Diablo” thôi, hay là danh xưng mà người hầu của tôi thường gọi là “El Cabeza”, có nghĩa là người cầm đầu hoặc thủ lĩnh.

– Bạn bè của ông thường gọi ông là gì?

– Tôi không có bạn.

– Giả sử ông có.

Hắn nhướn mày một lúc khi thấy cô khẳng khẳng muốn biết, rồi miễn cưỡng nói.

– Người ta gọi tôi là Guido, vì đó là tên tôi.

– Còn họ của ông?

– Đó là chuyện riêng của tôi.

Skye nuốt xuống và cố không nhìn như thể hắn đang cư xử thô bạo, rồi gượng nói.

– Senor, tôi và ông chưa hề giới thiệu lẫn nhau, nếu chúng ta thẳng thắn mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Ông đã có sẵn trong đầu con số mà ông muốn phải không?

El Diablo đứng dậy và bước ngang qua phòng.

– Đến đây.

Skye phân vân đi theo hẻm. Cô thấy một chiếc rương lớn kê sát vào tường, kiểu rương của người Spaniard thế kỷ một⁶, thường dùng để cất tiền công của thủy thủ đoàn. Rương có hai khóa móc lớn, trông rất chắc chắn. El Diablo lấy chìa khóa rương trong túi ra, đoạn mở khóa và mở nắp rương. Skye nhìn chăm chú vào trong đầy vẻ tò mò.

Trong một thoáng cô hơi thất vọng. Cô không biết mình muốn thấy cái gì, nhưng chắc chắn không phải là những hòn đá nhỏ trong trong, trắng trắng đầy cả nửa rương. Những hòn đá chỉ hơi khác một chút với mấy viên đá cuội cô thấy trên bờ biển ở Anh hay dọc theo đường rầy xe lửa ở California.

– Cô có hình dung đó là cái gì không? El Diablo hỏi.

– Tôi không hề có chút ý kiến nào, nhưng bất chợt việc mà chúng được giữ cẩn thận thế kia làm cô nhớ lại có ai đó nói với cô sau khi họ đi Johannesburg. Cô ngược nhìn hắn, mắt tròn xoe.

– Không phải... là kim cương chứ?

– Đúng, kim cương. Chúng được tìm thấy ở lòng sông cách đây một dặm về hướng bắc. Cô thử đoán xem cái đồng đá này giá trị bao nhiêu?

– Tôi không biết.

– Chúng không phải là kim cương đẹp như loại tìm thấy ở Brazil, hay chất lượng cao như kim cương từ các mỏ ở Nam Phi, nhưng vẫn là kim cương. Cho dù có tí vết hay màu xấu, đám này trị giá khoảng 200,000 hay 300,000 bảng. Hắn nhìn xuống khuôn mặt bàng hoàng của

cô khẽ nói. “Cô có muốn vài viên không?”

– Không, không, cảm ơn! Skye đáp lại.

Hắn mỉm cười trước vẻ khẳng định của cô, rồi cúi xuống mở một ngăn nhỏ trong tủ trên cùng.

– Kim cương nhìn không hấp dẫn lắm khi chưa được mài dũa. Cái này sẽ lôi cuốn cô hơn.

Hắn lấy ra một túi vải nhỏ, đổ ra lòng bàn tay một luồng đá quý lấp lánh, óng ánh. Chắc có khoảng 30 hay 40 viên lóng lánh dưới ánh nến, tương phản lộng lẫy trên nền da nâu của hắn.

– Lấy 2 hay 3 viên đi, hay một tá nếu cô thích.

Vô tình cô nhích ra xa.

– Ông thật là tử tế. Cô nói một cách lạnh lùng, “nhưng tôi không thích kim cương.”

– Vậy thì cô hoàn toàn khác biệt với đại đa số phái nữ. El Diablo nói một cách khắc nghiệt, rồi lại đưa tay ra. “Cô không đổi ý chứ? Mấy thứ này làm hoa tai hay vòng đeo tay đẹp lắm.”

– Cám ơn, nhưng tôi không muốn!

Skye bước lại trường kỷ. Điều này có nghĩa gì đây? Cô thầm hỏi mình. Vì tiền chuộc hắt đem cô về đây, nhưng lại cho cô thấy cả gia tài to lớn đang nằm trong đám châu báu chưa được gọt dũa, rồi còn muốn tặng cho cô làm quà nữa! Cô thấy hoang mang, mất hết phương hướng. Chắc chắn còn điều gì bí ẩn nữa mà cô chưa đoán ra được!

El Diablo thông thả cất lại những viên kim cương vào ngăn kéo nhỏ, rồi đóng nắp rương và khoá kỹ như trước. Hắn quay lại về hướng Skye.

– Đã khuya rồi, ở đây người của tôi đều đi ngủ sớm. Ai cũng làm việc vất vả suốt ban ngày.

– Nhưng bọn họ đâu có nghe giống như là mệt lắm đâu. Skye thầm nghĩ.

Trong lúc ăn tối, bên ngoài có những âm thanh vắng vắng vọng lại nhưng Skye không lưu ý lắm. Tiếng bò rống, tiếng dê be, tiếng chó sủa, tiếng trẻ con khóc, và lẫn trong đó dai dẳng là tiếng guitar bập bùng. Giờ đây khi màn đêm xuống, những tiếng động đó như càng náo nhiệt hơn. Tiếng nhạc càng đặc biệt ồn ào rộn rã hơn.

Skye nghiêm nghị trả lời.

– Tôi cũng muốn đi ngủ, senor. Tuy nhiên vì ông sẽ bận rộn cả ngày hôm sau, và tôi cũng không muốn lạm dụng lòng hiếu khách của ông quá lâu, thế nên chúng ta hãy sớm dàn xếp chuyện này. Nếu ông không đem tôi tới đây vì tiền chuộc, vậy ông muốn gì?

– Sớm muộn gì cô cũng biết được sự thật thôi.

– Tôi không hiểu ý của ông. Ông đương nhiên là đòi hỏi tiền chuộc hay cái gì đó tương tự, nhưng nếu không phải là tiền bạc, vậy thì là cái gì?

– Linh tính đàn bà không cho cô biết là cái gì sao?

Khi nói hắn không nhìn cô, nhưng cúi xuống dụi điếu cigar. Lúc hắn vươn

thẳng người lên, cô nhận ra hắn rất cao, bờ vai rất vạm vỡ, và rất cường tráng. Lần đầu tiên nhìn kỹ hắn ta, cô nhận ra hắn là một người đàn ông trẻ. Không hiểu vì sao cô từng nghĩ hắn là một người trung niên, hay có lẽ là người không tuổi tác, là một quyền năng hơn một là con người, là một siêu nhân hơn là một người trần.

– Tôi... không... hiểu. Cô lắp bắp. “Có lẽ tôi ngu ngốc... có lẽ chúng ta không nói cùng ngôn ngữ.”

– Vậy thì mình nói cùng một thứ tiếng. Hắn trả lời bằng tiếng Anh.

Cô kêu lên đầy kinh ngạc.

– Ông nói được tiếng Anh!

– Cũng như cô nói Spanish.

– Nhưng... có lẽ tôi không được tể

nhị lắm khi nói rằng đó là điều tôi không ngờ... nhưng ông biết tôi muốn nói gì mà.

– Không ai có tài nào năng ngoại trừ người Anh sao – hay, à dĩ nhiên là những người Mỹ không đối thủ?

– Nhưng ông nói hay lắm.

– Cô nói như vậy tôi thấy hãnh diện quá.

– Bây giờ chúng ta nói bằng tiếng nước tôi, điều đó sẽ giúp ông giải thích cho tôi dễ dàng hơn. Ông ép buộc tôi đến đây. Mặc dù tôi không tìm cách trốn người của ông, nhưng thật ra tôi cũng không có chút cơ hội nào để thoát. Ông biết tôi có tiền, có du thuyền, vậy thì điều hiển nhiên là ông giữ tôi ở đây là vì tiền phải không?

– Đó là ý của cô không phải của tôi.

– Vậy còn cái gì khác nữa? Tại sao lại cứ quanh co? Hãy nói cho tôi nghe chỉ một lần thôi ông muốn gì, vì tôi chẳng nghĩ ra được chuyện gì hết.

– Cô khiêm tốn quá. Cái đám cặn bã xã hội ở bên Anh và New York mù hết rồi sao?

– Tôi... tôi không... hiểu.

– Tôi biết cô hiểu mà.

Skye thấy tim cô thót lại vì sợ. Dù cố trấn tĩnh, giọng cô vẫn run rẩy.

– Nếu ông muốn nói những gì tôi đang nghĩ thì ông... điên rồi.

– Tôi không điên, chẳng qua là biết thưởng thức một vẻ đẹp mà thôi.

– Tôi nghĩ cuộc chuyện trò này trở nên hoang đường rồi. Skye cố gắng nói. “Nếu ông cố tình đe dọa tôi, ông sẽ không thành công đâu. Ông không quên tôi là công dân nước Anh chứ?”

Môi El Diablo nở nụ cười nhẹ, hấn băng ngang phòng đi về phía cô.

– Một người Anh ở giữa Mariposa. Hấn chậm rãi nói. “Tòa sứ quán gần nhất có lẽ cách đây 300 dặm. Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Cái tính châm biếm của hấn còn khó đánh gục hơn bất cứ điều gì khác mà cô đã gặp, nhưng với một nỗ lực phi thường cô ngược lên nhìn hấn.

– Nếu ông quá kiêu ngạo tự nghĩ mình quá hấp dẫn, thì để tôi nói thật cho ông nghe: ông là người tàn bạo, hung ác, đầy thú tính... là một tên sát nhân.

– Chỉ có vậy thôi sao? Hấn hỏi cô, thái độ thản nhiên như không hề phiền hà trước những lời nói như tát vào mặt.

– Như thế vẫn chưa đủ sao? Cái trò khôì hài này kéo dài đủ rồi. Hãy cho tôi một con ngựa, tôi không cần người hộ tống, cũng không cần người chỉ đường. Tôi biết tự tìm đường về nhà. Để tôi đi ngay lập tức, ông có nghe không?

– Cô nghĩ mình tự đi xa được sao? Tôi có nhiều trai tráng lực lưỡng ngoài kia lắm.

– Có lẽ ở với họ tôi còn an toàn hơn là ở với ông. Skye hung hăng trả đũa. “Bọn họ xem ra còn có liêm sỉ hơn cả ông đấy.”

Hấn mỉm cười và đưa tay nâng cằm cô lên.

– Người thì nhỏ xíu nhưng dữ dội quá, tôi đã quên mất rằng đàn bà có thể vừa mạnh mẽ lại vừa – khêu gợi như thế này.

Giọng hần mơn trớn vuốt ve những chữ cuối, Skye tức tối gạt phắt tay hần ra.

– Đừng hòng đụng vào người tôi! Cô thét lên. “Nếu tôi có súng, chỉ cần ông chạm một ngón tay thôi là đủ cho tôi tặng cho ông một viên rồi. Giờ thì tôi cứ đi mặc kệ ông nói cái gì.”

Cô chạy ra cửa, nhưng nhanh như cắt hần đã phóng đến trước. Không dừng kịp cô đâm xầm vào người hần. Khi cô còn chưa hoàn hồn thì hần đã ôm choàng lấy cô. Skye biết El Diablo mạnh mẽ cường tráng, nhưng trong một thoáng cô không thể tưởng tượng được vòng tay cứng như thép đó lại mạnh kinh khủng

như vậy khiến cô mềm nhũn ra bất lực, hoàn toàn bất lực.

– Thả tôi ra! Cô hét lên giận dữ. Thả tôi ra mau!

Cô không van xin nhưng là ra lệnh. Cô biết hẳn đang phá lên cười khi xiết cô vào sát người hẳn, không cho cô động đậy làm bất cứ chuyện gì. Không chống trả nổi, cô ngã đầu lớn tiếng mặt sát.

– Người là đồ dã man, ma quỷ, ta sẽ giết người! Nhưng tiếng kêu của cô đột nhiên tắt ngấm.

Môi hẳn cuốn lấy môi cô, mạnh bạo say đắm. Nụ hôn dường như đoạt đi hết hơi thở của cô. Lòng đau đón tuyệt vọng cô biết mình bất lực hơn bao giờ hết, không còn chút năng lực nào chống chọi lại hẳn. Rồi cũng nhanh như lúc ôm lấy

cô, hấn bắt ngờ buông cô ra. Cô loạng choạng suýt ngã nếu không bám kịp vào thành ghế. Cô cứ đứng đó, tim đập nhanh như điên cuồng, hơi thở gấp gáp vội vã, mắt xoe tròn kinh hãi.

Bây giờ, El Diablo thuyết phục, “mình không nên để mục sư chờ lâu quá.”

– Mục sư? Skye ráng hết sức thì thảo.

– ... ông ấy sẽ làm phép cưới cho chúng ta, có lẽ tôi đã sơ ý không giải thích cho em sớm hơn.”

Dường như khuôn mặt trắng bệch, ngơ ngác của Skye làm El Diablo động lòng, hấn dịu dàng nói.

– Tôi nợ em một lời giải thích, nhưng tôi sẽ nói ngắn gọn cho em hiểu. Tôi là người cầm đầu những nhóm vũ lực ở đây. Họ là ai hay tổ chức nào thì không

cần em phải bận tâm, nhưng tôi có đủ thẩm quyền để nói rằng trong số họ có hai khối Indian lớn. Cả hai đều muốn đề cử một người danh giá cho tôi lấy làm vợ, nhưng cưới người của nhóm này sẽ gây tổn thương nặng nề cho nhóm kia. Còn không cưới ai thì đối với họ tôi chưa là một người đàn ông hoàn chỉnh. Giải pháp rất đơn giản – tôi cần một người vợ! Tôi chọn em vì người đàn bà mang họ tôi phải là người phụ nữ có danh vọng tiếng tăm.

– Ông điên rồi! Skye thốt lên hãi hùng.

– Điều đó em đã nói với tôi rồi.

– Ông nghĩ là trong chớp nhoáng tôi phải đồng ý làm lẽ với ông sao? Không có điều gì và bất cứ ai có thể bắt tôi chấp nhận chuyện này.

– Em thích ở đây với tôi hơn mà không cần giáo hội chúc phúc sao?

Trong một lúc chỉ còn yên lặng, đoạn Skye nói nhanh tránh câu trả lời trực tiếp.

– Dù sao đi nữa, kết hôn như vậy là không hợp lệ, cần phải có nghi lễ dân sự hợp pháp.

– Chuyện đó đã xong rồi.

– Ông muốn nói gì?

Để trả lời cô El Diablo lấy ra một tờ giấy từ bàn viết và giơ lên cho Skye xem. Cô cầm lấy tờ giấy tay run lên. Trong một thoáng mắt mắt cô như nhoà đi, rồi cô thấy đó chính là bản hôn thú giữa “Guido, tự El Diablo, và Skye Standish.”

– Làm sao ông có được thứ này?
Giọng cô sắc lại vì giận.

– Mình kết hôn bằng hình thức ủy quyền, người khác đã đại diện cho mình. El Diablo mỉm cười. Không cần phải tốn công nhiều để thuyết phục văn phòng hộ tịch của Jacara cấp giấy tờ này đâu.

Skye quảng tờ giấy xuống đất.

– Không còn chuyện tệ hại nào là ông không làm, nhưng ngay cả ông cũng không thuyết phục được mục sư nếu tôi không tự nguyện.

– Nếu như ông ấy hiểu được em. El Diablo trả lời nhẹ nhàng. “Nhưng thật không may, trong lúc vội vã sắp xếp, tôi chỉ mời được vị mục sư đang du hành thôi. Ông ấy đang trên đường về lại Brazil. Tôi lấy làm tiếc cho em là ông ấy chỉ nói được tiếng Bồ Đào Nha.

Không còn gì để nói nữa, Skye lặng câm nhìn hẩn dăm dăm.

– Mau đi. Hẳn ra lệnh. “Em phải lấy tôi thôi – không còn cách nào khác đâu.”

Gần như bị thôi miên, Skye bước theo hẳn. Trong lúc này cô thể nghĩ ra được bất cứ điều gì ngoại trừ phải tuân lệnh hẳn. Cô tới bên cạnh El Diablo, nhìn qua hàng hiên xuống khu trại bên dưới, ý nghĩ phải thét lên, phải chạy, phải chống trả lướt vùn vụt qua trong tâm trí, nhưng dường như bị chặn đứng lại bởi bức tường lý trí. Có làm gì đi nữa thì cũng vô dụng thôi.

Quang cảnh này như hoàn toàn biến đổi cách đây có vài giờ. Dọc theo hàng hiên, xuống những bậc thang và vòng quanh khu trại, những người đàn ông đang cầm những bó đuốc cháy rừng rực phản chiếu những luồng ánh sáng kỳ dị, man rợ lên cả biển người dưới kia. Trong một thoáng không gian đang yên tĩnh

như nổ ra với tiếng kêu la chúc mừng.

Skye cảm thấy El Diablo nắm lấy tay cô, rồi như thể trong mơ cô thấy mình bước xuống thang, đi giữa những hàng đuốc cháy sáng tiến về phía bàn thờ vừa dựng lên sơ sài và vị mục sư đang đứng chờ.

– Tôi không muốn làm, tôi không muốn! Cô muốn kêu gào lên, nhưng lời nói không thoát ra nổi bờ môi khô nứt.

El Diablo vẫn nắm chặt tay cô vẻ kiên quyết không hề lay chuyển, trong tình cảnh này cô hiểu chống đối chỉ là vô ích. Hơn nữa cô khiếp sợ, không chỉ sợ riêng hấn mà luôn cả bọn người xa lạ này. Cô không thấy rõ một ai, nhưng có ấn tượng mình đang lùi lại hàng trăm năm trước, và đây là một nghi lễ mọi rợ nào đó đang diễn ra vào thời trung cổ. Nếu cô từ chối

điều họ muốn, bọn người này sẽ đối xử với cô ra sao? Tất cả mọi thứ ở đây đều không thực, và tiếng nói của El Diablo như vọng về từ một cõi xa xăm.

– Lễ cưới sẽ ngắn thôi, vì em không phải là giáo dân Thiên Chúa giáo.

Giờ đây họ đã đến trước mặt mục sư, Skye nhận ra đám đông đã khép lại sau lưng họ, bao quanh lấy họ. Cô có cảm tưởng mình không những là tù nhân của một người mà luôn cả cái đám người đi theo hắn. Vị mục sư mở sách thánh, ông mặc bộ y phục nâu của các thầy dòng khi du hành. Ông là một người trung niên có giọng nói khàn khàn mệt mỏi, ngay cả khi nói tiếng Latin cách phát âm của ông nghe rất lạ tai. Cô không hiểu ông đang nói gì, chỉ nghe theo mệnh lệnh của El Diablo hết lần này đến lần khác y như một người máy.

– Nói “si”, hănh ra lệnh cho cô. Và rồi một lần nữa “si.”

Người tu sỹ cầm bàn tay trái của Skye trao cho El Diablo. Cô cảm thấy chiếc nhẫn xiết lấy ngón tay mình, rồi cả hai quỳ xuống nghe lời chúc phúc. Đến lúc này cô không thể cầu nguyện hay cảm giác được bất cứ điều gì, tận đáy sâu tâm hồn chỉ còn lại một nỗi tê điếng xa lạ, hãi hùng.

Thình lình El Diablo đỡ nhẹ lấy khuỷu tay cô giúp cô đứng lên. Hănh vừa dìu vừa đỡ cô bước lên bậc nơi vị mục sư đang đứng, đoạn xoay về hướng đám đông đang tụ tập dưới kia hô to lên bằng tiếng Spanish.

– Các bạn, đây là vợ tôi!

Tiếng hò reo chúc mừng ủa lên như

sấm động vang vọng khắp nơi trong hang động.

– Sẽ có rượu cho tất cả mọi người, có cả ca nhạc nữa. Một ngày lành như thế này thì phải có nhạc. Hắn nhìn xuống Skye khi nói hai chữ “ngày lành”, cô nhìn thấy vẻ cười cợt ánh lên trong mắt, trên đôi môi nhếch lên của hắn.

Tiếng đàn guitar vừa bập bùng cất lên đã bị nhấn chìm trong hàng trăm tiếng hô hào chúc tụng. El Diablo đưa cô về chỗ ở của hắn, họ lại leo lên những bậc thang dẫn lên hàng hiên đá, khi lên đến lối vào hang El Diablo dừng lại một lát cho Skye nhìn ra phía sau. Bên dưới mọi người đang nhảy múa quay cuồng, rượu đựng trong những thùng gỗ lớn được mang vào trong sân. Ở giữa sân, lửa đã được nhóm lên sáng rực thay cho đuốc.

Quang cảnh trông thật đẹp, không giống bất kỳ hình ảnh nào nàng từng gặp trong đời.

Khoảng tối huyền ảo mênh mông từ những hang động làm nền cho nền trời đêm nạm đầy sao lấp lánh, cho những lưỡi lửa hồng đang cố vươn lên từ đám lửa trại trong sân. Trước khi cô có thể thấy thêm, El Diablo đã đưa cô vào trong và kéo bức màn da che kín cửa hang.

Nến được thắp lên khắp nơi, trong một thoáng căn phòng bừng lên rực rỡ tương phản với bóng tối bên ngoài. Cô thấy hần quay sang cô, mắt ánh lên, môi mỉm cười, và cô chợt nhớ ra chỉ còn hai người biệt lập trong căn phòng này và từ bây giờ trở đi hần là chồng của cô.

Chương 4

Skye mở mắt ra cảm thấy như mình vừa ngủ một giấc thật dài – một giấc ngủ say không mộng mị từ một thân xác hoàn toàn cạn kiệt. Ánh nắng nhạt rọi vào phòng làm những tấm chăn Indian phủ vách phòng thêm rực rỡ như được làm từ hàng nhung thế kỷ một⁷.

Cô lại nhắm mắt và vùi đầu vào gối. Mãi đến sáng cô mới chợp mắt nổi, lúc khu trại bắt đầu một ngày sinh hoạt mới. Rồi khi chó bắt đầu sữa, trẻ con của mình

trong các lều lán, đàn ông ra khỏi nhà mặt còn ngái ngủ râu tóc chưa cạo, đàn bà vội vã ra sông lấy nước cho việc tắm rửa nấu nướng trong ngày. Vào lúc ấy cô đã quá mệt, người cơ hồ sụp đổ, chỉ kịp trút bỏ y phục lao lên giường ngủ như chưa bao giờ được ngủ.

Skye đã trải qua một đêm rừng rợn nhất trong đời so với tháng ngày được bảo bọc trong chăn êm nệm ấm. Tuy nhiên lại không có chuyện gì xảy ra. Cô đã ở một mình trong phòng đơn độc với bóng tối vây quanh, gặm nhấm lấy nỗi sợ của riêng mình.

Lao ra cửa sổ cô mong tìm một cơ hội trốn thoát, nhưng khi bức màn kéo ra cô thất vọng biết bao nhiêu khi thấy cửa sổ được chấn song – bằng sắt uốn từ thế kỷ một⁶, đẹp vô song – những chấn song để ngăn ngừa các chàng nhân tình táo bạo

quấy rầy con gái trong nhà. Khoảng cách giữa các song chỉ vừa đủ rộng cho một bàn tay nhân tình luồn qua vậy!

Phía bên ngoài không có lấy một con đường, chỉ có vách núi chênh vênh và khu trại bên dưới.

Kéo lại màn cửa, rồi đợi, rồi nghe ngóng, nhưng cô không nghe thấy gì ngoài âm thanh từ khu trại vọng lên. Tiếng nhạc càng lúc càng dồn dập hơn, náo nức hơn. Tiếng cười nói của những vũ công cũng một lúc một tăng theo tiếng nhạc. Rồi cả những âm thanh ấy cũng thoảng dần chỉ còn lại tĩnh mịch bao trùm và nhịp tim dồn dập hoảng loạn.

Cô không thể ngờ hẳn đã không xông vào đây đòi quyền làm chồng. Vẫn không hề tin khi hẳn nói lời tạm biệt.

Tối qua, hấn đến bên cô trong lúc người cô cứng lại vì sợ, nhưng hấn chỉ nói đơn giản.

– Ngày hôm nay đã quá dài cho em rồi, bây giờ thì đi ngủ đi.

Trước tình cảnh này cô không biết phải trả lời sao. Cô đã sẵn sàng để vùng vẫy chống trả lại những nụ hôn cưỡng đoạt, mặc dù đối với sức mạnh của hấn nỗ lực của cô chỉ là số không. Cô vẫn cảm nhận được đôi môi hấn tham lam mạnh mẽ đến dường nào. Trời ơi, nếu bị hôn nữa cô sẽ chết vì kinh hãi mất. Nhưng trái lại hấn chỉ mỉm cười, kéo tấm màn ngăn đôi phòng cô với hang chính, mời cô vào bên trong. Cô bước vào lòng pháp phòng như thú sợ gặp bầy. Tiến đến bên hấn, cô thấy mặt hấn ánh lên vẻ lạ lùng, ánh mắt như có lửa bên trong.

Cô đã muốn bỏ chạy, nhưng lòng tự trọng đã ngăn cô lại. Dường như đoán được được ý nghĩ cô hần bất chợt mỉm cười và cầm lấy tay cô.

– Nét mặt em đã cho tôi biết em đang nghĩ gì, nhưng tôi bảo đảm với em đối với tôi chỉ có nghi thức là điều cần thiết thôi. Hần cúi đầu hôn lên tay cô, nhưng cô vội giật tay lại.

– Đã quá muộn để cho ông biết tôi nghĩ gì về ông, nhưng hình như ông cũng biết rồi.

Hần bật cười.

– Vẫn dữ dội thế sao? Tôi nghĩ có lẽ em đã quá mệt, làm sao còn sức để giận tôi nữa.

– Giận à? Cô thấp giọng day nghiến.
“Tôi đã qua thời kỳ giận rồi – tôi nguyên

rửa ông. Tôi căm ghét ông, khinh bỉ ông. Ông là kẻ ti tiện hèn hạ. Phải, ông đúng rồi – tôi không còn giận nữa.”

Hắn lại phá lên cười, rồi không để cô kịp phản ứng, hắn cúi xuống hôn cô thật nhẹ nhàng. Trước khi cô chưa kịp ra tay chống trả, hắn đã bỏ đi. Bức màn chia đôi hai căn phòng đã buông xuống để lại mình đơn độc sau lưng.

Cô nhìn vội vã quanh phòng, trong khoảnh khắc hy vọng tìm được vật gì che chắn cho cô, nhưng lại nhận thấy ý tưởng này thật ấu trĩ hoang đường. Có bất cứ thứ gì trong phòng này ngăn được sức mạnh của El Diablo đâu. Hoàn toàn không có gì để bảo vệ cho cô cả. Cứ thế cô chờ và chờ, ruột gan như có lửa đốt, lúc thì đứng bên cửa sổ lúc lại đi tới đi lui trong phòng như muốn nghiền nát mấy tấm thảm lông dưới chân.

Hắn vẫn không tới! Tại sao hắn lại tha cho cô? Skye thầm hỏi. Lý do nào đây? Không tìm được lời giải đáp, cô đành nằm xuống hồi tưởng lại hết những diễn biến ngày hôm qua, từng chuyện từng chuyện một, để rồi lại thấy mình hoang mang hơn, lo sợ hơn.

Lời cảnh cáo của chú Jimmy về những hiểm họa xảy đến cho cô mới đúng làm sao! Chưa bao giờ cô có thể tưởng tượng chuyện này lại xảy ra, cho dù là trong ý nghĩ hoang tưởng nhất. Cô từng cảm thấy tuyệt đối chắc chắn, tự mãn với thân thế bất khả xâm phạm của mình. Quốc tịch Anh quốc và dollar Mỹ từng là lá chắn hữu hiệu cho cô tránh khỏi bất cứ tình thế khẩn cấp nào, tuy nhiên chả một chút hữu dụng nào đối với El Diablo.

Thình lình có tiếng động lớn làm cô giật thót mình lo âu. Cô nghe có tiếng chân đi, tiếng lanh canh phát ra từ những khoen móc màn khi có ai đó đang kéo tấm màn che cửa hang bên ngoài. Cô không dám ngẩng mặt lên, không dám động dậy! Chỉ nằm im nín thở, nỗi kinh hoàng dường như làm tê liệt mọi ý nghĩ. Có ai đó đang bước vào phòng!

Nhưng rồi cô nhận ra đấy không phải là nhân vật cô kinh sợ. Tiếng chân rón rén, khẽ khàng hơn. Cô mở choàng mắt. Một cô gái Indian đang đứng trước mặt cô, mái tóc đen tuyền được thắt gọn gàng thành hai bím buông xuống hai bên khuôn mặt với làn da màu đồng, đôi mắt xéch cụp xuống e lệ trước tia nhìn dò hỏi của Skye.

– Tôi sẽ mang thức ăn cho cô, senora (bà). Cô gái nói tiếng Spanish với giọng

rúu rít, kiểu phát âm riêng rất nhịp nhàng của người Indian khi nói Spanish.

– Senora, lời nói này như đâm Skye một vết thương trên thể xác. Giờ đây cô là một phụ nữ đã có chồng và sẽ không bao giờ được gọi là senorita nữa. Cái danh xưng này làm cô rung mình như thể gặp phải một điều kinh khủng khác nữa.

– Tôi không muốn ăn, cô ráng nói nhưng cô gái Indian đã đi khỏi. Cô ngồi dậy và nhìn đồng hồ đeo tay. Cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy đã gần 3 giờ chiều. Vậy là cô đã ngủ suốt từ sáng sớm đến bây giờ. Một thời gian khá dài, tuy nhiên từ tinh thần đến thể xác đều kiệt quệ.

Khi nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay mắt cô lại lướt đến một món trang sức khác trên cùng bàn tay – chiếc nhẫn trên

ngón tay giữa, chiếc nhẫn El Diablo đã đeo vào cho cô. Cô chăm chăm nhìn một lúc rồi cởi ra quăng mạnh đi. Nó văng vào tấm chăn treo tường, rồi rớt xuống sàn, lấp lánh trong nắng. Nhìn xuống chiếc nhẫn sao mà cô ghét cay ghét đắng từ ý nghĩa tượng trưng nó đang mang cho đến cái người đã đeo nó lên tay cô. Thật là mỉa mai khi cô đã từng thể là không bao giờ muốn lấy chồng!

– Tôi ghét đàn ông! Cô đã nói câu này không chỉ một mà hàng ngàn lần. Cô từng thề với mình sẽ sống đời độc thân, không quy lụy bất cứ người đàn ông nào, cô là quy luật của riêng cô – thế mà bây giờ cô đã có một tấm chồng! Và người đàn ông đó là El Diablo, một tên sát nhân, một kẻ nổi loạn – một quý vương!

Cô úp tay lên mặt, nghe tiếng cô gái Indian đang đến phòng bên ngoài. Cô gái mang một cái khay và đặt xuống bên cạnh giường. Skye muốn từ chối không ăn, nhưng sức nhớ ra cô phải giữ tinh thần thể chất đầy đủ để đối phó với những thử thách trước mắt.

Ráng ép mình, cô ăn một chút soup nấu với rau, loại rau hơi giống như măng tây. Không thể ăn thêm món nào nữa, cô chỉ nhấp vài hớp yerba maté nóng muốn bỏng lưỡi. Cô từng uống qua nước pha bằng lá yerba, đây là một loại thức uống miền Nam Mỹ. Skye thích cái ống hút nhỏ hơi phình ra ở đầu dùng để hút yerba. Mỗi loại ống thường dùng làm bằng bạc, nhưng cô gái Indian đem cho cô một ống bằng vàng. Nước uống này thật nồng đậm, rất thơm. Cô nhã nhặn nói với cô gái.

– Cám ơn cô, nó làm cho tôi khoẻ hơn nhiều! Tên của cô là gì?

– Neengai, senora.

– Tên đẹp quá! Có thể mang cho tôi ít nước để rửa mặt không, Neengai?

Cô gái Indian mang một vò đất lớn đựng nước ấm, trong lúc Skye làm vệ sinh Neengai đi vòng quanh nhật quần áo cuỡi ngựa cô bỏ trên sàn, rồi dọn dẹp phòng ốc.

– Đưa áo cho tôi đi, Neengai! Skye nói khi lau mặt xong.

Cô gái gặt đầu.

– Quần áo của bà, senora, được mang tới rồi. Tôi đi lấy cho bà.

Cô ào ra khỏi phòng. Skye nhìn ra cửa suy tính làm cách nào để trốn đi.

Trốn! Cái từ này dường như lập đi lập lại không ngừng trong tâm trí cô! Hay hẳn sẽ thả cô đi? Đó lại là một câu hỏi khác.

– Ta ghét hẳn quá! Ghét đến tận xương tủy!

Cô hét lên, nhưng mấy lời này chẳng làm cô thư thái hơn chút nào, thỏa mãn cũng không. Âm thanh chỉ nghe trống rỗng yếu đuối.

– Áo của bà đây, senora.

Cô gái Indian nói ngay từ cửa vào, rồi khệ nệ mang vào phòng một valise lớn. Skye thiếu điều rú lên khi nhận ra valise của mình. Làm sao mà không nhận ra, cô đã mua nó trên Fifth Avenue cách đây 6 tháng, cùng với hàng chục thứ khác cho cùng một bộ với nhau.

– Cái này ở đâu đến vậy? Giọng cô cáu kỉnh đến độ cô cũng không ngờ

– Còn nữa, senora – hai cái nữa.

Cô gái lại làm thêm hai chuyến nữa đem hết đồ đến. Skye cô nghe cô gái nói bằng tiếng Indian với ai đó ở phòng ngoài, chắc với người vác đồ lên, rồi đi kéo màn. Cô quay qua Skye, thái độ hăng hái rất con gái.

– Tôi soạn đồ cho bà nhé, senora?

– Mấy cái này làm sao tới đây? Skye cố bình tĩnh nói.

– Mấy ông đem đến chỉ 2... 3 phút trước thôi.

– Nhưng mà từ chỗ nào? Skye cắn vụn, nhưng cũng không hy vọng có câu trả lời.

Cô gái này có biết chuyện gì đang xảy ra không? Cô nhắm mắt một lát, cố giữ mình bình tĩnh. Đột nhiên cô có cảm giác muốn gào lên, muốn hét lên nỗi lo sợ của mình cho cả thế giới cùng nghe. Nhưng hoang đường làm sao – bị nhốt tít tận trên đây, bên dưới thì đầy người. Họ có thể nghe cô, nhưng đâu ai thấy được cô.

– Mở valise ra đi, cô nói cộc lốc. “Tôi muốn chọn đồ mặc.”

Để sau này vậy, sau này khi có dịp sẽ tìm hiểu đồ của mình đem đến đây bằng cách nào. Không hiểu El Diablo đã trộm đi hay tấn công tàu của mình và bắt giữ nhân viên trên tàu? Có nhiều giả thuyết, nhưng trong lúc này chỉ có một điều quan trọng – cô phải ăn mặc tươm tất trước khi hấn đến đây.

Skye kéo đại ra vài món, tránh không lấy những màu sáng hay lộng lẫy. Cuối cùng cô chọn một áo chemise để cưỡi ngựa màu trắng có nút cài cao đến tận cổ với cravat kiểu giống như của đàn ông màu đen, một quần tây đen mặc đi biển, và một chiếc áo khoác làm cô trông gầy đi, thân hình phẳng lì giống như một cậu con trai.

Lấy bàn chải tóc từ trong valise đựng những dụng cụ dùng trong toilet, cô cố tình chải tóc sát đầu để trông nghiêm trang hơn. Nhưng những lọn tóc vàng như muốn chống đối cô, cứ rủ xuống viền quanh trán và hai bên tai khi cô vừa bỏ lược ra.

Thêm một đôi giày gót thấp và đôi vớ dày là xong phần trang phục. Cô đi ra khỏi phòng ngủ. Lúc kéo màn ra cô hơi lo ngại, phòng bên ngoài trông còn lớn

hơn cô từng nhớ, phía bên kia có một cửa nữa tương tự lối vào phòng cô, cô đoán đằng sau là phòng ngủ của El Diablo.

Cô không có thời gian để suy nghĩ bất cứ chuyện gì ngoại trừ thấy căn phòng trống trải. Cô bước khẽ đến cửa ra hàng hiên bên ngoài, có một người đàn ông đứng ở đó. Hắn đứng dựa vào tường, bên cạnh là khẩu súng trường. Trang bị với súng lục và dao găm ngay thắt lưng, hắn ta đang hút thuốc và xem sinh hoạt ở khu trại bên dưới, tuy nhiên rất cảnh giác. Để thử cho chắc, cô cố gắng bước ra ngoài.

– Buenos dias, cô nói với hắn. Hắn kéo nón xuống chào lại.

– Buenos dias, senora.

Ráng nở nụ cười, Skye bước qua người đàn ông, nhưng hắn đã đưa súng cản đường cô.

– Excusa, senora, El Cabeza ra lệnh cô phải ở trong phòng.

– Nhưng tôi chỉ muốn đi dạo đôi không khí thôi.

– Excusa, senora, điều đó không được.

Lời nói nghe cứng rắn, không thể đòi co gì được. Cô vội vã xoay người đi lại về hang. Dù đã đoán trước việc này, cô vẫn cảm thấy bị bẽ mặt khi bị công khai sỉ nhục như một tù nhân, bị canh gác bởi những tên đàn ông đang cười cợt trên sự bất lực của cô.

Cô cảm thấy cơn giận ngàn ngút dâng lên, suýt chút nữa là cô đã xông

ra ngoài tìm đường thoát. Phải chi cô có được khẩu súng lục! Cô nhìn quanh hang, trần hang được chạm khắc tỉ mỉ, đến các vách tường đá hoa cương được mài nhẵn vô cùng công phu.

Có một lò sưởi lớn gắn trong một vách tường, dựa vào tường bên kia là một tủ chạm. Hồi hộp, hy vọng tên đàn ông ngoài cửa không nghe được cô di chuyển, cô lén mở tủ nhưng nó đã bị khóa. Chỉ còn lại cái rương đựng kim cương và bàn viết kê dưới cửa sổ. Bàn có nhiều ngăn kéo, không cần thử cô cũng biết tất cả đều bị khóa.

Cô biết mình đang đối phó với kẻ vô cùng khôn ngoan tinh vi hơn là loại người sẽ để súng trong ngăn kéo chờ cô tới lấy. Nếu muốn được lợi, cô phải thủ đoạn. Nếu muốn kế hoạch vượt thoát

thành công, cô phải giữ mình bình tĩnh, tránh xúc động.

Skye cố nhớ xem El Diablo có mang súng khi cô tới đây đêm trước hay không, nhưng chỉ nhớ đến hần rất cao khi hần từ trường kỷ đứng dậy khi thấy cô bước vào, và ánh mắt lạ lẫm của hần khiến cô phải đưa tay che cổ áo.

Cô nên nhận ra từ lúc ấy – không, phải nhận ra sớm hơn nữa – khi mà cô nói với hần về người đàn ông bị treo cổ. Cô đã nhìn thấy nét nào đó trên khuôn mặt hần mà cô không thể hiểu. Cô đã trải qua thời gian yêu đương trong đời, có bao nhiêu người ngưỡng mộ, có bao đàn ông say mê mình. Nhưng tuyệt đối chưa bao giờ có người đàn ông nào nhìn cô bằng ánh mắt khinh thị gần như ghét bỏ, tuy nhiên cùng lúc lại khao khát được

hôn cô. Skye úp tay lên mắt, hình ảnh lạ lùng đó cứ cứ miên man vẫn vũ trong đầu.

Từng giờ, từng giờ trôi qua chậm chạp, Skye bước từ hang này qua hang khác rồi lại vòng ngược lại. Cô gái Indian đã dỡ đồ cô ra và treo mọi thứ vào hốc đá có màn kéo bên ngoài, y như tủ áo xây chìm trong tường, xếp các áo ngủ bằng sa mỏng cùng quần áo lót viền ren vào các ngăn tủ.

– Bà không đi nghỉ sao? Cuối cùng cô gái cất tiếng hỏi khi thấy khuôn mặt trắng bệch căng thẳng của Skye, vừa phân bị Skye làm phiền khi cô đi qua đi lại liên tục.

– Không... không... tôi không mệt.

– Tôi sẽ đem cho bà maté mới pha. Neengai nhỏ nhẹ nói, muốn tìm cho Skye chút gì uống cho người dịu lại. Nói xong, cô vội vã chạy đi trước khi Skye lên tiếng từ chối.

Cô khiếp sợ thấy El Diablo trở lại, nhưng đồng thời lại muốn gặp hẳn. Cảm giác chờ đợi thật quá sức chịu đựng khi bị vây quanh bằng bao nỗi lo âu kinh hãi.

Cô nhấp vài ngụm maté cô gái mang lại, cảm tưởng như nó cứ vương ở cổ. Từng giờ từng giờ lại trôi qua, đến cuối cùng một tiếng kêu lớn vọng lên, Skye chạy ra cửa sổ thấy El Diablo và 6 người tùy tùng phi vào trong trại.

Năng chiêu *** lấp lánh trên bàn đạp và yên ngựa cần bạc khi El Diablo nhảy xuống ngựa, chiếu lên cả đỉnh thúc ngựa. Hắng dừng lại trò chuyện với những

người đàn ông đang đứng đợi, rồi thông thả bước lên cầu thang đá đưa lên hang.

Skye rời cửa sổ. Bây giờ thì hẳn đang tới, tim cô đập dồn dập khiến cô cảm thấy choáng váng. Cô xiết chặt hai tay trước ngực, cố suy nghĩ bình tĩnh những gì phải nói, phải làm, nhưng không cách nào ngăn cho đầu gối đừng run.

Cô nghe bước chân hẳn vang lên trên sàn gỗ ngoài phòng khách, nghe giọng nói hẳn, trầm và sâu, khi ra lệnh cho ai đó đem đến một ly rượu đỏ – rồi căn phòng lại rơi vào yên lặng.

Cô chờ hẳn đến cửa phòng cô, hay chờ hẳn cho người mời cô ra, nhưng vẫn không có gì xảy ra. Cô đứng bên cửa sổ chần song, bứt những ngón tay đang run lên, đợi rồi lại đợi.

Cô muốn ra ngoài, nhưng không ép mình đi nổi. Chỉ còn có thể đợi, hoang mang không hiểu lần này có là sỉ nhục tệ hại hơn những sỉ nhục cô đã từng chịu hay không.

Năm phút trôi qua, một0, rồi 20 – Skye liếc đồng hồ – gần 8 giờ. Cô đoán hẳn sắp cho mời cô, khi bữa tối đã dọn ra. Lần này thì cô đoán đúng. Skye chưa nghe cô gái Indian rời khỏi phòng, nhưng bây giờ cô ta trở lại.

– Bữa tối bắt đầu, senora. Cô cúi đầu chào Skye và đi ra ngoài.

Cuối cùng Skye ráng hết sức đi ra phòng khách. Cô bước chậm rãi, ráng giữ tư cách và thể diện, điều mà dường như xảy đến dễ dàng cho cô chỉ trong ngày hôm qua. Khi cô kéo màn, hẳn đang dựa lưng vào lò sưởi trống, bình

thần nhìn cô. Hấn mặc lại bộ y phục như hôm trước – chemise trắng, khăn lưng đỏ, quần tây đen làm hấn nhìn cao hơn khi mặc quần cưỡi ngựa.

Hấn đang hút thuốc, khi cô bước vào phòng hấn lấy điếu thuốc ra khỏi miệng kẹp giữa hai ngón tay. Khói thuốc lan tỏa vương lên mặt hấn như hương khói trước một đấng thần linh.

– Y phục của em tới rồi thì phải.

Hấn đột ngột nói bằng tiếng Anh, vì đây không phải là những điều cô đang chờ hấn nói, cô giật mình lo lắng.

– Tôi muốn giải thích... cô vừa nói nhưng bất chợt bị cắt ngang.

– Chuyện đó có thể đợi, trong lúc này thì có vấn đề khác – kiểu quần áo em đang mặc. Không lôi cuốn một chút

nào, và y hết đàn ông. Tôi nghĩ em đã quên mất lý do tôi đem em về đây vì em là đàn bà. Tôi thích nhìn em trong áo dạ hội hơn. Bữa ăn sẽ hoãn lại cho đến khi em thay áo.

Khuôn mặt đang tái của Skye bùng đỏ lên.

– Ông dám nói vậy với tôi sao!

Hắn nhướng mày.

– Lại kiểu chống đối cũ?

– Tôi không muốn thay, ông nghe không! Tôi không muốn.

Hắn nhìn xuống điếu cigar, môi nhếch lên nụ cười nhẹ.

– Có cần tôi đóng vai người hầu giúp em thay áo không?

Lời nói hằn trầm tĩnh nhưng hàm chứa đe dọa, nét mặt kiên quyết. Trong khoảnh khắc cô muốn thách thức hẳn, mặt cô ngênh lên, hơi thở gấp gấp vội vã. Nhưng rồi lại khóc nức lên, trốn mất biệt đằng sau bức màn.

Cô gái Indian không ở đó để giúp cô. Sợ hẳn sẽ xông vào đây thực hiện lời đe dọa, nhanh như cắt cô trút bỏ quần áo đang mặc, tháo giày vớ, với ngay chiếc áo dạ hội đầu tiên cô chạm vào. Mặc vội vào người, liếc sơ trong gương khi cúi xuống cài quai giày, cô nhận ra mình đang mặc áo dành cho các vũ hội trang trọng. Áo màu xanh lá cây nhạt, thêu kim tuyến, trên vai áo xuống chạy dài xuống một bên hông đính những đóa hoa màu san hô. Chiếc áo này cô chỉ mặc một lần trong một vũ hội ở New York. Giờ đây cô tự hỏi có còn tình cảnh nào khôi hài, kỳ

dị hơn cái cảnh cô đang gặp – một trang phục lộng lẫy trong hang động xây bởi người Incas và cư dân là một đám thổ phỉ thời đại.

Cô chải lại tóc, trong gương hiện ra một khuôn mặt với làn da trắng mịn màng, đôi mắt to nhuốm đầy lo âu. Khi cô bước vào phòng hắc vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Điếu cigar đã hút xong, và trên tay là một ly rượu. Hắc đứng yên đứng ngắm cô không nói năng gì. Cô cảm giác thân thể mình như lộ ra ngay bờ vai trần, cổ áo thấp phô bày vòng ngực cong mềm mại nhấp nhô theo hơi thở gấp rút.

– Áo này trông khá hơn nhiều.

Sự chấp thuận của hắc dường như còn khó chịu hơn là lúc hắc bắt lỗi cô.

– Tôi căm thù ông! Cô nói khẽ nhưng giọng sắc lại vì giận. “Tôi căm thù ông!”

– Vậy thì em càng làm cho tôi thích thú. Tôi không thể chịu nổi cái tình cảm ủy mị mà hầu hết đàn bà gọi là yêu. Căm ghét giúp cho người ta sống lành mạnh hơn, lại còn vô cùng kích thích nữa.

Cô bám chặt lấy lưng ghế, phân vân không biết phải tìm lời lẽ nào để trả lời hẳn nếu những người Indian không đem thức ăn vào phòng.

Bữa ăn tối nay còn ngon hơn cả hôm qua, rượu ngon không thua gì rượu trứ danh dùng trong những buổi tiệc sang trọng trong các thủ phủ lớn ở Âu châu. Nhưng Skye thấy mình nuốt không nổi. Cô chỉ uống chút rượu, đợi đến lúc café được mang lên trước khi cô hỏi một câu

hỏi vẫn còn run trên môi suốt cả buổi tối.

– Ông muốn giữ tôi ở đây cho đến khi nào?

Hắn nhìn cô như đánh giá; mắt lóe lên trên gương mặt cô, gương mặt sống động yêu kiều ngay cả trong lúc lo âu căng thẳng, rồi lướt khắp thân thể cô từ mái tóc vàng ánh như nắng xuống tận đôi sandal cao gót màu bạc.

– Cho đến khi tôi chán em, ngay cả sự mới mẻ của hôn nhân cũng không qua nổi nỗi chán chường đâu.

Skye đứng phắt dậy

– Sao ông lại phi lý đến như vậy chứ? Ông tưởng rằng không có ai nhớ đến tôi sao? Đến giờ này thuyền trưởng tàu của tôi sẽ điện cho chú của tôi ở Chile.

Những người đi kiếm sẽ được triệu đến để tìm tôi. Ông sẽ phải trả giá cho cơn thịnh nộ này.

– Tôi không nghĩ thế, El Diablo khẽ nói, “em thấy đó, tôi đã lường trước hết tất cả mọi điều để em khỏi bị phiền thăm viếng một đất nước em vô cùng yêu thích.”

– Ông nói vậy có nghĩa là gì?

– Tôi nói chính xác lắm. Ngay cả tên “cướp cạn cò con” cũng có đầu óc, nếu nó thật sự muốn sử dụng đến.

– Ai mách lại với ông tôi đã nói câu đó. Chuyện này giống như ác mộng vậy. Ông chỉ giả vờ như mình thần thông quảng đại lắm, không ai có thể biết hết mọi điều đâu.

– Tôi không hề giả vờ. Hãy để cho tâm trí em được thanh thoi đi. Tôi bảo đảm ông chú vô giá của em sẽ không bị ai làm phiền đâu. Nếu em muốn tôi sẽ giải thích mọi chuyện tôi đã xấp đặt nhé.

El Diablo đứng lên đi về phía bàn viết. Hắn lấy một bức thư từ trong một cái bì da, đem lại cho Skye.

– Đây là bản sao bức thư mà thuyền trưởng của em nhận được sáng nay.

Skye đón lấy tờ giấy từ tay hắn, nhìn chăm chăm vào lá thư. Chỉ cần liếc một cái thôi là đủ làm cho mắt cô tròn xoe sửng sốt, đôi môi hé mở bối rối. Thư được viết bằng chính nét chữ của cô. Nó được thảo ra khéo léo đến nỗi khó mà tin được là cô không có chủ ý.

Thuyền trưởng Maclean mến,

Tôi may mắn có dịp gặp vài người bạn, họ yêu cầu tôi ở chơi với họ ít lâu. Tôi thấy đây là cơ hội rất tuyệt cho tôi xem xét nội bộ đất nước này, và rất biết ơn họ. Làm ơn gởi cho tôi một số y phục mặc trong khoảng hai hay ba tuần, và đưa cho người mang thư này. Evan sẽ biết những gì tôi cần, luôn tiện nhờ ông ấy lấy cho tôi vài bộ áo dạ tiệc. Hy vọng ông và tất cả nhân viên đều vui vẻ trong thời gian ở Jacara.

Gia nhân của chủ nhà tôi đang ở sẽ liên lạc thường xuyên trong trường hợp có bất cứ thư từ gì cần tôi giải quyết.

Thân mến,

Skye Standish.

Skye chăm chú nhìn chữ ký của mình, bật kêu lên.

– Nhưng thế nào... ở đâu? ... Tôi không tin!

– Tôi e rằng thư gửi cho cô của em ở Anh đã bị hoãn lại một ngày. El Diablo mỉm cười trước nét mặt ngơ ngác của cô.

Trong một lúc cô không hiểu hẳn có ý gì, nhưng cô chợt nhớ lại người đàn ông trên bến cảng cô nhờ ra bưu điện gửi thư. Tên đó đích thị là người của hẳn ta. Thư từ là phương tiện tốt cho đám cướp này biết được chữ viết của cô.

Cô miệt thị hẳn cố tình dùng lời lẽ độc địa nhất.

– Ông là một tên lường gạt kiêm luôn sát nhân.

– Thật không may, tôi không dám nhận là mình có tài năng xuất chúng như vậy đâu. Có một người trong trại dưới

kia là nghệ sỹ tài ba trong mấy chuyện này. Tôi nghĩ, nếu mình muốn tìm hiểu tông tích của người đó, thì hiện giờ anh ta vừa rời khỏi Argentina vì lý do tốt đẹp nào đó, có liên quan đến tài năng giả chữ ký của người khác! Nhưng hỏi đến quá khứ của họ, thì lại dây dưa đến tương lai của người ta.

– Nhưng tôi quan tâm cho tương lai của tôi. Ông không có ý định giữ tôi ở đây... trong một thời gian dài chứ.

– Có thể dài, có thể ngắn. Tôi đã giải thích cho em biết yếu tố nào quyết định chuyến viếng thăm của em rồi mà.

– Ông xúc phạm tôi.

– Em nói với tôi nhiều lần rồi, tôi bắt đầu nhàm đấy.

– Vậy thì tốt, nếu tôi làm ông chán ông sẽ thả tôi đi.

El Diablo bật cười.

– Không đâu, khi em xinh thế kia. Nào, đến đây.

Hắn đang đứng dựa lưng vào thành lò sưởi. Cô đang cách hắn vài bước, nhưng khi hắn gọi cô vô tình thụt lui lại.

– Hình như em không nghe tôi nói. Hắn không lớn tiếng, vẫn cái cách trầm tĩnh đều đặn trong suốt bữa ăn. “Tôi bảo em đến đây.”

– Không!

– Cái từ đó nghe buồn bã, nhưng không đủ vững vàng.

– Rồi thì em sẽ biết tôi quen thấy mọi chuyện phải theo ý tôi. Mệnh lệnh

của tôi phải được tuân theo... đặc biệt là vợ tôi.

Skye vẫn đứng yên. Cô chăm chăm nhìn hấn ta, mắt tối thẫm trên nền da trắng, hai tay ấn chặt ngay vùng ngực trần. Căn phòng như chìm trong yên tĩnh sâu thẳm, cô dường như cảm thấy hấn nghe được con tim cô đang lồng lên khiếp sợ. Rồi hấn nhẹ nhàng cất tiếng.

– Áo đầm đẹp thế này làm hỏng đi thì tội nghiệp quá.

Ráng hết sức lê chân đi, cô chậm chạp bước tới.

Chương 5

Gọng nói nhỏ nhẹ của Neegai đánh thức Skye từ giấc ngủ say.

– El Cabeza nói bà sẽ cưỡi ngựa với ngài, senora. Ngài ấy sẽ chuẩn bị xong trong 20 phút.

Skye ngồi dậy trên giường, cơn mệt mỏi đã qua, một thoáng hân hoan dâng lên trong lòng. Nếu cô thoát ra khỏi những vách tường giam cầm này, cô sẽ có cơ hội trốn đi.

Tối qua cô không ngủ được nhiều, cứ nằm thao thức trên giường. Tâm trí trôi qua hàng loạt cảm xúc khởi đầu bằng nỗi hận thù mãnh liệt, chỉ muốn tàn phá hết hủy diệt hết, đến độ cô còn kinh sợ chính bản thân mình. Nhưng, một lần nữa hắn chỉ đưa đến cửa phòng cô, một lần nữa cô lại phải trải qua giây phút chờ đợi hãi hùng nhìn thời gian chậm chạp trôi qua – một lần nữa hắn không đòi quyền làm chồng!

Khi bữa cơm tối kế thúc hắn đã hôn cô. Giờ đây cô hãy còn uất ức nghĩ đến nụ hôn của hắn – nụ hôn dài, mạnh bạo, tham lam say đắm – nụ hôn tàn bạo ép buộc cô phải thừa nhận vị trí của người chủ nhân. Kiểu tỏ tình của hắn khiến cô liên tưởng đến kiểu yêu đương áp đặt của quân xâm lăng Spanish với nữ tù binh bắt được sau những trận càn quét.

Hắn khen ngợi võ về cô, nói những lời lẽ yêu đương bằng những ngôn từ mỹ miều của dân miền Nam Mỹ. Nhưng rồi lại trêu chọc cô, làm cô nổi giận, khi cô toan thóa mạ hắn thì hắn lại ngăn cô bằng những nụ hôn áp đảo. Nỗi sỉ nhục này cô chưa bao giờ tưởng tượng lại xảy đến cho cô, hay bất cứ người phụ nữ nào khác. Nhưng cô có cảm tưởng đằng sau kiểu đùa cợt này có ẩn dấu một điều gì mà cô không thể nói ra lời, tuy nhiên nó vẫn hiện hữu đâu đó.

Hắn say mê cô, cô biết. Niềm đam mê không che dấu rục lên trong ánh mắt nung nấu, trong nụ hôn đòi hỏi nồng nàn. Nhưng đến khi đêm xuống, vở kịch cũ lại diễn ra. Điều này có ẩn ý gì? Sao hắn lại có thể kiên nhẫn đến như vậy? Cô tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần, nhưng tất cả vẫn chỉ là một ẩn số.

Cô không hiểu, cũng không giả vờ hiểu. Người đàn ông này là cả một vũ trụ bao la bí ẩn, đầy khác biệt, hoàn toàn trái ngược với những người đàn ông cô gặp trong đời. Với con người này cô hoàn toàn không còn phương hướng.

– Tôi ghét hẳn! Cô nói cho chính mình hàng trăm hàng ngàn lần, nhưng càng nói càng thấy mình yếu đuối bất lực. Cô ghét hẳn, nhưng lại không biết phải làm gì. Khi hẳn kéo cô vào lòng, Skye chỉ biết vẫy vùng tuyệt vọng.

– Khi nào thì em sẽ không còn chống đối tôi? Hẳn hỏi cô, tay vẫn nhẹ nhàng ve vuốt bờ vai mịn màng của cô, còn cô thì co rút người vô vọng tránh né.

– Khi tôi chết, cô nạt hẳn. “Hy vọng điều này sẽ đến mau.”

Hắn phá lên cười.

– Hoa đẹp cho người ngắm, nếu không thì tại sao trời cho em đẹp?

– Tôi ước gì mình gồm ghiếc, biến dạng, tàn tật, có lẽ ông sẽ để cho tôi yên.

– Vì em không như vậy, nên tôi chỉ muốn vuốt ve em, hôn em thôi. Cô vợ đẹp của tôi! Tất cả đàn ông ganh tị với tôi khi họ thấy em.

Cô biết hắn lại cố tình khiêu khích, nhưng không thể nhịn nữa cô hét lên điên cuồng.

– Đưa cho tôi một con dao hay một khẩu súng đi, tôi sẽ cho đám đàn ông đó thấy ông “được” ganh tị như thế nào?

Nhưng bây giờ Neengai nói cô có thể ra ngoài cưỡi ngựa, cô thà đi chung với

hắn còn hơn ở đây một mình. Cô sợ phải đối diện với ngày dài lê thê hơn bất cứ gì khác, khi cô không thể làm gì ngoài việc chờ đợi đêm đến và El Diablo trở về.

Không muốn chậm trễ cô tắm luôn bằng nước lạnh.

– Bà đợi một chút đi, senora. Neengai vội kêu lên. “Em sẽ đem nước nóng cho bà trong lúc bà ăn sáng.”

– Tôi tắm nước lạnh được.

Cô chắc chắn El Diablo sẽ không đợi nếu dù cô chỉ trễ vài giây. Con người tự cao, ngạo mạn như hắn chỉ coi mình là trên hết. Cô mà trễ hẹn, hắn sẽ bỏ đi ngay không cần bận tâm suy nghĩ lần thứ hai.

Khi cô thay y phục cưỡi ngựa xong, bao tay và roi sẵn sàng trên tay, Neengai đã dọn phần ăn sáng bên cạnh giường.

Skye chỉ uống một tách café và lấy một ít trái cây, không đụng đến món trứng.

– Senora, coi chừng bà bị đói đấy. Neengai than phiền khi thấy Skye bước ra cửa chỉ cần mỗi một miếng đào, bỏ lại hết thức ăn.

– Đừng lo cho tôi. Skye mỉm cười nói, có lẽ là nụ cười đầu tiên của cô từ khi đến trại.

Không có một ai trong phòng khách, Skye đi nhanh ra cửa, nhưng tên gác cửa đang ở bên ngoài. Hắn nhìn cô với ánh mắt như ngầm ra hiệu cô không được phép ra ngoài, cô đành lui về cửa sổ nhìn xuống khu trại. Cô thấy ngựa đã thắng yên, những người đàn ông đội nón sombrero vành rộng đang chạy tới chạy lui, trong lúc các bà đang đứng ở cửa lều ngắm họ.

Mặt trời vừa hiện ra nơi chân trời, gió nhẹ nhưng khá lạnh, hơn bao giờ hết cô mong muốn được ra ngoài thoát khỏi căn phòng chỉ đem đến cho cô toàn là ghê tởm, hãi hùng.

Cô mãi mê theo dõi khung cảnh bên dưới đến nỗi không biết El Diablo đã tới. Cô giật bản mình nghe tiếng hấn hỏi đằng sau.

– Em sẵn sàng chưa?

Cô quay nhanh lại, ánh nắng rọi qua cửa sổ dát lên những lọn tóc một màu vàng óng, làm thành một vầng sáng viền quanh khuôn mặt thon nhỏ. Những đêm mất ngủ đã tô lên một quang tối làm mắt cô như sâu hơn to hơn. Cô đẹp quá, dù trong y phục kỳ sỹ vẫn mềm mại rực rỡ.

El Diablo đứng yên ngắm cô, ánh mắt như có lửa âm ỉ bên trong. Hắn bước về phía cô, Skye vô tình co người lại và lùi mãi đến khi vai cô chạm vào song cửa.

– Em giống như mùa xuân vậy. Hắn dịu dàng nói. Khi cô không trả lời hắn nâng cằm cô lên nhìn xuống khuôn mặt đang tái dần đi.

– Tôi chỉ muốn hôn em thôi. Hắn nói như xoa dịu cô, khi thấy cô nuốt xuống liên tục hắn hỏi thêm.

– Em ghét tôi hôn em đến thế sao?

– Phải. Cô kêu lên bực bội, “luôn cả ông.”

Trong một lúc hắn cứ giữ cô đứng yên, tay hắn chạm vào cằm cô cứng như thép, rồi hắn khẽ cười thả cô ra.

– Em rất thành thật, nhưng không đáng khen.

– Ông không hảo huyền đến nỗi tưởng tượng rằng tôi thích ở cạnh ông chứ? Càng gặp ông tôi càng ghét ông.

– Như vậy mới đúng là em. El Diablo trả lời, lấy trong hộp ra một điếu cigar.

– Ông nói thế nghĩa là sao? Skye thắc mắc.

Hắn đốt điếu thuốc một cách chậm rãi.

– Tôi muốn nói là tôi tin em khi em nói ghét tôi. Đàn bà thường không nói ra những gì họ nghĩ.

– Điều đó rất đúng đối với tôi. Skye nói một cách cay đắng. Trong một phút bốc đồng cô quay qua hắn đau khổ nói.

“Tại sao ông không để tôi đi? Có nhiều người đàn bà khác muốn sống ở đây với ông mà, thậm chí sẽ săn sóc cho ông nữa. Còn tôi, tôi nguyên rửa, ghê tởm mọi giây phút tôi phải ở bên ông. Chắc chắn điều này không dễ chịu cho ông đâu?”

– Những cái bất ngờ không bao giờ làm tôi chán. El Diablo đáp lời cô.

– Chỉ đến lúc tôi yêu ông, tôi mới làm cho ông chán thôi! Skye cay đắng nói, “nhưng với hiện tại thì ông đang phán cho tôi bản án chung thân đó! Giọng cô đầy tuyệt vọng.

Dường như cuộc trò chuyện bất ngờ làm El Diablo mệt mỏi, hấn búng tàn thuốc và cầm lấy roi ngựa.

– Đi mau thôi, hấn ra lệnh, “còn quá sớm để bày tỏ xúc động.”

Skye giận run lên khi bị hấn gạt ngang một cách phũ phàng như vậy, nhưng cô hiểu nỗi trận nỗi thương với hấn bây giờ chỉ là vô ích. Ráng nuốt những lời tức giận như chực trào ra trên môi, cô với lấy cái nón trên bàn đội lên đầu.

– Tôi xong rồi. Cô cúi kính nói.

Hấn lịch sự đưa tay mời cô đi trước. Cô ngẩng cao đầu bước ra ngoài, không hề nhìn hấn.

Buổi tối cô vừa tới đây vì quá mệt, quá lo lắng cô chỉ kịp liếc qua những hang động, nhưng khi trời sáng tỏ cô mới thấy chúng thật tuyệt diệu. Hàng trăm hang hướng ra một lối đi dài đục ra từ vách đá. Mỗi hang đều có vẻ đẹp riêng, nhưng toàn cảnh xung quanh thì không từ ngữ nào diễn tả nổi. Sườn núi phủ đầy hoa dại, và qua khỏi khu trại là đồng cỏ nuôi

bò trông như một tấm thảm dày điểm lất phất những đốm cỏ roi ngựa đỏ và trắng.

Bầu trời phản chiếu ánh xanh dương rực rỡ trên dòng sông xa xa, y như màu biển Địa Trung Hải. Những cư dân đang di động trong các hang động bí ẩn này ăn mặc cũng không kém phần sắc sỡ với khung cảnh chung quanh. Phụ nữ Indian mặc y phục bằng cotton hay len dệt bằng tay có tô điểm nhiều kiểu hình thù. Làn da màu đồng của họ tương phản sống động với màu mắt đen.

Lẫn trong số họ là người da trắng, da đen, người Nhật và người Trung Hoa da vàng. Nhưng trong tổng thể các sắc dân ấy, người Mariposa thuần túy nổi trội một cách đặc biệt. Chiều cao và nước da họ rất dễ nhận ra. Màu mắt sẫm thừa hưởng từ các bậc tổ phụ Spanish cùng với dáng dấp sắc sảo tạo cho họ một sắc

thái quý phái tự hào. Nhiều phụ nữ Mariposa dáng vẻ thuần tha đài các, với vóc dáng này họ sẽ nổi bật trong các buổi tiệc khiêu vũ lớn tây phương.

Sau một vòng thưởng thức cảnh trí chung quanh, Skye đột nhiên cảm thấy bối rối. Cô nhận ra bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào mình. Từ các hang động, lều lán trong trại, từ những người đàn ông trên lưng ngựa, các người cảnh vệ súng còn đang trong tay. Ngay cả trẻ con còn đang chơi đùa cũng ngưng lại khi cô đi dọc xuống thang ra chỗ ngựa đang đợi. Mặc dù cố giữ tự nhiên, cô vẫn cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Khi El Diablo xuống tới, cô hỏi hần.

– Người của ông chưa bao giờ thấy phụ nữ da trắng hay sao?

– Thấy nhiều rồi. Họ lúc nào cũng có cái tật tò mò không bỏ được khi có ai đến thăm tôi, và nhất là người đàn bà đặc biệt mang họ tôi.

Câu trả lời của hấn khiến cô giận phừng lên, không phải vì tính châm biếm của hấn nhưng vì nhận ra cô cũng là một trong số đàn bà El Diablo mang về trại. Điều này làm cô thấy ghê tởm và nhớ lại 4 đôi giép để sẵn trong ngày cô tới. Trong một thoáng nổi giận khiến cô muốn gào thét lên; tay cô ghì chặt roi ngựa cổ ghì mình không tát vào mặt hấn.

Với một nỗ lực vượt bậc cô cố tự chủ không nói năng gì, nhưng người run lên vì cơn giận đang hoành hành. Như đoán biết được diễn biến nội tâm của cô, hấn nhìn xuống khẽ cười và lặp lại câu nói hồi nãy.

– Hãy còn quá sớm để bày tỏ xúc động!

– Một ngày nào đó ông sẽ biết mình đi quá lỗ. Cô nghiêng răng khế nói.

Hắn bật cười và bỏ đi xem xét hai con ngựa mà hai chàng thanh niên phải khó khăn lắm mới ghìm được chúng. Con ngựa đem đến cho cô cười là một con ngựa sắc đen tuyền, trông có vẻ nóng nảy, cứ chồm lên không ngừng.

– Con ngựa này có khó cho em không?

Cô nhận ra hắn đang hỏi một cách nghiêm túc, nếu cô xác nhận hắn sẽ đem cho cô một con khác thuần hơn.

– Tôi cưỡi ngựa từ lúc mới biết đi. Cô hãnh diện trả lời. “Tôi còn giúp thuần

ngựa trong trang trại của ông ngoại tôi ở California.”

Hắn không nói thêm điều gì khác, chỉ ra hiệu cho anh chàng Indian đứng kế bên giúp cô lên ngựa, rồi cũng phóng lên yên. Cả hai con ngựa đều lùi lại rồi lồng lên cứ thế mấy lần. Dần dần con ngựa cô cỡi cũng chịu theo sự điều khiển của cô tiến lên đi bên cạnh El Diablo, rồi cả hai bắt đầu gia tăng tốc độ.

Nhóm gauchos đang đợi ở đằng trước cũng thúc ngựa phóng tới trước, chẳng mấy chốc họ đã vượt qua khu trại đi vào đồng cỏ. Cô đếm có 6 người gauchos cả thấy, giờ đây thì nổi tức tối căng thẳng trong lòng cô đã lắng xuống nhiều.

Đồng cỏ ngát hương hoa dại, xa xa chim hồng hạc và diệc lông trắng bay xuống đáp bên bờ sông. Có cơ man

những chú chim ruồi đang đậu trên cánh đồng trống, ngoài bộ lông đẹp, kiểu bay nhanh như chớp của chúng trông rất thú vị.

Nhiều lần Skye thấy một chú đà điểu đang te tái tránh xa khỏi lối ngựa chạy. Khi vượt qua một cây ombu cổ thụ cô thoáng thấy một con chim toucan sắc sảo với cái mỏ khổng lồ đang cất tiếng khàn khàn, tiếng kêu của nó nghe lạc lõng với cảnh sắc mỹ miều chung quanh.

Đoàn người lặng lẽ đi, tiếng lóc cóc của vó ngựa, tiếng leng keng từ yên ngựa nghe như một bản nhạc nhộn nhịp vui tai. Đến bây giờ Skye mới lưu ý bọn người này đều trang bị súng lục, vài người trong số họ mang theo kiểu súng kiểu cổ báng bằng đồng, không những thế lại còn thêm cả cuchillo – một loại dao dài cán bạc. Thiếu cuchillo, dân gau-

cho có cảm giác như mình bị lột trần.

Cô nóng lòng muốn hỏi xem họ sẽ đi đâu, nhưng lại không muốn trò chuyện với hắn. Cô mím chặt môi thể với mình nhất định không đá động gì đến hắn trừ khi thật cần thiết.

Liếc qua hắn đang phi kế bên, cô công nhận hắn cưỡi ngựa rất tài tình. Ngựa của El Diablo có màu lông hạt dẻ sậm, to lớn hơn các con ngựa trung bình khác, trông rất hiên ngang. Chiều cao, bờ vai rộng của hắn rất tương xứng với con vật mình đang cưỡi. Dù cao lớn nhưng hắn trông rất dẻo dai uyển chuyển.

Nhưng nghĩ đến hắn là như tiếp thêm nhiên liệu cho cơn giận của Skye, cô cố nhìn ra phía trước, không buồn ngoái ngàng đến người đồng hành.

Họ đi tiếp thêm gần một tiếng, xuống đến một hacienda, một trang trại thấp bao quanh bằng những lùm cây khuynh diệp. Từ bên trong hai người đàn ông chạy ra nói chuyện với El Diablo. Skye đoán họ là chủ trại, và rất ngạc nhiên khi thấy họ chào hỏi hân hân rất tôn kính và nhiệt tình. Họ nói chuyện mùa màng gia súc, chào nhau thân thiện “Buenos dias” rồi lại lên đường đến một hacienda kế tiếp.

Họ đi thăm liên tục 6 hacienda, mỗi nơi El Diablo đều lắng nghe những khó khăn trở ngại của chủ trại, cho ý kiến, đôi khi lại ra mệnh lệnh. Trang trại nào nghèo còn được cho tiền bạc.

Đoàn người đi sâu vào nội địa, theo hướng bắc của con sông, phía bên phải là núi. Skye lưu ý kỹ lưỡng tình hình địa phương, cố gắng lưu ý đến những địa

điểm quan trọng có thể hữu dụng sau này.

Jacara nằm phía sau họ, ném về hướng nam nơi họ đang tới, nhưng lại hướng về phía đông tính từ trại.

Trời ngả trưa, họ dừng lại ở một hacienda dùng bữa trưa. Thức ăn rất đơn sơ, không giống như những thứ ngon lành El Diablo dùng ở trại, nhưng hẳn ăn rất vui vẻ nhiệt tình trong khi Skye ráng nuốt vài miếng puchero – một món thịt hầm ăn rất dai, được nấu bằng củ ngoài trời. Thức ăn trưa còn có cả bánh mì làm bằng bột bắp, và cheese làm từ sữa dê, rượu đỏ cất trong vùng, và món thức uống lúc nào cũng có – yerba maté. Món ngọt duy nhất là mút quả mộc qua, rất ngọt và dẻo.

Trong lúc họ ăn, đàn bà thì lo hầu

bàn, ông chủ trại thì cầu nhàu luôn miệng về những khó khăn đang gặp phải. Ông ta nhìn bệ rạc, quần áo lấm lem dầu mỡ, bàn chân trần xỏ trong đôi dép cói rách bươm.

Ông ta than phiền về chuyện chăn nuôi, trước đây thì rất khá, nhưng giờ thì không có thị trường tiêu thụ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu gia súc nuôi ra không có chỗ bán? El Diablo không nói lời nào cho đến lúc ăn xong. Hắn bỏ một nắm đầy những đồng peso bằng bạc lên bàn.

– Thị trường rồi sẽ có, trong lúc này ông bạn nên kiên nhẫn, nếu mình hấp tấp sẽ mất hết mọi thứ.

– Si, si, senior. Tôi hiểu chứ, ông đang tranh đấu cho bọn tôi, nhưng tôi còn phải lo sinh kế – và gia đình, vợ, và 4 đứa con gái của tôi.

– Tôi hiểu, nhưng ông bạn phải kiên nhẫn.

El Diablo đột ngột quay đi, lần này lời chào từ biệt không chút nào vui vẻ so với lần trước.

– Tại sao ông ta không tìm được thị trường? Skye hỏi.

Cô không chủ ý hỏi El Diablo lần này, nhưng không nhịn nổi hiếu kỳ. Bất chấp hoàn cảnh của chính mình, cô thấy mình trở nên quan tâm đến những người dân này. Một nông dân trong một trang trại cách biệt hàng dặm xa – làm sao ông ta có thể sống còn, nếu gia súc nuôi ra không được đem đến Jacara? Điều gì sẽ xảy ra nếu hiện tại còn thê thảm hơn quá khứ?

– Em thật sự muốn biết sao?

Cô thấy mắt El Diablo ánh lên như thể hắn đã hiểu ra cô đã cố tình không muốn nói chuyện với hắn cho đến bây giờ.

– Phải, tôi muốn. Skye thành thật trả lời.

Lúc này họ đi chậm hơn một chút khi băng qua một chóp núi nhỏ gập ghềnh, bụi lùm rậm rạp chỉ có thể cho ngựa bước chậm qua. Bọn gauchos đi mãi phía sau, tuy vậy họ vẫn nói tiếng Anh với nhau.

– Vậy thì tôi nói cho em nghe, chỉ cần gom lại trong một chữ thôi – Alejo!

– Chỉ cá nhân hắn hay chính phủ của hắn?

– Không có chính phủ nào ngoài Alejo? Hắn được vây quanh bởi một nhóm nhỏ gọi là “vâng, thưa ngài,” bọn

đó xứng tụng hần là El Supremo. Có cần mô tả cách khác không?

– Tiếp tục đi!

– Cách đây vài tháng ra sắc lệnh vùng đất phía bắc của Jacara là tài sản của chính phủ – bên Anh gọi là quốc hữu hoá. Dân chúng đã có nông trại ở đây hàng trăm năm, bất ngờ bị trục xuất khỏi đất đai mình chỉ trong một đêm không cần lý do. Sắc lệnh này chỉ liên quan đến miền bắc nước này, vùng đất giữa Jacara và Brazil.

– Tại sao? Cô lại hỏi.

El Diablo nhìn cô rồi lại quay đi.

– Tôi chỉ nói vừa đủ để em hiểu thôi. Tôi biết El Supremo có lý do của hần – lý do rất đặc biệt. Nhưng không may hần đã quên mất sự chống đối của người In-

dian, trong nhiều năm qua người Indian đã coi đất này là tổ quốc của họ. Dân Indian luôn luôn muốn có đất đai.

– Có lẽ tội lỗi lớn nhất của bọn da trắng xâm lăng Nam Mỹ đã phạm là trục xuất người Indian ra khỏi đất của họ. Ở Mariposa hàng bao nhiêu thế hệ qua không ai trở ngại dân Indian cả, và họ cũng đã nhận phần của mình rồi – không phải là trên những cánh đồng chăn nuôi của nông dân Mariposa mà toàn là đất bờ đất bụi, hay ở hẻm núi không ai muốn. Thế mà giờ đây họ lại bị đuổi ra khỏi đất nhà của mình. Đó chính là thủ đoạn của Alejo!

– Hắn đuổi họ ra chưa?

– Chưa. El Diablo giận dữ nói. “Quân đội hiện dịch của Mariposa có khoảng 700 lính tinh nhuệ, tính luôn cả

số đang được huấn luyện có thể lên đến 2,000 lính. Ở miền bắc này có khoảng 4,000 người, đa số là Indian, họ sẵn sàng chiến đấu với nông dân cho những gì họ tin tưởng là quyền lợi của mình từ trong trứng nước.

– Hóa ra đó là lý do ông sợ gián điệp!

– Tôi không sợ bọn chúng, tôi chỉ loại bỏ chúng thôi.

Skye rùng mình. Giọng nói có vẻ tàn nhẫn làm cô nhớ lại hình ảnh người đàn ông bị treo cổ mắt trợn trừng miệng há hốc. Trong lúc đó cô đã gần như thấy tội nghiệp cho nhà độc tài, nhưng rồi nhớ lại cô chỉ nghe câu chuyện có một chiều. Lời lẽ của El Diablo nghe có vẻ hợp lý, nhưng cô không biết chính phủ hiện thời của Mariposa sẽ nói gì về người

đàn ông bắt chấp luật pháp và xử tử luôn người của họ.

Họ đã vượt qua khỏi chỏm núi, ngựa đã chạy trở lại. Mọi người lại tiếp tục đi suốt cả buổi chiều chỉ dừng lại cho ngựa uống nước, thăm viếng hacienda, và trò chuyện với các nhóm Indian đang đóng trại trên những sườn đồi.

Khi El Diablo chỉ ra dòng sông nơi người ta tìm được kim cương, cô thấy những người đàn ông đang làm việc trong lòng sông.

– Kim cương gần nguồn thì lớn hơn.
Hắn nói vắn tắt.

– Tôi có thể xem người ta làm không?

– Hôm nay không được.

Cô lại liếc qua những người đang ở miệng mỏ. Không xa lắm là những căn lều, nhìn xa trông giống như trại của El Diablo. Nhưng cô không được phép đến gần để xem và họ lại đi tiếp đến một hacienda khác.

Trời bắt đầu sụp tối, cơn nóng nung nấu ban ngày đã qua. Skye cúi người vỗ nhẹ lên đầu chú ngựa của mình. Nó trông vẫn còn dũng mãnh như lúc khởi hành.

Dường như El Diablo hiểu được ý cô, hần nói.

– Loài ngựa này được gây giống cho hành trình dài. Em có từng nghe đến ngựa Creole chưa?

– Chưa!

– Không may là chúng sắp tuyệt giống, nhưng người Mỹ nợ bọn nó nhiều đấy.

– Đó là ngựa gì?

– Con cháu của giống ngựa Arab được người Spaniard đem đến đây trong thời gian xâm lăng. Người ta đã chứng minh được lục địa này không có ngựa trước đó.

– Giống Arab! Hoá ra là vậy.

– Em cưỡi ngựa giỏi lắm. El Diablo nhìn cô nói.

Skye sững người khi nghe lời khen. Cô đã quên hẳn ghét hấn khi họ bàn về ngựa. Giờ đây, giống như một con thú nhỏ, cô mắc cỡ bỏ đi trước ánh mắt ngưỡng mộ của hấn. Hấn bật cười dịu dàng.

– Chẳng có phụ nữ Anh nào biết nhận lời khen một cách nhã nhặn cả.

– Còn tùy vào ai khen chúng tôi nữa.

– Thế lời khen của tôi không được chấp nhận sao.

– Không! Chuyện đó quá hiển nhiên rồi.

Cô nhìn hấn với vẻ ngạo mạn đã từng làm cho các chàng trai Anh hay Mỹ im miệng ngay, nhưng El Diablo lại cười.

– Em không một khi gây với tôi sao?

– Không, tôi sẽ gây cho đến hơi thở cuối cùng!

– Một trận chiến thất bại là điều không tránh khỏi!

– Có lẽ cơ hội sẽ đến, hay định mệnh

sẽ mỉm cười với tôi. Lúc đó tôi sẽ không khoan nhượng với ông đâu.

Skye nói một cách hăng hái. El Diablo kéo nón xuống.

– Lời thách đấu từ cô vợ xinh đẹp tuyệt trần của tôi! Hẳn mỉm cười. “Tôi chấp nhận.”

Hắn đang chế nhạo cô, Skye chỉ muốn giết hắn ngay nếu cô có súng. Cô quay mặt đi, phóng lên phía trước. Mọi dây thần kinh trên người cô rung lên vì căm ghét tên đàn ông này. Hắn nắm cô trong tay rồi đùa cợt cô như mèo vờn chuột.

Viếng thêm một hacienda nữa, rồi họ quay sang hướng đông về lại nhà. Skye đã quan sát kỹ lưỡng suốt buổi chiều, tìm xem có cơ hội nào để trốn không, nhưng

lúc nào cô cũng bị canh chừng.

Sáu tên đàn ông cộng thêm El Diablo làm thành một đội hộ tống kinh khủng rồi. Cô thấy lòng chùng xuống, rồi lại bị ám ảnh đến những buổi tối kinh hoàng. Nỗi tuyệt vọng khiến cô tha thiết cầu mong sẽ có chuyện gì đó xảy tới để cứu thoát cô.

Lúc quần lên, cô chỉ muốn giật súng của đám đàn ông đi bên cạnh để cầm chân họ trước khi họ chĩa súng vào cô. Nhưng cô nghĩ ý tưởng đó chỉ có trong sách truyện mà thôi. Trước khi cô đoạt được súng, thì họ đã bắn cô mất tiêu rồi, hay tệ hơn là còn bị bắn từ phía sau tới. Cô cũng không ảo tưởng gì có thể áp đảo bọn người chuyên dùng súng như cô dùng dao và nĩa. Không, phải nghĩ cách khác khác hơn – nhưng cách gì bây giờ?

Càng lúc họ càng tới gần trại hơn – chỉ còn một dặm nữa thôi. Skye thấy nhói cả tim khi nghĩ đến cảnh phải leo lên cầu thang đá trở về hang. Mấy thứ này giống như một mạng nhện của con nhện quái vật nào đó, cô cảm thấy có chút kích động. Cô nhớ lại ánh mắt có lửa của Diablo vào ban sáng khi hắn muốn hôn cô. Cô đã cứu được mình bằng sự chống chọi đau khổ, nhưng làm sao cứu được mình tối nay, khi cô phải khoác lên người chiếc áo ngủ cổ hở sâu thỏa mãn cho dục vọng của hắn ta.

Cô thấy mình giống như nô lệ trong các chợ buôn người phương đông, tình cảnh cô đâu có khác gì với những nạn nhân da đen cách đây nửa thế kỷ bị mang đến đây trong các tàu chở nô lệ. Cô nhớ lại định mệnh gì đã đợi các cô gái trẻ

xinh đẹp, ý nghĩ khủng khiếp đó khiến cô rùng mình.

Ngay trong lúc đó, thành linh có tiếng hét lớn khiến mọi người dừng lại.

– Ja– guá! Ja– guá! (con báo)

Tiếng kêu phát ra từ một người đàn ông, El Diablo ra hiệu cho đoàn người quay trở lại, khi họ lại gần hơn thì thấy người đàn ông đó là người Indian quen biết, vì một người trong nhóm đã nói tên ông ta. Ông ta vẫy tay chỉ chỗ và nói lú lo bằng tiếng Indian, mọi người theo ông ta về hướng mấy gộp đá. Skye liếc thấy một người nằm dưới đất máu me đầy người hình như bị vỗ bởi một con thú có móng sắc. Cả nhóm đều xuống ngựa, El Diablo cũng trong số đó, cô nhận ra cơ hội của mình đã đến.

Cô cho ngựa quay lại, nhưng khôn ngoan không chạy liền. Thay vì thế, cô di chuyển nhẹ nhàng trên đám cỏ mềm một đoạn ngắn, đoạn ra roi quất mạnh xuống sườn ngựa, phóng đi như vũ bão.

Cô vừa mừng thầm khi bọn gauchos đã xuống yên hết thì bỗng nghe một tiếng la lớn. Liếc vội ra phía sau, cô thấy có người nào đó đã bắt gặp cô rồi cả bọn bọn chăm chăm nhìn theo cô.

Nhắm về phía trước, cô rạp người trên mình ngựa phóng như điên cuồng, gió thổi bay cả nón. Đằng trước là lối vào trại, nhưng Skye đổi qua hướng nam. Cô biết mình cần phải bám theo đồng cỏ, hy vọng vượt qua một qua một chỗ trũng xuống để bỏ rơi đám người truy đuổi.

Cô không nhìn lại nữa, nhưng vẫn biết họ đang bám sau lưng. Cô đi tiếp

tục đi, bám theo bờ sông một lát, rồi đâm ngang băng qua sông. Có một chỗ khá nông chỗ mà bò thường đi ngang, cô đi theo lối đó. Khi ngựa vừa leo lên bờ bên kia cô quay đầu nhìn qua. Bọn người cách cô khoảng một dặm xa, đang cố phi nhanh. Có một bóng dáng chợt xuất hiện, cách nửa đường giữa cô và bọn gaucho, đang tiến tới gần cô với một tốc độ khủng khiếp. Ngựa của hắn khỏe hơn ngựa của cô. Cơ hội duy nhất của cô lúc này là lợi dụng việc cô đang dẫn đầu.

Đồng cỏ chạy dài trước mặt dặm này đến dặm khác, rồi đến núi, phía bên trái bụi lùm rậm rạp. Cô không thể làm gì khác hơn là chạy thẳng đến trước, nhận ra hắn đang dần thu ngắn khoảng cách, gần đến nỗi cô nghe được tiếng vó ngựa cùng tiếng leng keng phát ra từ yên ngựa của hắn.

Cô thở dốc ráng lấy hơi, và quất ngựa liên tục, lòng đầy tuyệt vọng. Tình cảnh bây giờ giống như ác mộng khi thấy El Diablo càng lúc càng gần hơn. Cô tính cho ngựa chạy lên núi, nhưng chỉ cần khựng lại một chút sẽ là tạo cơ hội cho hắc bắt kịp ngay. Trong tình thế này cô quyết định nếu hắc rượt kịp cô sẽ bỏ chạy vào trong núi. Cô nhẹ hơn hắc nên có lẽ bám theo núi cô sẽ tìm thấy chỗ nào đó để trốn trong những gộp đá, như thế hắc sẽ khó lòng tìm thấy cô cho đến khi trời tối.

Bao nhiêu ý tưởng lướt vùn vụt trong tâm trí cô cùng với nỗi khủng hoảng bị truy nã, bị săn đuổi giống như một con thú. Hắc đến càng gần hơn, tiếng vó ngựa vang như sấm sét cũng như tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực cô. Chỉ còn một chút nữa thôi là hắc sẽ tóm

được dây cương của cô, lúc đó cô sẽ lao người xuống đất và chạy – chạy trốn chết như chưa bao giờ chạy.

Tiếng vó ngựa dồn dập của hắc vang rền trong tai cô; mắt cô gần như loà đi vì vận tốc quá nhanh, cổ như nghẹn lại thở không ra hơi. Hắc càng gần hơn, rồi lên ngang hàng với cô. Đột nhiên cô cảm thấy tay hắc ôm choàng lấy người mình, rồi cô thét lên kinh hoàng. Hắc nhắc bổng cô lên khỏi yên ngựa bằng tài nghệ siêu quần, với sức mạnh như một siêu nhân. Hắc nhắc cô lên trong lúc ngựa vẫn phi như điên.

Cô thấy người mình như bay trên không trung rồi rơi mạnh xuống trước người hắc. Trong khoảnh khắc cú va mạnh làm cô bất tỉnh. Bằng vào kỳ tích cô đã dần tỉnh lại, thấy ngực của mình đau như búa bổ.

Mặt cô vùi vào áo choàng của El Diablo, vòng tay hắc cứng như thép khiến cô không còn cách nào thoát ra. Cô muốn chống chọi lại hắc, muốn giơ tay đánh vào ngực hắc, nhưng quá đuối sức chỉ đành nằm rũ bất lực trong tay hắc ráng lấy hơi thở. Ngựa dần dần giảm tốc độ, El Diablo phi thêm một đoạn nữa rồi cho ngựa quay đầu. Khi ngựa chậm hắc lại, hắc nói khi nhìn xuống nửa khuôn mặt Skye hé ra khỏi áo choàng, hàng mi sẫm rủ xuống, hai cánh môi hé mở, cánh mũi phập phồng theo từng hơi thở.

– Cô bé khờ, hắc dịu dàng nói “em nghĩ rằng em trốn được tôi sao?”

Cô không nghe thấy gì nữa. Trước mắt cô giờ đây chỉ còn là một khoảng tối đen tuyệt vọng biết mình đã hoàn toàn thất bại.

Mặt trời đỏ thẫm như một quả hồng ngọc khổng lồ đang từ từ lặn xuống biển cả bao la, đó đây vang lên tiếng chim thánh thót gọi đàn.

Trong cơn mê, cô mơ hồ nghe được tiếng chim hót, nghe được tiếng bọn gau-cho lên cùng với họ, đang reo hò ca ngợi tài cưỡi ngựa của người thủ lĩnh, ca ngợi luôn chiến công vừa bắt được tù binh!

Chương 6

Skye xòe những đồng dollar như xòe bài, sóc xong, lại xòe ra, rồi bỏ thêm mấy tờ vào. Anh chàng Indian đang theo dõi các động tác của cô, cô biết chắc như vậy. Tuy theo dõi cô nhưng mặt anh ta vẫn im lìm. Cô gom tiền lại, thiếu 3 dollar nữa là đủ 100, cả một gia tài đối với một người dân Mariposa!

Anh ta đặt mấy cái ly thủy tinh cẩn thận trên bàn, trước khi quay lại dọn dao nĩa mắt anh ta liếc qua xấp tiền. Làn da

nâu sậm, mái tóc đen nhánh rủ xuống cổ áo chemise. Chàng Indian này trẻ, đẹp trai, tham lam. Qua ánh mắt cô đoán chắc anh ta tham lam, chắc đến nỗi cô lại xòe tiền ra rồi cố tình để một tờ rơi xuống trước mặt anh ta.

Anh chàng cúi xuống nhặt tiền lên đưa lại cho cô, cô mỉm cười hỏi.

– Anh tên gì?

– Tôi gọi là Yokseyi, senora. Anh ta nói Spanish theo kiểu Indian, nghe rất du dương.

– Anh ở đây lâu chưa?

– Chỉ vài tuần thôi, senora.

Cô chỉ cần biết bao nhiêu đó, không đại gì đi hỏi lộ người từng theo El Diablo một thời gian dài. Bọn người này nhìn

có vẻ lạ lùng, nhưng rất tận tụy với hấn, lòng trung thành gần như cuồng tín hiện luôn trên nét mặt. Cô khinh miệt nghĩ thầm, họ đối đãi với hấn như thể hấn là thần thánh chứ không phải là người nữa.

Nhưng Yokseyi là người mới tới! Một trong những hầu cận thân tín người Indian của El Diablo ngã bệnh, nên vị trí này tạm thời được trám vào bằng một người mới trong số hàng tá người muốn xung phong làm công việc đó. Yokseyi được chọn vì anh ta từng được huấn luyện làm hầu bàn trong khách sạn ở Jacara.

Cô đứng lên, đi ra tận phía sau hang đá ra hiệu cho anh ta. Anh chàng không lưỡng lự, đi nhẹ nhàng trên sàn gỗ đến thẳng chỗ cô, rồi đứng yên lặng đợi kế bên cô, nhìn cô dò hỏi.

Cô chìa tiền ra.

– Anh có thể đem tin này đến Jacara cho tôi không? Cô thì thảo khe khẽ sợ tên gác cửa ngoài kia phát hiện.

Người Indian nhìn xuống mấy tờ dollar, lòng ham muốn hiển hiện trong ánh mắt dù anh ta không nói lời nào.

– 97 dollar, Skye nói nhỏ.

Như đa số các nước Nam Mỹ, họ đều nhận tiền của các nước khác, nhưng dollar Mỹ được chuộng hơn các loại tiền khác. Nếu đổi sang peso, một con số như thế là đủ cho một người nghèo Indian sống cả đời.

– No, senora, tôi không dám đâu. Anh ta suýt soa nói không ra hơi.

– Đừng từ chối mà, Skye năn nỉ, “chỉ là một chuyện nhỏ xíu thôi. Tôi nhờ anh đưa tin này đến chiếc tàu màu trắng

gọi là ‘Liberty’ trong bến cảng. Chỉ bao nhiêu đó thôi, chỉ bỏ lại tờ giấy rồi đi. Nhìn xem, tôi sẽ cho anh tiền này bây giờ và...” Cô ráng nghĩ coi còn cách nào khác để dụ anh ta. Cô tháo chiếc đồng hồ đeo tay bằng vàng có cần hồng ngọc và kim cương đặt lên mấy ngón tay đang run run.

– Tôi sẽ đi, senora.

Vừa nói xong là anh ta chớp lấy tiền, đồng hồ, tờ nhắn tin cho thuyền trưởng Maclean cất đi nhanh như chớp, y hệt như ảo thuật. Với lấy cái gạt tàn thuốc lá trên cái bàn nhỏ gần đó, anh ta đi nhanh ra cửa. Cô chợt nhận ra dân Indian rất thánh tai, chắc anh chàng nghe ai đó đang đi tới.

Người mới đến chỉ là Neengai, Skye thở phào nhẹ nhõm. Cô không sợ họ bị

El Diablo bắt gặp lắm. Sáng nay hắn đã ra ngoài xem xét khu mỏ, và nói với cô sẽ về vào lúc ăn trưa, buổi chiều nếu không có chuyện gì gấp họ sẽ ra ngoài đi dạo.

Sau khi ở trại hơn một tuần, Skye thấy mỗi ngày người ta phải làm cả núi việc. Đi thăm viếng hacienda, tuần tra các đồng cỏ cho bò ăn, canh chừng các tuyến đường từ Jacara tới. Còn phải xem xét khu mỏ, và vàng vẫn còn khai thác theo lối xưa truyền lại từ nhiều thế kỷ chỉ thay đổi chút ít, rất thô sơ phí phạm. Vàng đem lên cứ hai ngày một lần rồi được cất giữ tại nơi rất an toàn.

Người ta chỉ tìm được một số lượng nhỏ vàng lẫn kim cương, nên Skye không hiểu công sức bỏ ra có đáng không, có lẽ El Diablo có lý do đặc biệt nào đó cần có người làm việc ở những nơi đó.

Người Indian cũng được thuê vào để dệt len, làm đồ sành và bàn ghế. Skye lưu ý thấy El Diablo trả tiền cho họ, những vật dụng làm ra được cất trong các hang không có người ở. Cô từng thấy các loại ghế đu đủ ra từ gỗ khối tuyệt đẹp hay bàn ghế làm từ gỗ quebracho đỏ, hay urunday đen và trắng.

Cô đoán là trong tương lai El Diablo sẽ bán những vật dụng này, còn trong hiện tại người theo hắc vẫn có công ăn việc làm. Phụ nữ Indian chưa bao giờ ngừng tay quay cửi; khung cảnh họ làm việc trông rất nên thơ, những người phụ nữ ngực nâu trần, váy rộng nhiều lớp chồng lên nhau, tay quay đều, người đu đưa theo điệu quay rất nhịp nhàng.

Luôn luôn lẫn vào trong các sinh hoạt đó là tiếng đàn guitar, tiếng nhạc đã trở thành một phần trong cuộc sống

của cô ở đây, sau một thời gian, cô không còn chú tâm nhiều nữa, đối với Skye âm thanh đó dần dần quen thuộc như tiếng ong vo ve hay chim hót.

Trong lúc cô có thời gian nhàn tản quan sát đó đây, nghe ngóng và nghỉ ngơi, El Diablo bận bịu liên tục. Gần như lúc nào cũng có người đến gặp hắn, đem tin tức từ Jacara hay từ miền nam. Giờ thì cô đã quá rõ khả năng nhân viên của El Diablo biết hết mọi thứ thì quả là phi thường.

Bây giờ thì quá dễ cho cô hiểu ra mọi nhất cử nhất động của cô đều được báo cáo cho El Diablo. Hắn đã biết việc cô tới ngay khi du thuyền của cô vừa cập bến; và mọi chi tiết gửi đến cho nhà cầm quyền ở cảng sẽ được thuật lại cho El Diablo trong vòng một tiếng đồng hồ.

Người theo hắc ở khắp mọi nơi – trong văn phòng, trong tiệm bán hàng, trong số những kẻ ăn xin, và ngay cả trong dinh thự của Alejo. Bất cứ chuyện gì lớn hay nhỏ đều tới tai El Diablo.

Skye còn khám phá ra một hệ thống điện thoại đang hoạt động trong một hacienda, nhưng điều quan trọng hơn cả là sự liên lạc cá nhân của El Diablo với người của hắc. Họ đến gặp hắc suốt cả ban ngày, và thường có những buổi hội họp dài về đêm. Lúc ấy hắc kêu cô đi ngủ, cô nằm im trong bóng tối lắng nghe những tiếng xì xào cho đến khi ngủ thiếp đi.

Bây giờ thì cô đã không còn cảm giác nằm cứng người lo sợ El Diablo đến phòng cô. Hắc lúc nào cũng chúc cô ngủ ngon ngay tại ngưỡng cửa, và cô biết khi màn vừa buông xuống hắc sẽ không trở

lại làm phiền cô. Cho đến bây giờ cô cũng không hiểu tại sao hấn lại đối xử với cô như vậy. Mỗi buổi tối hấn đều tỏ tình với cô – hôn cô, vuốt ve âu yếm, thì thầm tình tự. Làm tất cả mọi chuyện như thế, dường như đã thỏa mãn khát vọng riêng của hấn chỉ trừ chuyện biến cô thành vợ của hấn theo đúng ý nghĩa của từ làm vợ.

Cô không còn chống lại những cái hôn của hấn, có chống đối cũng vô dụng; phí sức phí năng lực, chỉ toàn gây cho cô tức tối mệt nhọc trong khi lại nhóm lên cảm giác hân hoan chiến thắng trong lòng hấn, lại càng làm cho niềm khát khao về cô dâng cao.

Điều cô khó chịu đựng nhất là đã nhận ra cô không hề có ý nghĩa nào đối với hấn. Cô chỉ là người hấn thấy lôi cuốn, phải – nhưng hấn không hứng thú

quan tâm đến cô ngoại trừ thân xác xinh đẹp của cô, khuôn mặt mỹ miều của cô.

– Đàn bà chỉ dành cho yêu đương thôi sao – còn gì khác nữa không? Đã có lần hắn nói với cô như thế, nhưng cô hiểu hắn hoàn toàn nghiêm túc.

Khi hắn đưa cô đi dạo bằng ngựa bên ngoài, Skye ngờ rằng hắn không thật sự mong muốn có cô đồng hành, bọn thuộc hạ của hắn là đã quá đủ, nhưng đơn giản chỉ vì hắn muốn kiểm soát cô mọi cử động của cô – một sở thích ích kỷ, tự đại tự mãn.

Skye nhắm mắt tự hỏi một sự kiện như vậy lại có thể xảy ra trên bản thân cô sao. Cô hồi tưởng lại lần gây hắn vì cô ở New York, những kẻ sẵn đón cô ở London, những người đàn ông mà niềm vui duy nhất là được túc trực bên cô, nghe

cô nói, chiều chuộng theo từng ý muốn của cô.

Cả ngày cả đêm cô đều nghĩ đến cách trốn đi, ý tưởng vượt thoát cứ nung nấu xoay tròn như con thú bị giam hãm trong lồng.

Cô thâm cảm tạ đã mang nhiều tiền trong người. May mắn cho cô trong ngày bị bắt, vì cần trả tiền ngựa thuê và ban tiền thưởng hậu hĩnh cho người dẫn đường nên cô đem theo khá nhiều – một thói quen tốt của người Anh trong vấn đề giao tế giờ lại hữu dụng cho cô. Ngoài tiền đem trong túi, tiền thấy được trong những valise mang đến đây làm thành một con số không nhỏ. Tổng cộng 97 dollar và chiếc đồng hồ vàng là niềm hy vọng của cô, và luôn cho anh chàng Indian can đảm đối phó với cơn nổi trận lôi đình của El Diablo – nếu như bị trực

xuất cũng có vốn sống về sau.

Cô không còn nhiều cơ hội chuyen trò với người hầu trẻ khi một thuộc hạ tín cẩn khác của El Diablo đã tới, rồi cả hai cùng ra ngoài với nhau.

Nếu như kế hoạch này thành công! Cô bồn chồn đi tới đi lui trong hang, không biết mình có ra chỉ thị rõ ràng cho thuyền trưởng hay không. Ông ta cần phải điện cho chú Jimmy và trực tiếp đi đến đồn cảnh sát gặp tướng quân Alejo. Cô hít một hơi khoan khoái. Kế hoạch thành công là đồng nghĩa với tự do, an toàn trên tàu riêng của mình, dong tàu thoát khỏi Mariposa, thoát khỏi El Diablo.

Ngắm mình trong gương sáng nay, cô cũng không ngờ bao nhiêu vận sự trải qua chỉ để lại chút ít dấu ấn trên mặt. Tuy

gầy hơn, nhưng đẹp hơn mặn mòi hơn. Sức khỏe vẫn sung mãn, nhờ vào hàng giờ rong ruổi trên yên ngựa.

Có lúc cô nảy ra ý tưởng liêu lĩnh tuyệt thực, nhưng khi thức ăn dọn ra cô lại không đành lòng từ chối – những món ngon tuyệt được nấu trên bếp dầu từ tay đầu bếp Pháp tài hoa.

– Sao ông có được một đầu bếp khéo đến thế ở đây? Cô hỏi hắn trong một bữa tối mà thức ăn còn vượt qua mọi thứ cô ăn ở Paris.

– Alphonse phải rời Jacara cấp tốc. Ông ta là đầu bếp cho một gia đình giàu có danh tiếng, nhưng trong một đêm sau khi chè chén quá tay, ông ta dùng dao bếp trên mình một người hầu.

– Giết anh ta?

– Tôi nghĩ vậy. Một tên sát nhân giống như tôi. Ngay trong trại này cũng đầy đầy.

Hắn đang cố tình gài bẫy cô, nhưng Skye đã khôn ngoan hơn.

– Tôi không tin một người làm món soufflé như thế này lại giết bất cứ người nào trừ phi lỡ tay.

– Lòng tốt của em đáng được ghi lên bảng vàng đấy. Hắn nói một cách châm biếm.

Cô học được bài học tốt là giữ im lặng khi hắn tỏ ra thô bạo. Đôi khi cô cũng không ngờ mình chính là Skye Standish, ngồi đây nghe người khác sỉ nhục rồi lẳng lặng cho qua. Một Skye Standish từng nóng nảy dễ kích động đến thế nào! Và bây giờ cô phải ép mình

cân nhắc từ lời ăn tiếng nói, phải dẫu luôn cả thù hận dâng lên trong mắt trên môi.

Hắn đùa cợt với cô nhưng người ta chơi với con mèo con, khiêu khích cô đến điên lên rồi lại kéo cô xuống ôm hôn vỗ về. Điều đó còn khó cam chịu hơn là cô bắt mình giả câm lặng, kinh nghiệm này đã dạy cô phải ẩn nhẫn khôn ngoan hơn.

Nhưng có lần hắn đã tấn công cô bất ngờ. Ngày hôm trước là chúa nhật mọi người đều nghỉ làm và El Diablo có được giây phút yên tĩnh. Khi dùng bữa trưa xong, hắn rủ cô đi dạo không có bọn gaucho hộ tống.

Ra khỏi trại khoảng 6 dặm, họ đến một cánh rừng rậm. El Diablo đưa cô len lỏi qua những hàng cây đến chân núi

nơi có một con suối đổ xuống một cái hồ sâu, nước rất trong. Xung quanh hồ viền những bụi dương xỉ nhiệt đới rậm rạp, nắng xuyên qua qua những cành cây là đả phản chiếu trên mặt hồ như bụi vàng lấp lánh, trong khi bướm đủ màu đủ sắc bay lượn tung tăng trên làn nước lặng lẽ.

Không ngờ trong mãi tận chốn thâm sơn cùng cốc này lại có khung cảnh tuyệt diệu đến như vậy, Skye vô cùng hớn hở.

– Chỗ này là một hồ bơi tuyệt hảo! Tiếc quá mình không đem theo áo tắm.

Nhìn thoáng qua hắt cô thấy môi hắt nở nụ cười...

Cô thật là đại khờ chạy ngay vào rừng trốn, nhưng đã bị hắt tóm lại dễ dàng không tốn một chút công sức trong khi cô thì muốn đứt hơi vì mệt vì giận.

– Tôi nghĩ tính e thẹn đã quá lỗi thời rồi! Hẳn dịu dàng nói. “Tôi còn lỗi thời hơn nữa là thấy đức tính này thú vị một cách không ngờ.” Hẳn cúi xuống khuôn mặt đang run lên vì sợ. “Trong túi bên yên ngựa có hai bộ áo tắm, một cho em và một cho tôi. Tôi rất tiếc là không thể dựng lều tắm cho một cô gái đoan trang như em. Nhưng nếu em chịu khó chọn một bụi rậm bên bờ bên này còn tôi bên bờ bên kia, thì mình cũng không đến nỗi xúc phạm đến thuần phong mỹ tục.”

Hẳn cười phá lên khi thấy mặt Skye bùng đỏ.

– Người trong sạch đều thấy mọi vật chung quanh mình dơ bẩn. Cô biết hẳn lại cố tình đặt bẫy nhử cô.

– Tôi ghét ông! Tôi ghét ông! Cô hét âm lên, nhưng hẳn chỉ cười sằng sặc.

Và giọng nói cô nghe sao yếu đuối bất lực với cả chính mình.

Nghe tiếng hần đi dọc theo hàng hiên đá tiến vào hang, Skye ép mình ngồi một cách lơ đãng thản nhiên trên trường kỷ, nét mặt cố tình làm ra vẻ chán chường.

Hần bước vào đường như muốn choán cả phòng với bờ ngực vạm vỡ và thân hình cao lớn. El Diablo cầm một túi vải nhỏ quăng lên bàn.

– Có thêm kim cương? Cô vui vẻ hỏi.

– Ít thôi, chất lượng không được tốt lắm.

– Vậy thì buồn quá, cô chế giễu hần. “Nể không cẩn thận coi chừng có ngày ông bị nghèo đó.”

– Tôi? Hần bật cười. “Tôi quên mất

là em đã tin mấy cái chuyện vợ vẫn tôi nói khi em đến đây đêm đầu tiên. Kim cương này không phải của tôi mà thuộc về đất nước. Tôi mà ra tay thì Alejo đừng hòng có được.”

– Ông cướp nó.

– Hoàn toàn ngược lại, tôi bảo quản chúng ở nơi an toàn, đợi đến khi cần chúng sẽ được sử dụng cho dân chúng.

– Do ông làm?

– Do người nào đó, nếu như không có được đức tính nào tốt thì ít ra cũng phải trung thành với Mariposa.

– Tôi đoán Alejo không phải loại người đó?

El Diablo rót cho mình một ly rượu từ một bình đựng rượu pha lê trên chiếc

bàn nhỏ, rồi băng qua phòng đến bên cạnh cô. Hấn nhấp một chút rượu, cau mày cố gắng tập trung.

– Tôi đang lo lắng.

Cô ngạc nhiên nhìn hấn, trong suốt thời gian biết hấn cô chưa bao giờ thấy hấn thú nhận mình yếu đuối.

– Tại sao? Cô hỏi nhỏ.

– Tôi kể cho em nghe nếu em thích, tôi nghĩ cũng không thiệt hại gì. Alejo bắt đầu hành động trong vài tuần nữa, đến lúc đó bí mật sẽ được phơi bày.

– Bí mật gì?

– Bí mật nằm ở đây. El Diablo đưa tay khoát ngang.

– Các mỏ vàng và kim cương? Skye hỏi tới.

– Nhiều hơn – còn nhiều hơn thế nữa. Các mỏ này không có gì là bí mật cả. Chúng đã bị khai thác trước khi Spanish xâm lăng lâu lắm rồi, cũng có mỏ xấu hay tốt giống như mỏ ở các nước khác. Chúng đem về một ít lợi nhuận hàng năm, nhưng không có giá trị thực tiễn. Đó là lý do tại sao Alejo không muốn nhúng tay vào trước đây. Nhưng một người bạn tả phái đã to nhỏ gì đó với hắn ta làm thay đổi hết mọi chuyện, và khiến hắn lỏng lên đòi nắm quyền kiểm soát những rặng núi này.

– Tôi không biết Alejo là người của tả phái. Skye nhận xét.

– Hắn không phải, hắn là tên độc tài. Hắn chỉ có một niềm tin duy nhất, một tôn giáo, một ý tưởng – Alejo! Nhưng chế độ dân chủ không giúp đỡ gì được cho hắn, thế nên hắn phải dựa vào tả

phải để có tiền bạc và quyền hành kiểm soát núi non ở đây.

– Nhưng cái gì ở trong núi mà quan trọng thiết yếu vậy?

– Khoáng chất. El Diablo nói, rồi bật cười khi thấy mặt Skye ngậy ra. “Đương nhiên em không biết đó là cái gì, ngay cả tôi khi nghe lần đầu tiên cũng vậy, nhưng khoáng chất đó là uranimite để làm ra uranium! (chất sử dụng trong kỹ nghệ nguyên tử) Khoáng chất mà toàn thế giới đang tìm kiếm, còn đáng giá hơn hàng trăm ngàn mỏ vàng nhập lại.”

Giọng nói hấn đầy vẻ sinh động nghe rất lôi cuốn.

– Ông có chắc không?

– Alejo chắc chắn điều này. Tôi chỉ mong mình có nhiều kinh nghiệm hơn

nữa. Tôi từng làm trong mỏ, nhưng cái đó không làm cho người ta thông thạo. Nếu uranium có ở đây, nó phải được khai thác bằng chính người dân Mariposa cho ích lợi của đất nước. Tôi sẽ không để cho nó bị sang nhượng đến một tổ chức khuynh tả mà tôi nghe được, đang dự định đem nhân công của họ vào đây và chỉ chừa cho Mariposa một cổ phần nhỏ nhất.

– Tại sao Alejo hưởng ứng chuyện này?

– Thì đáng giá mà.

– Làm thế nào mà ông khám phá ra?

– Không có bí mật gì giữ được lâu trong Mariposa, tôi có người của tôi trong dinh.

– Cả trong những tiệm bán hàng

trên đường nữa! Skye vắn lại. “Ông có chắc những người ở Jacara sẽ ủng hộ ông không?”

Hắn nhún vai.

– Đây là một trong những điều đang làm tôi lo lắng. Mình hãy hy vọng nó cũng khiến Alejo phải điên đầu. Nói đến chiến lược Alejo cũng không phải là tên khờ đầu.

– Làm sao ông đánh được – ông có vũ trang không?

– Chúng tôi có súng ống đem vào từ Brazil. Vũ khí được mang thành nhiều đợt. Nhưng em nghĩ tôi muốn đánh nhau sao? Dù có phải bỏ cả tính mạng tôi cũng ngăn cản nội chiến tương tàn trong Mariposa – anh chống em, con đối đầu với cha.

El Diablo nói một cách tha thiết khiến Skye vô cùng sửng sốt, rồi nhanh chóng thay đổi thái độ hăn đi lại bàn.

– Tôi đói rồi. Tôi còn công việc phải làm chiều nay.

– Kể cho tôi nghe thêm đi. Skye nài nỉ.

– Đâu có gì để kể nữa. Hăn nói gọn. “Bây giờ em biết được nhiều chuyện rồi, em sẽ không được phép trốn ra khỏi đây toàn mạng cho đến khi Alejo ló đuôi ra.”

– Có lẽ đó là lý do tại sao ông kể cho tôi nghe!

Về mặt hăn trở nên khó hiểu, trong một thoáng Skye sợ hăn đã phát hiện ra cô đã hối lộ anh chàng Indian. Đột nhiên cô thấy kinh hoàng. Nhưng khi hăn bắt đầu ăn uống một cách thản nhiên, cô tin

chắc chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên khiến hắn nói những sự việc ấy trong giây phút đặc biệt này.

Họ ăn nhanh chóng, khi xong bữa họ đi xuống đến chỗ ngựa đang đợi. Con báo ngày giết người 8 hôm trước lại lấy mạng một nạn nhân nữa đêm hôm qua. El Diablo vừa nhận được thông tin một đứa bé ở hacienda bị mất tích khi trời vừa sụp tối. Người ta đã đổ đi tìm cho đến sáng nhưng không có kết quả. Khi người ta kiếm được nó, thì nó đã bị vô chết cách nhà nửa dặm.

Skye nghĩ thầm, thật là hiếm thấy báo ăn thịt người. Chúng thường rình ngựa, chó hay trâu bò, hay rùa sống trong nước ngọt. Nhưng đôi khi đã ăn qua thịt người, bọn báo này sẽ trở thành báo ăn người.

Đêm hôm trước, Skye bị đánh thức bằng một âm thanh lạ nghe rợn người vọng đến từ bên ngoài.

– Pu, pu – pu, pu.

Âm thanh lập đi lập lại. Skye phóng xuống giường, xỏ vội áo choàng ngủ chạy ra hàng ngoài, đúng lúc El Diablo cũng vừa ra tới và đã mặc xong quần áo, súng cầm trong tay.

– Tiếng kêu gì vậy? Skye hoảng sợ hỏi, cũng chưa biết mình sợ cái gì.

– Đó là báo.

Skye nghe hẩn gọi cận vệ khi chạy ra ngoài hàng hiên, nhưng không nghe tiếng kêu của nó nữa. Họ đã mất cơ hội hạ sát nó.

El Diablo trở vào trong phòng khi Skye vẫn đang hé nhìn qua chấn song sắt xem có phát hiện được gì không. Trong lúc háo hức nhìn được con báo, Skye quên mất mình đang mặc đồ gì cho đến lúc El Diablo trở lại thắp nến sáng lên. Cô thấy ánh mắt hẩn lạ lẫm như muốn ghi lại mọi đường nét trên người Skye từ gò má vẫn còn ửng lên vì ngái ngủ, tóc xõa lòa xòa trước trán, cho đến dáng người thon thả không che dấu nổi qua những lần áo mỏng manh.

– Tôi phải đi về phòng. Skye nơm nớp lo sợ.

– Sao vội thế? Ở London các vũ trường vừa mới đầy người thôi.

– Giờ đây tôi ước gì mình đến được đó. Cô chiếu tin nhìn rục lửa vào hẩn.

– Đến đây để nghe những lời tán tụng êm tai mà! Được thôi, tôi cũng làm được nếu em muốn thế! Em trông rất quyến rũ đấy, madame!

Skye kéo áo sát hơn vào người.

– Ông biết là tôi không muốn nghe những chuyện vớ vẩn như vậy.

– À, có lẽ hành động thích hợp hơn lời nói – những nụ hôn em ban tặng không chút phản kháng trong taxi trên đường về nhà.

– Tôi chưa bao giờ để ai hôn trên taxi! Skye nạt lại. Tôi đã nói với ông rồi tôi ghét người ta hôn tôi. Tôi ghét tất cả đàn ông, tôi nguyện rửa ông.

Trước cơn giận dữ của Skye hân chỉ cười nhẹ nhàng, rồi bước đến gần cô. Skye thành linh lặng im, lùi nhanh ra sau,

lòng ào lên nổi kinh hoàng. Nhưng hắn chỉ đưa tay vò mái tóc cô, mái tóc vốn đã rối bù từ nãy đến giờ.

– Em giống cậu học trò đang cẩu kỉnh quá. Đi ngủ đi.

Thầm biết ơn như mình vừa được ban lệnh ân xá, Skye vội vã đi thẳng vào phòng. Nhưng mãi hoài vẫn trần trọc thao thức biết rằng ngoài kia sau lúc cô bỏ đi El Diablo đã ngồi hút thuốc hàng giờ qua.

Skye đi với hắn vào hacienda thăm bà mẹ của đứa bé bị báo vồ. Bà ta kêu gào khóc lóc thê thảm trước nỗi mất con. Nhưng trước tình cảnh một nách 7 đứa con nheo nhóc, lại thêm một đứa nữa sắp chào đời, cô cũng không biết phải làm sao an ủi.

Chuyến đi ban chiều cũng không kéo dài lâu như thường lệ, họ trở về trại lúc mặt trời vẫn còn trên cao. Skye đi vào phòng yêu cầu Neengai mang nước lên ngay cho cô có thêm thời gian nấn ná trong bồn tắm.

El Diablo có một phòng tắm riêng trong hang kế bên, dễ dàng cho hẩn tắm lúc nào tùy thích, nhưng tiện nghi rất thô sơ như kiểu thường thấy trong các trang trại phương đông – chỉ là một cái xô gắn trên cọc tre, có dây giạt cho nước xối xuống.

Nhưng cho Skye, việc tắm tấp quả là không dễ dàng. Mỗi lần cô muốn tắm, một bồn tắm bằng thiếc được khênh vào phòng, rồi nước liên tục được chuyển lên hang qua những nấc thang dựng đứng.

Ban đầu Skye rất áy náy khi thấy bao

công sức đổ ra chỉ để cho một việc quá đơn giản là tắm rửa, nhưng dần dà cô cũng nguôi ngoai, hưởng thụ những giây phút tinh thần thể xác được xoa dịu với nước mát. Sau những chuyến đi dài rong ruổi bên ngoài, nước là phương thức mầu nhiệm nhất xóa đi mệt mỏi trên người, đem lại thư thái tạm quên đi nỗi sợ giam cầm cùng tên chúa ngục.

Tối nay sau khi tắm xong, cô mặc một chiếc áo choàng tắm màu xanh hồ thủy, gấu và tay áo được viền bằng ren đính những chiếc nơ nhung màu hồng bé xiu, rồi đến bàn trang điểm chải tóc kỹ lưỡng. Ngoài kia không gian lại rộn lên bản giao hưởng của những sinh hoạt cuối ngày. Tiếng đàn guitar, tiếng trẻ con khóc, tiếng dê be lạc bầy. Cũng giờ này ở New York đã bắt đầu một sinh hoạt khác, bạn bè cô đã quây quần trong các tiệc

rượu, martini sóng sánh trên môi, và có lẽ đang hỏi nhau bây giờ Skye Standish ở đâu.

Một Skye Standish triệu phú, trẻ, đẹp, cái đích của cả ganh tị lẫn yêu thương. Skye Standish bây giờ ở đâu?

Giá mà họ biết! Skye bất giác ôm lấy mặt. Làm sao cô sống tiếp cuộc sống này? Nhưng có còn cách nào khác nữa đâu? Đang đắm chìm trong suy nghĩ, cô bị kéo giật về thực tại bằng một tiếng động lớn – có tiếng chân bước nhanh trên sàn gỗ, hướng về phòng cô, rồi tiếng bức màn da ngăn phòng cô và hang ngoài bị giật mạnh.

Skye quay lại, thảng thốt không hiểu chuyện nghiêm trọng gì đã xảy ra, vì El Diablo chưa bao giờ bước chân vào phòng cô. Nhưng chỉ một cái liếc vào

hắn khiến cô giật bắn mình bật dậy, tim run lên với nỗi hãi hùng chưa bao giờ cảm thấy trong đời.

Cô thấy Neengai lên vội ra sau El Diablo mất dạng. Cô đứng như chôn chân, tâm trí lẫn thể xác đông cứng, sức lực không còn khi thấy vẻ mặt hắn. Khuôn mặt của ác quỷ. Môi mím chặt, mắt hắn lên lửa giận. Trong một lúc hắn đứng yên nhìn cô, rồi đột nhiên chụp lấy tay cô lôi mạnh ra cửa.

– Có vấn đề gì? Chuyện gì xảy ra? Ông dẫn tôi đi đâu?

Hắn không trả lời vẫn kéo cô đi, bị kéo quá nhanh giày cô tuột ra khỏi chân, mấy lần cô loạng choạng, phải cố hết sức để giữ thăng bằng.

– Mình đang đi đâu vậy, tôi vẫn chưa

mặc đồ xong mà. Cô hét lên, cảm thấy mình như khóa thân dưới làn áo satin mỏng. Cô vùng vằng chống chọi, nhưng hăn vẫn lôi cô đi như vũ bão ra đến hàng hiên đá. Đến đây thì quang cảnh trước mắt khiến bao lời cô chưa kịp nói đã chết sống trên môi. Ngay dưới bậc thang cuối cùng, một hình dáng nằm bất động, chân tay bị trói căng ra 4 phía, nửa thân trên bị lột trần. Chỉ nhìn thoáng màu da nâu, không cần phải hỏi danh tánh, không cần phải hỏi vì sao cô bị kéo đến đây cô đã biết người bị trói đó là ai. Hơi thở cô như bị rút sạch khi nhìn thấy cảnh tượng này.

El Diablo đưa roi ngựa ra hiệu cho cuộc trừng phạt mở màn. Tay hăn vừa hạ xuống, là một lần roi da từ tay người thuộc hạ vung lên như chớp, giáng xuống lưng người nằm dưới.

Tiếng roi rít lên trong gió cùng tiếng cùng tiếng da thịt bị nghiền vang lên rợn người. Người Indian bị trời oằn người thét lên đau đớn, lần roi tàn khốc vẫn vung lên giáng xuống hết đợt này đến đợt khác. Hai mươi roi, mỗi lần roi đi như một lần đạn bắn.

Đám đông vây quanh, đàn ông có, đàn bà có, trẻ em có, tất cả đều im thin thít không hề cử động nói năng. Cả hiện trường chỉ còn lại tiếng roi cắt gió, và những lần đỏ bầm ngang dọc trên lưng người chịu nạn.

Trước khi nhát roi cuối cùng cắt xuống, tiếng thét ngưng bật. Người thanh niên đã bất tỉnh. Cảnh tượng rùng rợn này đã quá sức chịu đựng của cô, đưa tay ôm lấy mặt, cô chạy như điên dại về phòng.

Khi chạy đến bàn trang điểm, cô đứng đấy người vẫn còn run lên hãi hùng. Còn chưa kịp lấy hơi, nhìn trong gương cô thấy El Diablo đã đuổi theo mình, cô cúi gằm không dám nhìn lần nữa nét mặt khủng khiếp ấy. Hắn dừng lại bên cô và rút trong túi ra tờ thư, rồi những tờ dollar, cuối cùng là chiếc đồng hồ vàng.

– Một người tốt đã bị dụ dỗ trở thành kẻ bất trung phản bội. Giọng hắn khàn đi vì giận.

Hắn quăng mọi thứ xuống trước mặt cô, rồi xoay qua cô. Skye đờ người trước cảnh tượng vừa thấy và lơ mơ đoán ra ý định hắn sắp làm. Trong cơn bàng hoàng, cô thấy làn roi rebenque lóa lên như ánh bạc.

Skye ngã xấp xuống giường, cơn đau buốt xé như bị chém ngang vai. Lăn roi vung lên rồi hạ xuống liên tục. Lăn lùa mỏng không thể che chắn cho cô, cô nghe mình kêu thét lên trước cơn đau đã quá mức chịu đựng. Nhát roi cuối cùng làm cô gần bất tỉnh.

Ở chốn mãi xa, cô thấy mình như bị ngăn đôi với thực tại qua làn sương mù dày đặc. Trong cơn mơ màng cô nghe thấy như có tiếng chân ai đã bỏ đi. Cô cầu nguyện cho tâm trí mình mãi mãi trôi vào lãng quên, nhưng lời cầu nguyện không thành – vẫn phải tỉnh táo để nhận ra vết đau giày xéo trên tâm hồn, trên thể xác. Bao ngày qua cô cứ ngỡ mình đã chịu đủ mùi nhục nhã trong tay hắt, nhưng nỗi nhục lần này còn phũ phàng hơn tất cả những gì cô phải chịu đựng trong đời.

Như một con thú trọng thương muốn tìm chỗ trốn, cô ráng hết sức chuỗi người vào trong chăn. Đã bao lâu rồi cô cũng không biết, cứ nằm yên đấy bất động. Gần như không còn hơi thở, không còn ý nghĩ, trong đáy sâu tâm tưởng chỉ còn lại nỗi thống khổ tàn phá khốc liệt.

Trời đã sụp tối, Neengai thắp lên một ngọn nến, rồi rón rén đi ra. Cô vẫn nằm đấy miên man với ý nghĩ riêng mình, mơ hồ cô nghe tiếng chân hần đến.

– Skye!

Hần gọi tên cô, giọng trầm và rung động. Dường như cô nghe được có âm điệu nài nỉ trong ấy.

Cô không trả lời, ít lâu sau hần thối tắt nến bước ra ngoài. Tiếng chân hần

mỗi lúc một xa, để lại cô đơn độc trong
đêm tối.

Chương 7

Sao em đến trại này? Skye hỏi Neengai.

Cô gái đang ngồi bắt chéo chân trên sàn, nghe Skye hỏi cô ngược mặt lên cười, đôi mắt to long lanh sáng lên.

– Em ở đây vui lắm, senora. Ba em và em từ Peru đến. Trên đường tới đây chúng tôi đói khát lắm. Không một ai chịu chứa chúng tôi cho đến khi tìm được El Cabeza.

– Làm sao em tìm được El Cabeza?

– Người ta chỉ em đến đây. Thế rồi chúng tôi tới, El Cabeza nói “Chúc mừng mọi người đến đây, tôi sẽ có việc làm cho tất cả.” Ngài cao cả và tốt lắm, senora.

Khi nhắc đến El Diablo, giọng nói của cô gái không dấu nổi háo hức, nhiệt thành.

– Em nghĩ Cabeza tốt vì ông ấy cho ba em việc làm phải không? Nếu người khác muốn em, em cũng nghĩ giống như vậy chứ?

Câu hỏi này quá khó hiểu cho Neen-gai.

– Excusa, senora. Cô ngỡ ngác hỏi.

Thấy nét mặt của cô gái Skye bật cười.

– Không sao cả, đối với em El Cabeza lúc nào cũng tốt hết được chưa.

– Si, si, senora. Rất là tốt đó. El Cabeza là một thủ lĩnh vĩ đại – ba em nói như vậy.

Chẳng còn gì để nói với người sùng bái mù lòa như thế. Skye lại rời trường kỷ bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, ngày hôm nay cô đi qua đi lại như vậy có cả chục lần rồi. Không thể tưởng tượng được sao thời gian lại qua chậm thế. Đã bao nhiêu lần cô ước được ở một mình, bao nhiêu lần muốn tìm nơi vắng vẻ tĩnh mịch. Nhưng bây giờ có được hết cô lại cảm thấy giờ giấc như kéo dài ra chán ngán, chán luôn với chính bản thân mình. Dù rằng luôn luôn sợ hãi mỗi lần El Diablo trở về, nhưng cô cảm thấy thà phải gặp hắn vẫn còn dễ chịu hơn cái cảnh chán

chường tù đầy không có một ai để trò chuyện ngoài Neengai.

Cô không gặp lại El Diablo từ cái đêm hấn đánh cô. Tinh thần thể xác kiệt quệ, cô không trỗi dậy nổi sáng hôm sau. Toàn thân cô nhức buốt, nhưng cũng không tệ hại hơn vết thương sâu thẳm trên lòng tự trọng. Cô nằm im trên giường, chỉ uống một chút maté Neengai đem tới, từ chối tất cả thức ăn mãi đến gần tối. Cô gái Indian cho cô biết El Diablo đã ra ngoài săn con báo ăn người. Khi biết hấn không trở về tối hôm ấy, cô lại chìm vào sắc ngủ say, không mộng mị cho đến ngày hôm sau.

Tính bông bột yêu đời tuổi trẻ giúp Skye quên đi tâm trạng u ám. Đôi vai vẫn còn ê ẩm, mỗi cử động vội vã là mỗi lần nhói đau, nhưng gò má đã phơn phớt sắc

hồng, mắt đã lấy lại vẻ tinh anh, lòng lại nhóm lên niềm hy vọng mới. Bị hành hạ đánh đập đầy, nhưng cô vẫn còn sống, mặt trời vẫn chiếu sáng, trái đất vẫn quay. Vẫn còn ngày mai một cơ hội vượt thoát.

Skye thay y phục kỳ mã dù biết trừ phi El Diablo trở về, cô vẫn là một tù nhân bị giam cầm chặt chẽ. Có hai tay gác đứng bên ngoài. Điều làm cô sửng sốt hơn nữa là một cánh cửa đã được dựng lên thay thế cho bức màn che lối ra vào. Với cô cánh cửa này là mối đe dọa kinh khủng hơn bất cứ điều gì khác.

Bây giờ cô nhận ra El Diablo không chừa cho cô bất cứ một hy vọng nhỏ nhoi nào – hai tên gác, một cánh cửa chốt kỹ, hai người đàn ông phục vụ các bữa ăn đến và đi cùng lúc – và sau chót, Neengai ngủ chẵn ngay ngoài ngưỡng cửa như bức bình phong.

– Coi chừng em bị lạnh đấy. Skye gắt lên khi thấy cô gái. “Đi về chỗ của em ngủ đi.”

– Không được đâu, senora, El Caba-ze bảo em phải túc trực ở đây.

– Ông ta tưởng tôi thoát được với cánh cửa này và hai gã mang súng ngoài kia hay sao? Skye tức tối nói.

Neengai nghiêm nghị nhìn cô.

– Em nghĩ, senora, cô gái chậm rãi nói. “El Cabeza ra lệnh cho em ở đây không phải giữ bà như tù nhân mà là bảo vệ cho bà.”

Neengai chỉ tay vào bên hông mình, Skye kinh ngạc thấy cô gái đeo cuchillo (dao), vật bất tùy thân của bọn gaucho.

– Để bảo vệ tôi?

Cô chợt nhớ đến những ánh mắt chiếu vào cô mỗi lần cô đi đứng trong trại. Những ánh mắt không hề mang vẻ hoan nghênh, nhưng nét nung nấu trong những ánh mắt đen ấy lúc nào cũng hiển hiện giống nhau trên mọi khuôn mặt. Cô thật khờ không nhận ra màu da sáng cùng mái tóc vàng của mình đã cấu thành sắc đẹp nổi trội trong cả biển người hậu duệ nòi giống Tây Ban Nha tóc đen da sẫm.

Trong một thoáng Skye bỗng rùng mình. Cô thường cười cợt những lo lắng của chú Jimmy, nhưng giờ đây đã phần nào hiểu ra sự liều lĩnh đại dột của mình – cái liều lĩnh dẫn thân vào miền đất của những con người mắt đen máu nóng.

– Cho tôi một con dao đi, Neengai. Cô đề nghị với cô gái, nhưng Neengai lắc đầu.

– Không được đâu, senora. Em sẽ bảo vệ tốt cho bà mà, em đã hứa với El Cabezo nếu chuyện gì xảy ra cho bà em sẽ trả ra bằng chính mạng mình.

Skye đưa tay áp lên gò má. “Hắn khôn ngoan quá. Thật không chịu nổi bất cứ ngỗ nghịch nào cũng có bàn tay hắn. Cô căm hắn, ghét hắn, dường như nỗi đau đớn trên lưng cũng quện làm một với nỗi hận thù đang dâng lên ngàn ngạt trong lòng.

– Ôi thật là trớ trêu ghét hắn, nhưng thiếu hắn cô lại thấy chán chường!

– Đồng hồ của tôi chắc ngưng chạy mất rồi Neengai, cô than thở với Neengai hàng chục lần trong ngày, một giây phút qua là một giây phút ngán ngẫm. “Tôi muốn ra ngoài. Tại sao tôi phải ở hoài

trong cái phòng ngọt ngào này?” Cô lồng lộn cái kỉnh.

– El Cabeza sẽ về nhà sớm thôi, senora. Neengai an ủi Skye, nhưng câu trả lời không đem lại cho cô niềm khuây khỏa, chỉ lại là nỗi hãi hùng phải đương đầu với hắn. Sao cô có thể nhìn vào mặt hắn trước nỗi nhục còn mới tinh khôi? Sao mà cô có thể thản nhiên trò chuyện cùng hắn trong khi lòng chỉ muốn cho hắn một đòn chí mạng?

– Chúa ơi! Sao làm đàn bà lại bất lực đến thế. Skye hét vang lên.

– Excusa, senora? Neengai ngờ ngác hỏi.

– Không có gì đâu, em cũng không cần biết làm gì. Skye trả lời cô gái, rồi bất chợt hỏi thêm.

– Có bao giờ em muốn làm đàn ông hơn đàn bà không?

– Em là đàn ông hả? Neengai hỏi đưa tay lên chạm vào bộ ngực nâu như nhấn mạnh câu hỏi.

– Phải, là đàn ông. Skye lập lại.

Neengai cười nắc nẻ, cô nói với giọng ngây ngô.

– Ô, không đâu, senora. Em thấy mãi nguyện làm đàn bà. Một ngày nào đó là vợ, là mẹ, có em bé, nhiều, nhiều em bé.

Cô gái nói mắt ánh lên nét dịu dàng, môi thoáng vẻ mềm mại ngọt ngào trước viễn ảnh làm người chủ phụ tương lai. Trời ơi, phải làm thế nào cho đứa con gái khờ khạo này hiểu cô cảm giác ra sao? “Nhiều, nhiều em bé” hoài bão trong đời

của cô ta chỉ vậy thôi ư? Cô tựa đầu vào song sắt mát lạnh nhìn ra bên ngoài. Đã quá có nhiều trẻ con bên dưới rồi mà, đứa đang đu trên lưng mẹ, đứa đang lăn trên đất cát vui đùa.

Trong căn lều dưới trại một cô gái Indian tóc buông dài trên vai đang chăm chút đút cho con ăn, đầu cúi xuống trong cử chỉ muôn đời của người làm mẹ. Skye chăm chú nhìn, lòng thầm hỏi chả lẽ câu trả lời đã hiển hiện ở đấy – đó là tất cả bù đắp cho thân phận đàn bà, trong khi đối với đàn ông cuộc đời lại là một chuỗi dài không ngừng tranh đoạt sở hữu.

Có lẽ một ngày nào đó cô cũng làm mẹ có con, có người con gái nào lại không muốn điều này? Nhưng lúc nào cô cũng tránh nghĩ đến người sẽ là cha của những đứa con cô – chồng cô. Cô từng thể là không bao giờ kết hôn, thế mà bây

giờ lại cay đắng mang thân phận đàn bà có chồng. Một người vợ trên danh nghĩa, chỉ trên danh nghĩa – người vợ của El Diablo!

Sợ hãi với những ý nghĩ của riêng mình, cô nhào đến trường kỷ nài nỉ Neengai.

– Kể cho tôi nghe đi, Neengai! Kể cho tôi nghe chuyện của em đi! Chuyện bộ tộc của em. Chuyện gì đã xảy ra cho mẹ em? Kể cho tôi đi, mau... mau đi!

Vâng lời, Neengai chữ này vấp chữ kia cố gắng sắp xếp chữ nghĩa trong mớ ngôn ngữ ít ỏi để chiều lòng Skye. Cứ thế thêm một giờ nữa qua đi.

Mặt trời chìm dần cuối chân trời xa, đột nhiên có tiếng reo hò nổ ra, đột này nối tiếp đột kia. Skye và Neengai vội vã

đến bên cửa sổ. Bên dưới đoàn gaucho đang phi ngựa lướt vào trại dẫn đầu là El Diablo. Đâu cần phải đoán họ có thành công hay không. Tắm da báo đốm hiện ngang vắt ngang lưng ngựa, và nụ cười rộng mở của anh chàng gaucho đã hùng hồn cất lên khúc ca khai hoàn.

Từ mọi ngõ ngách trong trại người ủa ra nhưng ong vỡ tổ, tiếng cười nói huyền thiên vang động khắp nơi.

– El Cabeza về rồi! Mắt cô gái ánh lên thích thú.

– Sao em không xuống dưới gặp ông ấy?

Không đợi nhắc lần thứ hai, cô đẩy cánh cửa gỗ dày phóng tuốt ra ngoài. Skye bước đến trường kỷ, nhất định cho hẳn biết cô không hứng thú thấy hẳn trở

về. Lòng ngọt ngào bối rối khi giây phút gặp mặt đã gần kề, nhưng niềm kiêu hãnh đã ngăn cô ở lại trong phòng. Cô tự nhủ cô không được sợ cho dù có mất bình tĩnh đến đâu, có phải kiềm nén khó khăn đến thế nào.

Hắn đi nhanh vào phòng, mặt không dấu nổi niềm vui chiến thắng, niềm vui của người thợ săn đã lấy lòng hạ sát thú săn. Hắn bước đến bên cô nhắc cô lên hôn nhẹ lên môi một cách trêu mếu không nồng nàn âu yếm, như người chồng hôn vợ sau khi đi làm về.

– Bọn tôi đã hạ được con báo. Hắn nói một cách đơn giản.

– Vậy thì tốt.

Hắn nhìn xuống cô mỉm cười.

– Em vẫn bình an và – khỏe chứ?

Hắn hơi khựng lại nơi chữ cuối. Dù lòng không thể bình tĩnh khi hắn xuất hiện cô ép mình đáp lại lạnh lùng.

– Tôi vẫn còn ở đây như ông thấy đấy.

Ánh mắt hắn lóe sáng trên mặt cô, đến hai cánh môi hồng sinh động, đến những lọn tóc vàng buông mềm mại trên làn da nuột nà. Hắn đắm đắm nhìn một lúc rồi đột ngột quay đi.

– Tôi phải đi và luôn thể tắm một phát. Tối nay sẽ có fiesta (lễ hội), nên em mặc cái áo nào đẹp nhất nhé.

Hắn đi vào phòng riêng trước khi cô kịp trả lời hay hỏi han khi nào fiesta bắt đầu. Neengai vội vã trở lại, sôi động với chuyện săn báo. Skye hỏi cô gái.

– Fiesta trông ra sao?

– Em không biết, nhưng ai nấy cũng nô nức lắm. Các ông đã đi ra ngoài giết mấy con bò tơ. El Cabeza cho phép rồi.

Skye chỉ biết chừng ấy về fiesta, mặc dù ý nghĩ phải trải qua buổi tối cùng El Diablo làm cô kinh hãi, nhưng cô vẫn hiếu kỳ về những chuyện sắp diễn ra trong ngày hội. Bà của cô từng kể cho cô nghe về fiesta ở Mariposa, nhưng những buổi lễ hội đó lại mang nặng tính tôn giáo.

Cô lơ mơ đoán đây là buổi lễ chúc mừng của trại, nhưng không biết nó có hình thức giải trí nào. Đây là những điều ngày trước thôi thúc cô đến Mariposa để tận mắt chứng kiến, giá mà hoàn cảnh diễn ra có khác, cô sẽ vui thú biết bao nhiêu.

El Diablo trở lại! Người cô lại run

lên với ý nghĩ này, nhưng cô tự nhủ lòng lộ ra yếu đuối sợ hãi là càng khuất phục tính độc tài của hắn nhiều hơn nữa. Hắn ra lệnh cho cô phải trang phục đẹp nhất đêm nay, nếu như từ chối là sẽ gán lại hậu quả của đêm đầu tiên khi hắn bắt cô đi thay áo khác. Cô phân vân không biết phải chọn áo nào để mặc. Không thể chọn áo hở sâu đằng sau, vì những lằn roi ngang dọc vẫn còn bầm tím trên lưng. Những vết roi như dấu ấn trên một món hàng, cô cay đắng nghĩ, một món hàng thuộc về El Diablo.

Cuối cùng cô chọn cho mình một chiếc áo dạ hội màu hỏa hoàng bằng ren kiểu tương tự như áo múa ballet với thân trên bó sát, và thân dưới xòe ra, tay ngắn. Cổ áo được cắt thấp phía trước, nhưng có một lớp ren che phủ phía sau lưng sẽ che dấu được vết roi. Sợ trời đêm lạnh

cô khoác thêm một chiếc khăn choàng bằng sa mỏng màu tím có đính những ngôi sao nhỏ li ti.

Cô nấn ná chậm chạp thay áo, hy vọng khi cô xong những người Indian hầu bàn đã vào phòng khách. Dù muốn kéo dài cách mấy cuối cùng cũng phải bước ra, cô ngạc nhiên khi thấy trong phòng chỉ có mỗi mình El Diablo. Cũng vẫn dáng dấp cũ, lưng dựa vào lò sưởi trống, và trên tay là ly rượu đỏ.

Cô bước qua màn nhìn về hướng bàn ăn có ý dò hỏi.

– Bữa tối vẫn chưa sẵn sàng à?

– Thức ăn sẽ dọn ra khi mình muốn. Để tôi ngắm em một chút.

Nghe lời hắt cô đứng yên tại chỗ, dáng người với hai sắc đỏ và tím tương

phản trên nền tối thẫm của vách đá sau lưng. Những tia sáng yếu ớt cuối ngày xuyên qua cửa sổ, như cố thắp lên màu vàng óng ả trên tóc, tô thêm vẻ mịn màng của làn da.

– Em đẹp quá.

Tối nay giọng nói của El Diablo không hề có chút mỉa mai chế giễu, chỉ là nét thâm trầm mới mẻ – hay đó chỉ là sự tưởng tượng của cô?

– Tôi đã nói với ông là tôi ghét được khen tặng. Cô lạnh lùng nói.

– Tôi chỉ nêu ra một sự kiện thôi. Em chắc không ghét bỏ luôn cả sự thật chứ?

– Đối với tôi tất cả nhận xét về cá nhân ai đó đều đáng ghét.

Nghe cô nói hẳn mỉm cười.

– Tôi hoàn toàn đồng ý với em. Những cái mà em hướng về tôi cũng đáng nhận hai chữ cuối cùng đấy.

Cô nhún vai tỏ ý bất chấp.

– Xin lỗi, tôi quên là em chưa có gì để uống.

Hắn rót cho cô một ly rượu nhẹ không giống như loại rượu trắng Spanish mà hắn thường uống khai vị trước khi ăn. Thường thường Skye chỉ uống độ nửa ly khi ăn tối, nhưng hôm nay cô cần thêm rượu tiếp sức. Bỗng dưng cô chợt thấy mình yếu đuối, có lẽ lại là cảm giác bất lực khi phải triển miên đối đầu với hắn.

– Em có nhớ tôi không?

Câu hỏi làm cô sửng sốt đến nỗi buột miệng trả lời không cần suy nghĩ.

– Không... không hề, đương nhiên là không!

– Sao lại dữ dội thế? Tôi nghĩ có lẽ em có chút cô đơn khi vắng tôi.

– Nếu ở trong tù mà có cơ hội được vui vẻ hạnh phúc, thì trong 48 tiếng đồng hồ qua tôi vô cùng hạnh phúc. Skye gần gũi.

El Diablo uống hết rượu, rồi đặt ly xuống bàn.

– Nếu tôi thật sự tàn nhẫn khắc nghiệt như em nói, tôi đã xử sự như quân xâm lăng Spanish đối với những phụ nữ Mariposa chống kháng họ.

– Họ làm gì? Skye hỏi vì thấy hắn đang chờ ý kiến của cô.

– Cắt lưỡi những người đàn bà đó.

– À, hóa ra đó là điều kế tiếp dành cho tôi. Skye ngả đầu nói một cách thách thức.

– Có lẽ thế, hấn đồng tình, “hay có lẽ tôi sẽ khóa miệng em lại bằng cách hôn em.” Hấn thấy mắt cô lóe lên và bật cười nhẹ nhàng. “Em vẫn chưa chào tôi như đón một người thợ săn thành công trở về nhà. Nào đến đây hôn tôi đi!”

– Không... không, tôi không muốn.

Một cách vô tình Skye lùi xa ra đằng sau bàn, nhưng El Diablo vẫn không di động.

– Vẫn không tuân lời sao? Tôi nghĩ đến bây giờ em phải học được cách biết nghe lời chứ.

– Tôi không muốn! Skye nghiến răng nói. Dù hấn không nói năng gì, nhưng

lòng cô thoáng lên cảm giác bất lực rằng hần đang chờ đợi mình.

Mặc kệ, cô bất chấp hết hần muốn đợi suốt đêm thì tùy hần. Nhưng chỉ trong hai bước hần đã đến bên cô, cô cảm thấy quá tuyệt vọng chống chọi lại hần.

Hần vẫn không nói gì, người hần dường như toát ra sức thôi miên khủng khiếp, ý chí muốn người khác tuân phục hần mạnh trên mọi sắc thái. Như thể trong cơn mộng du, Skye cảm thấy mình đang bước đến gần hần, mỗi bước chân là mỗi cực hình, các ngón tay xoắn chặt vào nhau đến trắng nhợt ra, môi mím thật chặt. Đến trước mặt hần cô cứ đứng ngây người phân vân, cho đến một lúc lâu sau hần nói khẽ.

– Chỉ là một cái hôn chúc mừng thôi.

Cô đột ngột nhón người lên, hai tay đặt trước ngực hắn, vụng về áp má mình vào mặt hắn, như kiểu hôn giao tế giữa hai người phụ nữ, bình thường như hai người đàn ông bắt tay nhau.

Hôn xong cô toan rút tay về, nhưng hắn đã nhanh hơn nắm lấy hai tay cô.

– Tôi chưa chỉ cho em phải hôn tình tứ hơn hay sao. Cô cụp mắt xuống. “Tôi muốn em hôn tôi một lần như em thật lòng – quên đi thù hận.”

– Làm sao tôi có thể thành tâm là cái chuyện tôi không hề muốn. Skye hỏi hắn. “Tôi ghét ông, ông biết rõ mà. Hôn là để cho hai người yêu nhau.”

– Thế em biết gì về yêu đương?

– Hoàn toàn không biết gì, và cảm ơn Chúa điều này.

– Tôi dạy cho em yêu tôi nhé? Hẳn xiết chặt tay cô thêm.

– Điều đó ông sẽ không bao giờ làm được.

– Thật sao? Em có chắc không? Môi Skye cong lên một cách khinh thị.

– Ông đã lầm lẫn tôi với những người đàn bà khác, những người hăm hờ ở lại đây sau khi ông đã chán chường họ.

– Nếu tôi không bao giờ cảm thấy chán em thì sao?

– Ông sẽ chán, chắc chắn chán thôi. Làm ơn nghĩ rằng cuộc sống ông sẽ thú vị hơn nếu có người nào đó muốn ở đây cùng ông, yêu ông, thích hôn ông.

– Thú vị hơn?

Giọng cô như muốn vỡ oà ra cố gắng nặn nỉ hần, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hần cô không nói thêm được lời nào. Ánh mắt rực lửa luôn luôn khiến cô sợ hãi. Rồi hần buông tay cô ra, đưa một tay nâng cằm cô lên.

– Còn chuyện nào thú vị hơn chuyện này? Hần hỏi xong và cúi xuống hôn cô.

Môi hần cuốn lấy môi cô đầy mạnh bạo áp chế, hần đưa tay kia ôm choàng lấy cô ghì sát thân hình cô vào người hần. Nụ hôn dài say mê đắm đuối suýt tước đi hơi thở cô. Rồi bất chợt với một sức mạnh phi thường chính hần cũng không ngờ cô đẩy bật hần ra.

– Tôi đói rồi. Cô nói, giọng dường như khàn ra như tiếng kêu chú chim toucan trên đồng vắng.

Một lúc lâu hắn vẫn không trả lời. Cô đứng bên kia phòng, người run rẩy vì sợ. Hắn bước ra mở cửa nói với người bên ngoài.

– Dọn thức ăn lên đi. Trước khi hắn trở về chỗ cũ, những người Indian hầu bàn đã vội vã tiến vào trong phòng.

Nếu như có sắc phong dành cho đầu bếp thượng hạng, thì người đầu bếp Pháp ở trại này xứng đáng nhận danh hiệu đó. Skye từng ăn nhiều món tuyệt ngon từ khi cô trở thành người khách bất đắc dĩ của El Diablo, nhưng bữa ăn tối nay có thể gọi là kỳ trân mỹ vị vượt xa các món ăn khác.

Cá tươi bắt ở sông, gà tơ thịt thật ngọt và mềm. Cừu được nấu rất đặc biệt với cream và rau. Món ngọt có dừa ngâm rượu đỏ, tẩm thêm một chút chanh và

rượu thơm khi vừa dọn ra. Thức uống là hai loại rượu, loại rượu trắng nhẹ màu vàng lóng lánh như nắng, rượu đỏ mang sắc thắm như hồng ngọc.

Trong lúc ăn, El Diablo kể lại cho Skye nghe về cuộc săn, làm thế nào bọn người Indian theo được dấu con báo đến sườn đồi. Vào lúc chót, khi họ tìm được con báo đực thì họ khám phá ra xác con báo cái. Có lẽ nổi tiếc thương người bạn đồng hành đã khiến nó trở nên khát máu, giết vì trả thù hơn là để ăn.

– Người ta làm sao bảo toàn được bộ lông?

– Người Indian sẽ lo chuyện này, tốn nhiều công lắm vì họ không có những dụng cụ tân thời, nhưng tài nghệ của họ không kém gì Rowland Ward bên Anh.

– Rowland? Skye lập lại, nhớ đến người thợ nhồi xác thú ở Piccadilly chỗ ba cô thường gửi những con gà gô bán được để nhồi bông, hay thuộc da hải cẩu săn được ở Orkney làm thảm cho cô Hilda. “Thế ông biết London à?”

– Tôi biết quá đủ để không cần phải thấy lại nữa. El Diablo nói một cách khó khăn. “Mình hãy nói chuyện khác đi.”

Hắn đẩy ghế ra sau, Skye thành linh bắt gặp hắn đã lờ lời. Hắn không cố ý nhắc đến Rowland Ward, nhưng đã vô tình buột miệng khiến cô rất tò mò muốn biết thêm. Tuy vậy cô biết rằng khó lòng để hắn nói thêm điều gì về đề tài đó.

El Diablo đi lại bàn viết, lấy ra một vật được gói trong giấy.

– Tôi có một món quà cho em.

– Quả? Skye đứng dậy, “tôi không muốn bất cứ quà cáp gì hết.”

– Nhưng tôi e rằng em phải nhận món quà này. Tôi đặt làm cho em khi tôi ra ngoài mấy hôm trước.

Hắn đi đến bên cô, mở ra một miếng vỏ cây mềm loại vỏ người Indian dùng như giấy gói đồ, cô thấy vật đó lấp lánh dưới ánh nến. Một đôi hoa tai bằng hai viên ngọc thạch anh viền kim cương chung quanh. Đôi hoa rất đẹp, kiểu chạm khắc nhìn sơ là biết làm bởi thợ Indian, qua cách họ nhận hột và làm vỏ vàng.

– Ngọc này từ các mỏ ở đây?

– Không phải, từ miền xa nhất phía tây nước này, ngay trên biên giới của Paraguay. Tôi làm ở đó 3 năm, tìm được ngọc này và cả kim cương. Không phải là

từ đám châu báu tôi cho em coi lúc trước nên em không cần phải từ chối.

– Nhưng tôi không muốn lấy quà của ông.

– Tôi không cho em cơ hội lựa chọn đâu. El Diablo đáp lại. “Đây là quà dành cho vợ tôi.”

Hắn cầm lấy một chiếc hoa tai và đưa cho cô.

– Em tự đeo lên hay tôi đeo cho em? Tôi sẽ làm đau em đó.

– Lời dọa của ông không có gì mới mẻ cả. Cô nổi sùng lên.

– Tôi lì lợm lắm, hắn khẽ vặn lại, “và ngoan cố nữa.”

Cô cầm chiếc hoa và kẹp vào tai. Nó hơi nặng nhưng thoải mái, không đau.

Cô đeo thêm một chiếc khác, rồi bấu môi ra như phản đối một lần nữa hấn lại sử dụng quyền hành.

– Trông hợp với em lắm. Hấn hài lòng nói, rồi bất ngờ giọng có vẻ khôì hài, “Em không cần cảm ơn tôi đâu.”

– Tôi phải đeo vì ông ép buộc tôi, nhưng có một ngày tôi sẽ ở trong vị thế trả lại chúng cho ông.

– Vào ngày tôi chán em và em được ly dị à? Ngày đó còn xa lắm, em không cần phải bận tâm đâu.

Cô thỉnh lình dậm chân tức tối.

– Tại sao, tại sao. Cô bật khóc nức nở. “Sao ông tàn nhẫn đến thế chứ? Ông thích thú hành hạ tôi, tôi biết dù tôi có khờ khạo đi chăng nữa, nhưng tôi không

thể ở đây cho đến hết đời được – làm sao được chứ?”

Cô nói những chữ cuối một cách van vỉ, tiếng khóc của cô như đứa bé sợ bóng tối. Đột nhiên El Diablo đưa tay ra cầm lấy tay cô.

– Em cảm thấy được điều gì khác ngoài lòng căm thù giết chóc sao. Em làm tôi thấy thú vị khi em giận dữ, nhưng có lẽ tôi thích em nhất khi em quên mình là người đàn bà mạnh mẽ mà là cô bé nhỏ đang sợ sệt. Lúc ấy mắt em nài nỉ tôi, đôi môi không còn cay đắng nữa. Tôi tặng quà chỉ muốn làm em vui vì chúng mình sẽ đi dự hội tối nay. Mình sẽ có giây phút vui vẻ thoải mái với nhau. Em nghe xem! Nhạc bắt đầu bắt đầu rồi, mình xuống dưới đó nhé.

Cô vô cùng ngạc nhiên khi thình lình hẳn biến thành một người khác hẳn. Giọng nói kiêu ngạo đã không còn. Thay vào đó là chiều chuộng vỗ về cho cô vui lên, quyến rũ cô bằng quà cáp. Có lẽ đó là cách riêng để tạ lỗi sự nhẫn tâm của hẳn chăng?

Cô chậm chạp rút tay mình ra khỏi tay hẳn.

– Được thôi, mình đi fiesta. Cô mỉm cười nói với El Diablo.

Chương 8

Cô bước đi trước El Diablo ra ngoài hàng hiên đá, ra đến bên ngoài cô dừng lại một chút cho quen với bóng tối. Trăng vẫn chưa lên, El Diablo bước đến chỗ cô đứng, trên tay mang một cây đuốc chạy bằng điện hắt ra ánh sáng vàng mờ trên thềm đá. Đến đầu cầu thang, hắn đưa tay choàng lấy cánh tay cô.

Họ đi ngang qua khu trại vắng vẻ, qua những căn lều trống, bước vào đồng

cỏ thả bò. Đến nơi này Skye thấy những biểu tượng đầu tiên của fiesta; một lò lửa khổng lồ đang tỏa sáng rực rỡ, những lưỡi lửa như đang nhảy nhót muốn vươn đến bầu trời cao, không gian rộn ràng âm điệu guitar và concertina, cùng nhịp điệu hài hòa của cabaca – một loại xúc xắc làm bằng quả bầu khô bên trong đựng đậu.

Cả hai đi về hướng lò lửa, Skye thấy một đám đông người đã tụ tập vòng quanh. Ánh lửa bập bùng *** sáng những khuôn mặt đủ màu da sắc tộc – da trắng, da đen, da ngăm ánh đồng. Tất cả tạo thành một ấn tượng đặc biệt với những ánh mắt long lanh miệng cười rạng rỡ.

Nhìn những con bò thui chỉ còn tro xương treo lủng lẳng trên đám đám tro tàn, Skye đoán ai nấy đều đã ăn tối. Rượu được chuyển vòng quanh và cuộc

vui sắp sửa bắt đầu. Mọi người lui lại ra xa nhường một khoảng đất lớn dành cho nơi trình diễn ngoài trời.

Hai chiếc ghế tựa phủ chăn Indian được đặt trước sân khấu, trông giống như hai cái ngai. Skye suýt chút nữa bật cười khi thấy người của hắc xem hắc giống như một vị đại tù trưởng còn cô là tù trưởng phu nhân.

Khi Skye và El Diablo tới trước sân khấu, mọi người rì rầm ngưỡng mộ tán dương, hình như họ đang nóng lòng chờ đợi giây phút này. Sự xuất hiện của El Diablo đã chính thức báo hiệu khởi đầu cuộc vui.

Bọn con trai ném thêm củi vào lửa – ngọn lửa bùng cao *** rõ cả rừng màu sắc. Hôm nay ai cũng muốn trang phục đẹp nhất. Phụ nữ Indian mặc váy

độn bằng nhiều lớp lót cho váy xòe rộng, viền vàng và kim tuyến, có đính thêm nơ và được thêu thùa rực rỡ. Đa số bọn gauchos mặc loại quần rộng màu trắng bombachas trang trí với những nếp xếp to bản gọi là brascilenos, mang giày bằng da bò mềm màu nâu. Họ mang thắt lưng da đính khoá lớn mạ bạc, mặc áo khoác không tay đủ màu sắc sỡ như màu cầu vồng – vàng, tím, xanh dương, lục, cam, và đủ các sắc đỏ từ màu đỏ thắm của hồng ngọc cho đến vàng sậm của cửa củ nghệ và màu hồng đậm của lông ngực chim hồng tước.

– Danza! Danza! Mọi người bắt đầu kêu lớn và vỗ tay vang dội.

Trước khi Skye có thể thu thập thêm cảnh vật chung quanh, một người Indian nhảy ra giữa sân và bắt đầu múa. Loại nhạc này Skye chưa từng nghe qua bao

giờ, âm điệu đầy nỉ non ai oán làm nhạc đệm cho những điệu nhảy lạ lùng, những bước tới lui, thân hình xoay chuyển uốn lượn như loài thú hoang, mỗi tiết điệu dường như đang nói lên một câu chuyện nào đó.

Khán giả Indian nín thở theo dõi tiết mục trình diễn, như cổ thấu hiểu ý nghĩ người vũ công đang truyền đạt. Rồi chợt nhanh như cắt anh ta biến mất, nhạc cũng dừng theo. Tiếng tán thưởng vang lên ầm ĩ. Chờ cho âm thanh lắng bớt, Skye hỏi El Diablo.

– Điệu múa này có ý nghĩa gì vậy?

– Nhiều người cũng từng hỏi những nghi thức múa của dân Indian mang ý nghĩa gì. Có cả ngàn lý thuyết, nhưng không một ai biết chắc chắn. Điệu nhảy này hình như tôn thờ thần mặt trời, triệu

hồn, cầu thỉnh vượng... đâu ai biết, ít hơn cả là người vừa nhảy điệu này. Nguồn gốc cũng bị mai một nhiều cũng như những kỹ xảo của họ do hậu quả của bất công và sự thờ ơ lạnh nhạt của người đời.

Skye lặng yên, giọng nói hần có vẻ buồn bã dường bị ảnh hưởng bởi cảnh ngộ của dân Indian. Skye nhẹ nhàng hỏi tiếp.

– Họ đang uống gì vậy?

– Dân Indian uống loại rượu riêng của họ, được ủ từ khoai lang, bắp, yama, khoai sắn. Rượu này mạnh lắm, như thứ em đang thấy họ đang uống đó. Hầu hết người Mariposa uống thứ gọi là *refresco de vino*, một loại vang đỏ trộn thêm nước cam và đường.

Hắn cười vui vẻ khi kể chuyện cho cô nghe, cô chợt nghĩ nếu cô gặp người đàn ông này trong những quan hệ bình thường thì tuyệt biết bao nhiêu. Hắn am tường hết những điều cô muốn biết về đất nước này. Giá mà họ có thể gặp gỡ trò chuyện với nhau không vướng vất bởi áp lực nặng nề và cảm xúc kinh hoàng.

Như bị thôi thúc bởi tính hiếu kỳ, cô chồm tới yêu cầu.

– Kể thêm cho tôi nghe đi.

Hắn xoay lại nhìn cô. Trong ánh lửa mắt cô long lanh hứng thú, khuôn mặt sinh động yêu kiều. Trong bộ trang phục lộng lẫy cùng đôi hoa tai lấp lánh cô như sinh vật đến từ một thế giới khác. Dường như ý tưởng này đã khơi dậy những dĩ vãng tăm tối trong tâm hồn, ánh mắt El Diablo chợt đánh lại.

– Tại sao? Để em chế nhạo họ khờ dại thô thiển phải không?

–Ồ không, đương nhiên không. Sao ông lại nghĩ như thế chứ? Skye tức tối đáp lại, ngạc nhiên khi bị tổn thương một cách vô lý.

– Nhưng tại sao chứ. El Diablo khẳng khẳng hỏi.

– Bởi vì đó là những gì tôi luôn luôn muốn biết, muốn học hỏi. Nếu những người này đơn giản là vì họ không vờ vĩnh giả tạo; cách họ hưởng thụ cuộc sống rất chân thật, điều này hoàn toàn khác biệt với nổi chán chường trống rỗng trong những tiệc tùng và những con người của xã hội thời thượng.

Vẻ Skye sôi nổi nhiệt thành trong giọng nói Skye dường như làm ánh mắt

khắc nghiệt của El Diablo dịu xuống.

– Bây giờ thì đến Fandango. Tôi sẽ kể cho em nghe sau.

Trên sân khấu xuất hiện một vũ công khác. Người ta không cần tiếng đàn guitar hay concertina để xướng lên một tiết tấu Spanish nói lên nguồn gốc của người vũ công. Chỉ bằng vào làn da rám nắng, mí mắt sâu, đôi môi đầy, thân thể uyển chuyển, vòng hông mạnh mẽ là đủ biết anh ta thuộc về dân tộc nào.

Anh ta là một thanh niên trẻ trông rất tự hào về diện mạo tuần tú của mình trong bộ y phục đen mới tinh, quần sát ống nẹp dây tết bím phồng ra nơi đầu gối. Lưng thắt fada màu đỏ to bản và thân trên khoác áo chên ngắn bolero. Trong lúc anh ta đứng chờ thì người bạn nhảy đang lướt trên nền đất mềm đến

bên cạnh anh, chiếc áo đầm nhiều tầng làm tung bụi theo mỗi bước chân cô đi. Trong lò, lửa rực cao *** rõ đôi mắt mơ màng khêu gợi của cô và thân hình với những đường cong gợi cảm.

Cặp vũ công bắt đầu nhảy, đề tài là câu chuyện tình muôn thuở của một chàng trai đeo đuổi người thiếu nữ mình yêu đương. Điệu Fandango khởi đầu chậm rãi, mềm mại, mỗi nhịp điệu được phân rõ bằng những tiếng gõ lách cách của castanet, tiếng búng tay, và tiếng dậm chân. Rồi nhịp điệu chuyển sang nhanh dần.

Trong vũ điệu họ trêu gẹo nhau, van vỉ nài xin, rồi lại vờn đuổi nhau cho đến khi những thế lắc hông tài tình cùng với âm điệu rộn rã say sưa đã làm choáng ngợp khán giả chung quanh ngây ngất mê say như đang du hồn vào mê trận.

Tiếng áo lụa xột soạt, mắt vũ công quắc lên, hạ xuống, rồi lại quắc lên cứ như thế đến khi hai thân thể run lên với đam mê, điệu vũ chấm dứt.

– Tuyệt quá đi mất! Skye kêu lớn, hơi thở phập phồng qua hai cánh môi hé mở.

El Diablo mỉm cười, điệu vũ Fandango đã truyền đạt hết những điều Skye muốn biết. Cô không còn hỏi hấn giải thích bất cứ chi tiết nào nữa, giờ thì cô cảm nhận được nó, sống với nó, nhập thành một thể với mọi người ở đây, với fiesta.

Những vũ công lần lượt nối nhau ra sân, âm nhạc càng lúc càng sôi động hoang dã hơn. Không những Skye mà toàn thể thính giả nơi đây đều chơi với mất hút trong cảm xúc của riêng mình. Rượu được chuyển từ tay này sang tay

khác, cảm giác huyền diệu bàng bạc trong không gian như đến từ ngàn sao xa thẳm trên cao và trỗi lên từ lòng đất nâu ấm áp. Có điều gì đó rất nồng nàn, nguyên sơ, trong cõi tâm linh như quện vào làm một với nhau.

Ánh lửa rực rỡ chiếu sáng những thân hình đang uốn éo xoáy lượn theo các vũ điệu, màu sắc y phục vũ công như hòa cùng màu sắc của khán giả chung quanh. Tất cả vẽ nên một bức tranh không thể nào quên – một bức tranh mà Skye chỉ cảm nhận bằng tâm hồn chứ không bằng mắt.

Âm thanh lúc trầm xuống thiết tha lay động tâm can khiến người nghe rung rung nước mắt, lúc thì vút cao vỡ òa say đắm ngất ngây.

Miên man trong bao cảm xúc đan

xen, Skye cũng không biết mình ngồi đó đã bao lâu, quên luôn cả thời gian lẫn không gian, Phía sau những cặp tình nhân đã lúi vào bóng tối môi kề môi, những thân thể dán vào nhau trên nền cỏ mềm. Những vũ điệu càng lúc càng hoang dại, gợi tình tước mất đi lớp vỏ văn minh mong manh cuối cùng, bên dưới chỉ còn lại những khao khát nguyên thủy giữa đàn bà đàn ông.

– Tôi nghĩ mình nên về rồi. El Diablo nói khẽ, nghe tiếng hấn Skye chột giật mình.

Trong một lúc cô nhìn hấn, vẫn chưa nhận ra được lời hấn đã nói gì. Mắt cô xoe tròn long lanh, hai cánh môi khẽ hé ra, gò má ửng hồng dưới ánh lửa.

– Tôi nói mình nên đi về. El Diablo lập lại.

– Đứng, đứng, khoan đã! Skye năn nỉ. El Diablo nhìn quanh, cô cũng nhìn theo và lần đầu tiên thấy ra những đôi tình nhân đang nằm trong bóng tối, về lả lơi buông thả của những người ngồi quanh đám lửa, hình bóng uốn lượn điên cuồng của các vũ công bên ánh lửa đỏ chập chờn.

Skye tự động đứng bật dậy, El Diablo khoác lấy tay cô và cả hai theo lại lối cũ trở về. Không một ai chào họ từ biệt. Dường như khi họ đi, tiếng nhạc và mọi âm thanh càng ồn ào hơn, ít kiểm chế hơn.

Trong ánh trăng sáng, họ dễ dàng nhận ra đường nét của những ngôi lán và chóp nhọn của các căn lều cùng vẻ yên tĩnh trống vắng của khu trại. Phía bên trên cửa vào những hang động trông giống như những con mắt nhô ra từ các

khối đá to. Liếc lên các vách đá cao, Skye thấy chúng tương tự như nơi an táng người chết cô từng thấy qua ở Ai Cập.

Ý nghĩ đó chợt làm cô rùng mình. Có vẻ gì đó rờn rợn trong các hang đá này, hàng bao thế kỷ qua người đến rồi đi chỉ có hang động sừng sững ở lại với đất trời. Nhưng nỗi buồn thoáng qua đã nhanh chóng bị chìm đi trong cảm xúc mãnh liệt về lời ca tiếng nhạc vẫn còn tràn đầy trong tim. Không hiểu tại sao, trong đêm nay khác hơn bao ngày đã qua cô tin tưởng trên thế gian còn có điều gì đấy là mãi mãi sống còn với thời gian.

Tâm trí như lâng lâng cô đi về lại đến hang lúc nào không biết, trong lúc El Diablo thấp nển cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài tai như vẫn nghe tiếng nhạc ròn ràng.

– Thấy được fiesta tôi vui ghê lắm. Cuối cùng cô cất tiếng, giọng thật khê quên mất là mình đang nói với ai, chỉ chú tâm đến cảm giác lạ lùng đang rung lên trong lòng.

– Uống một ly nhé? El Diablo đề nghị, đưa một ly rượu đến cho cô.

Cô đưa tay đón lấy ly rượu, đôi hoa tai lấp lánh theo mỗi bước đi, người như thả hồn ra bóng đêm bên ngoài.

– Mình phải đóng cửa sổ lại, nếu không còn trùng thấy ánh sáng sẽ bay vào.

Hắn đi kéo màn, Skye dường như tỉnh lại sau một cơn mê dài, thấy chỉ còn lại mình và El Diablo.

Cô nhấp vài ngụm rượu rồi lại đặt ly xuống. Dù không nhìn hắn nhưng cô

biết hắn đang chăm chú ngắm mình. Cô băng ngang qua phòng khách toan trở về phòng mình, căn phòng thật yên lặng chỉ còn mỗi tiếng vải áo của cô sào sạc theo bước chân đi.

– Đã khuya lắm rồi. Cô cố tỏ ra tự nhiên.

– Em đang sợ sao? Nghe giọng chế giễu của Diablo, cô lập tức nghênh mặt lên.

– Không! Chỉ một tiếng gằn dứt khoát.

– Tôi nghĩ đêm nay chắc em vui lắm. Hắn khẽ nói. “Có lẽ lần đầu tiên tôi thấy em ầm áp sinh động hơn – một người đàn bà hơn là một người băng.”

Nghe hắn nói thế cô muốn tỏ thái độ lạnh nhạt, nhưng dường như vẫn còn mê

man bởi những nhịp điệu ngoài kia, cô ngồi xuống trường kỷ và tháo đôi hoa tai xuống. Những viên kim cương lóng lánh bên cạnh màu xanh dương của thạch anh trông giống bầu trời Anh quốc lúc vào xuân.

– Tôi thấp nển trong phòng em nhé?

Cô nghe trong giọng nói hần có âm điệu trầm mà trước đây cô vô cùng sợ hãi. Nếu cô ngược lên lúc này cô sẽ lại thấy ánh mắt âm ỉ như có lửa bên trong. Có phải đêm nay sẽ khác hơn các đêm khác khi hần chỉ hôn chia tay rồi quay người bước đi? Cô cảm thấy tim mình nhói đau.

– Tôi không biết mình đã để diêm quẹt ở đâu.

Hần liếc vòng quanh nhưng vẫn

không thấy. Có tiếng những đồng xu kêu leng keng, rồi hắn lấy từ trong túi ra khẩu súng lục nhỏ và đặt trên bàn cùng với một lô chìa khoá và một chiếc khăn tay lụa.

– Cũng không có ở đây! Hắn vẫn đang tự nói với mình. “À, đây rồi.”

Hộp diêm đang ở trên tay cầm của một chiếc ghế lúc nãy hắn đã bỏ ở đó. Khi hắn nôn nóng xoay qua với lấy, Skye cũng di động theo. Từ trường kỷ cô đã dùng hết sức phóng tới. Khi tay El Diablo vừa chạm vào hộp diêm, cô đã chụp lấy được khẩu súng. Hắn quay lại nhanh như cắt, nhưng đã quá trễ.

– Lui lại! Cô nói một cách gấp gáp.

Hắn cho tay vào túi áo, ngả người dựa vào vách đá lò sưởi.

– Tôi thật là sơ xuất.

– Rất sơ xuất, cô đồng tình một cách lạnh nhạt, “bây giờ thì tôi phải giết ông.”

– Tôi cảnh cáo em, khẩu súng đó hơi giật qua bên trái một chút. Nếu muốn bắn cho trúng, em phải nhắm thấp hơn mục tiêu khoảng một foot, rồi hãy bóp cò.

– Tôi từng dùng qua súng lục. Cô nạt lại.

– Vậy thì tốt. Tôi không thích bị bắn trật đầu. Hắn vươn người thoải mái và hỏi một cách chế giễu. “Tôi có được đọc kinh cầu nguyện trước khi chết không?”

– Vậy ông có cho người bị ông treo cổ đọc lời cầu nguyện của ông ta không?

– Ai? Gián điệp của Alejo? Thật ra tôi có. Hẳn thể hẳn là người Thiên Chúa giáo, dù tôi rất nghi ngờ điều đó, nhưng tôi đã cho hẳn 5 phút cầu nguyện cùng Chúa.

– Vậy tôi sẽ cho ông 5 phút, tốt hơn ông bắt đầu cầu đi.

– Em muốn nghe lời thú tội cuối cùng của tôi không?

– Không!

– Tại sao? Sợ bị thất kinh à?

– Không hề sợ một chút nào, ông đừng như không xem chuyện này nghiêm túc – tôi nhất định sẽ giết ông.

– Tôi tin em chứ. Em trông ác liệt quá. Hãy nhìn lại xem em đã cầm cự chống chọi lại tôi biết bao lâu rồi.

– Mấy lời tăng bốc này không cứu được ông đâu.

– Tôi không hề nghĩ như thế, nhưng nếu người ta không thể nói lên sự thật trong giờ phút cuối đời, vậy thì lúc nào mới nói được. Tôi nói cho em nghe điều này nhé – em hoàn toàn khác với những gì tôi đã nghĩ về em.

– Ông nghĩ cái gì? Skye thắc mắc.

– Tôi sẽ nói cho em biết mà. Một cô gái Anh quốc xinh đẹp, tử nhát, sáo rỗng, thiếu nhiệt tình và sinh lý bị ức chế.

Skye không ngăn được nụ cười.

– Tôi lấy làm tiếc đã làm cho ông thất vọng.

– Trái lại là khác, tôi lại cảm thấy hứng thú hơn bao giờ hết. Em có muốn

biết còn điều gì khác nữa làm tôi ngạc nhiên không?

– Tùy ông – thời giờ của ông sắp hết rồi.

– Nếu xét đến nền tảng xã hội và nguồn tài chính khổng lồ của cô Stan-dish, một cô gái giàu có, hư hỏng, tôi rất ngạc nhiên rằng cô ta không hề bị lôi cuốn trong bất cứ tình cảm nghiêm túc nào, không giống như những bạn bè đồng trang lứa của cô ta.

Dù cố chăm chú vào mặt của El Diablo, cô không kiềm được mặt mình đang nóng bừng lên. Để che dấu bối rối, cô nói bằng giọng cộc lốc.

– Ông chỉ còn hai phút.

– Tôi phải nói với em cái gì nữa đây. Là em rất đáng yêu à? Là một ngày nào

đó em sẽ biết yêu? Giờ thì em nói cho tôi biết làm sao em ra khỏi nơi này?

– Tôi không tin bất cứ ai sẽ nghĩ tôi rời khỏi trại vào lúc khuya như thế này.

– Có người canh gác ở trên đèo. Nếu em hành động nhanh chóng em có thể bắn trước, nhưng tiếng súng sẽ lôi kéo thêm người đến trợ giúp. Ngoài ra tôi không nghĩ em sẽ chạy bộ đến Jacara chứ.

– Ông không cần phải lo cho tôi. Skye kiêu hãnh nói. “Tôi có đủ khả năng tự săn sóc mình. Nếu thuộc hạ của ông giết tôi vì tội đã bắn ông, tôi bảo đảm ông là tôi không sợ chết.”

Nghe cô nói thế El Diablo mỉm cười.

– Cô bé thân mến, họ không bắn em đâu, đàn ông Mariposa có cách tốt hơn

để đối xử với đàn bà đẹp, như em đã thấy lúc nãy đó.

– Ông đang dọa tôi, nhưng... tôi... tôi có kế sách khác hay hơn. Ông phải đi cùng với tôi, ông phải ra lệnh cho một tên đứng ở ngoài đi thẳng yên hai con ngựa. Chúng ta sẽ vượt qua đèo, đến khi tôi an toàn trên đường trở về Jacara ông có thể tự mình về lại đây.

– Nếu tôi từ chối thì sao?

– Nếu ông từ chối tôi sẽ bắn ông rồi chấp nhận hậu quả. Nếu ông phản lại tôi báo cho mấy tên ở bên ngoài, tôi cũng bắn luôn. Cây súng này lúc nào cũng nhắm vào lưng ông.

– Em tin rằng em có thể ép buộc tôi làm chuyện đó sao. Cô bé Skye khôi hài thật, tôi thiết nghĩ em phải biết rõ hơn

chú! Cứ bắn đi! Giống như em, tôi không hề sợ chết. Người nào rồi cũng phải chết dù sớm hay muộn.

– Sao ông xử sự trẻ con vậy? Tôi biết ông không có ý như vậy, vì cái chết của ông sẽ hủy hoại hết mọi hoạch định ông làm cho người của ông, những người tin tưởng và đi theo sự lãnh đạo của ông. Ông có nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra cho họ nếu ông bị giết không? Alejo sẽ báo thù cho việc họ chống kháng lại hắn. Rất nhiều người, có lẽ là tất cả, sẽ chịu hậu quả đó.

– Bây giờ thì em đòi hỏi tôi phải sống sao? Tôi nghĩ em sắp giết tôi mà.

– Tôi muốn giết ông. Không có gì sung sướng bằng được thấy ông chết dưới chân tôi. Nhưng cùng lúc bao nhiêu người vô tội phải chịu khổ, nếu những

điều ông nói với tôi là đúng và Alejo sắp cho đi đất đai và các khu mỏ quý giá trong đó. Nhưng đó là điều trở ngại, tôi có thể tin ông chứ?

– Điều đó là thật. El Diablo nhẹ nhàng trả lời. “Nhưng đừng để chuyện đó ngăn em giết tôi. Mariposa là cái gì đối với em? Khi em trở về những chốn ăn chơi ở London hay New York em sẽ quên mất nơi này đã từng tồn tại.”

– Nếu ông nghĩ tôi sẽ quên được tôi phải chịu đựng thế nào trong tay ông thì ông lầm lẫn rồi.

– Tôi đã làm gì? Thành hôn với em trước mặt mục sư, vẫn để em còn nguyên vẹn không suy suyển gì, trừ phi em tính luôn vài nụ hôn cướp được. Có lẽ em giận tôi – vì những tội lỗi mà tôi chưa phạm sao?

Hắn đang chế nhạo cô nhưng Skye không muốn đáp lại, chỉ ngừng đầu cao hơn hy vọng cho hắn thấy vẻ cao ngạo trên mặt cô. El Diablo phá lên cười và nhún vai.

– Nào, sao em không trả thù đi? Súng đang trong tay em, chỉ cần bóp cò là xong.

– Trước đây vài phút tôi thật có ý đó, nhưng tôi sẽ tha mạng cho ông nếu ông giúp tôi vượt thoát.

– Tại sao tôi để em đi khi tôi thích có em ở đây? Hãy nghĩ xem việc đem em vào đây có ý nghĩa gì! Có người nào đó trên thế giới này thật lòng muốn có em, ao ước ở cùng em – người nào đó không hứng thú với những đồng dollar của em mà chỉ vì em thôi – hơn thế nữa em phải biết ơn tôi đã dạy cho em biết hôn!

Một lần nữa, Skye nhận ra, hắn đang cố tình khiêu khích cô.

– Tôi cảnh cáo ông là ông đã đi quá xa. Skye đánh giọng. “Ông có cá tính riêng mình, thì tôi cũng có.”

– Nếu tính em cũng nhanh như tôi, thì tôi đã chết từ đời nào rồi. Hắn nói môi thoáng nụ cười. “Tôi luôn luôn đánh trước nghĩ sau. Em thì cân nhắc hơn, đã suy tính xong rồi mà em vẫn chưa bắn tôi.”

– Đừng chần chẫn quá, nếu tôi không thoát ra được tôi sẽ bắn ông.

– Tôi nghĩ rằng chúng mình phải qua đêm ở đây. Tôi có thể hút thuốc không?

– Không!

Hắn lại nhích vai đi và bắt tréo chân.

Vẻ thờ ơ và kiêu cưỡi nhạt của hắn làm Skye bức không chịu nổi.

– Ra cửa gọi người đi, cô ra lệnh.
“Bảo hắn chuẩn bị hai con ngựa. Tôi đang nhắm ngay lưng ông đó, đừng có giở bất cứ trò gì.”

Hắn vẫn không động đậy, sau một giây cô nói.

– Ngay lập tức!

– Không!

Hắn nói một cách nhẹ nhàng rồi rút tay ra khỏi túi bước về phía bàn ăn.

– Đứng lại, tôi thề tôi sẽ bắn ông nếu ông tới gần hơn nữa.

– Không phải em từng gọi tôi là tên sát nhân sao? Tôi đâu có lợi lộc gì giết tên đàn ông đó. Hắn chết không vì tư thù

cá nhân. Nhưng em không phải là hạng người sát nhân đâu Skye.

– Khi người ta cùng đường, họ sẽ làm nhiều điều lạ lẫm. Giờ tôi đã bị dồn vào đường cùng rồi, 5 phút của ông đã hết. Một là ông giúp tôi trốn đi hai là tôi bắn ông rồi tự liều mạng thoát ra.

Lúc này hấn đang đứng dựa vào bàn, trong khi cô lùi ra xa cho đến khi đụng vào bàn viết thì hấn thả nển hai bên lò sưởi. Lưng hấn hướng về giá nển nên cô không thấy được nét mặt hấn trong bóng tối.

– Em nhất định muốn rời khỏi tôi?

Bị rơi vào tình cảnh bất ngờ, cô đột nhiên nổi giận.

– Ông xúc phạm đến danh dự tôi còn chưa đủ sao? Bắt ép tôi đến đây, cưỡng

bách tôi trở thành vợ ông – vợ của tên sát nhân, một kẻ nổi loạn... một... ác quỷ.

– Nếu em đã quyết định... Hẳn hơi xoay người ra cửa. Skye hít một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng thành linh hét lên vì một hành động quá nhanh, quá đột ngột khiến cô hoàn toàn không kịp trở tay. El Diablo đã hất ngược cái bàn, khi nó đổ ầm xuống thì hấn phóng qua đánh bật tay cầm súng của Skye lên không trung.

Tiếng súng nổ chát chúa vang dội khắp hang động. El Diablo tước đi khẩu súng trên tay Skye, cô thấy tay hấn ôm choàng lấy cô, và môi hấn kề sát môi cô!

– Em sinh ra là để yêu đương, cô bé của tôi – không phải để thù hận đâu.

Tai vẫn còn bị ù vì tiếng súng, cô cố đẩy bật hấn ra nhưng vòng tay hấn quá mạnh.

– Tôi suýt giết ông rồi, suýt chút nữa là giết ông.

Cô rên rĩ khi hắn ghì chặt cô hơn.

Hắn mỉm cười, nhưng ánh mắt cháy bỏng. Nghiêng đầu xuống môi hắn tìm lấy môi cô, tiếng nói cô bỗng chìm đi mất trong nụ hôn nóng bỏng mạnh bạo càng lúc càng đòi hỏi hơn.

Chương 9

Trời đã sáng, vài tia nắng vàng óng đầu ngày đang cố len qua khe màn cửa sổ. El Diablo nói với Skye.

– Tôi phải để em ngủ thôi.

Hắn nhìn xuống Skye đang nằm trên trường kỷ. Mặt cô xanh xao, đôi môi như cánh hoa nhàu nát, tóc xõa trên nệm ghế vàng ánh như nắng. El Diablo đưa tay vén những lọn tóc qua vầng trán thanh tú. Cô uể oải xoay đầu qua hướng khác.

– Suýt chút nữa là tôi giết ông rồi. Giọng cô khàn khàn mệt mỏi.

– Em cần có nhiệt tình để thù hận cũng như yêu thương. El Diablo trả lời cô, bàn tay lướt nhẹ xuống cần cổ trắng mịn màng. “Nhiệt tình, chứ không phải lạnh lùng.” Hắn nói tiếp, giọng nhẹ như ru. “Tôi nhớ lại một câu chuyện cổ tích về một thiếu nữ băng tuyết, tim cô ấy không bao giờ đập cho đến khi băng tan.”

Tay hắn dừng lại nơi tim cô, rồi bất ngờ nhắc cô lên đi vào phòng cô. Hắn đặt cô nhẹ nhàng xuống giường. Cô ngược lên nhìn hắn, thân thể quá rã rời không còn biết sợ là gì nữa, hắn cúi người hôn nhẹ lên trán cô.

– Ngủ ngon nhé, cô gái tuyết. Nói xong, hắn bước ra ngoài.

Cô ngủ thiếp đi lòng vẫn mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó không được như ý. Khi tỉnh dậy cô thấy Neengai đang kiên nhẫn đợi trong góc phòng, và chợt nhớ ra mọi chuyện xảy ra tối qua. Cô muốn kêu gào lên vì tức tối. Sao cô lại ngu ngốc, quá yếu đuối, quá vô dụng để chiến thắng tưởng như trong tầm tay vượt trôi đi mất.

Skye không thể tin được mình lại đại khờ đến thế. Đúng ra giờ này cô đã an toàn ở Jacara ăn sáng trên tàu của cô! Nhưng nghĩ đi rồi nghĩ lại – giờ này biết đâu đã bị bọn thủ hạ của El Diablo bắn chết, hay tệ hơn lại bị bắt giữ.

Cô lắc đầu như điên dại. Hắn đã lợi dụng cảm xúc của cô, đánh lừa cô với thủ đoạn tài tình khiến cô phải xấu hổ mỗi khi nghĩ đến. Lại một lần nữa cô trở thành tù nhân của hắn, mặc tình để

hắn thao túng. Điệp khúc cũ lại diễn ra, lại kiểu tỏ tình với cảm xúc lẫn lộn, hắn quyến rũ cô rồi lại tự kiểm chế mình, để lại cô với bao ngỡ ngàng hoang mang. Tại sao hắn không đòi hỏi bắt ép cô thuộc về hắn? Hắn khao khát cô, cô biết, nhưng vẫn chối từ quyền làm chồng.

Khi Neengai đem khay điểm tâm đến, cái đầu tiên cô thấy trên đó là hai lá thư. Trong một thoáng cô nhìn chăm chăm như thể chúng là những bóng ma, rồi cô chợt nhớ lại đây là thư hồi âm của thuyền trưởng Maclean khi nhận được lá thư giả mạo chữ viết của cô.

Cô nôn nóng mở chiếc phong bì đầu tiên, đây là thư của thuyền trưởng.

Miss Standish mến,

Tôi rất vui biết được chuyến thăm

viếng của cô đầy tốt đẹp. Mọi chuyện ở đây vẫn yên ổn cả. Mọi người đã thu dọn sắp xếp trên tàu đầu vào đây, chỉ còn đợi cô trở về.

Nhân tiện tôi chuyển đến cô lá thư vừa mới gửi đến sáng nay. Nếu cô cần gì, làm ơn cho tôi biết.

Hy vọng sớm gặp lại cô,

Trân trọng,

Angus Maclean

Cô mím chặt môi sau khi đọc lá thư đến hai lần. Đã quá rõ ràng là thuyền trưởng đã nhận được lá thư giả thú nhì của cô, nội dung báo cho ông ấy biết là cô vẫn bình an.

Tên đàn ông này thật xác xược quá! Cô chợt cảm thấy yếu đuối, không đáng

phiên hà chuyện vặt vãnh này khi còn bao nhiêu chuyện khác đáng giận hơn. Lá thư thứ hai của chú Jimmy. Trong thư ông toàn viết lời hay ý đẹp về Valparaiso, hy vọng dỗ dành cô rời khỏi Mariposa. Lời chót trong thư ông viết.

Chú hy vọng rất nhiều nhận được thư của cháu, nhưng có lẽ Mariposa đã hoàn toàn cuốn hút đầu óc cháu rồi. Đừng liều lĩnh lao mình vào những chuyện nguy hiểm. Dù biết là không cần thiết nhưng chú vẫn lo lắng lắm.

– Nếu mà chú ấy biết được! Skye thầm nghĩ, nhưng đồng thời lại cảm thấy hoàn cảnh mình thật khôi hài, trở trêu. Chú Jimmy ở tận Valparaiso lúc nào cũng sợ cô gặp trở ngại, nhưng lại cố ép mình tin rằng không có tin có nghĩa là tin tốt, trong khi ở đây cô đã thành hôn, bị giam cầm sỉ nhục bởi một tên thổ phỉ, người

đang gấn cho cô bản án chung thân trong cái hang động tù đầy này.

– Chuyện này phải đến hồi kết thúc thôi! Cô bức bối nói lớn.

Neengai nghe tiếng nói tưởng Skye đang gọi mình.

– Excusa, senora. Cô hỏi một cách lễ phép.

– À không có gì đâu, Neengai, tôi chỉ nói với mình tôi thôi. Bây giờ là mấy giờ?

– Gần đến trưa, senora. El Cabeza đi với nhiều người, senora. Ngài nói bà đang mệt, đừng làm phiền bà.

Skye vươn tay lên cao.

– Tôi phải dậy thôi, nằm trên giường nóng quá.

Neengai đã đem nước cho cô tắm. Tắm rửa xong cô mặc một chiếc áo đầm mỏng bằng cotton. Nếu El Diablo đi ra trại, cô biết mình không được phép rời khỏi hang. Lại thêm một ngày sắp phải nổi điên vì bị giam hãm, nhưng hôm nay cô phấn chấn hơn. Người vẫn còn rã rời, cô cảm thấy uể oải hơi buồn ngủ.

Vào lúc cô sửa soạn quần áo thì đã đến giờ ăn trưa, nhưng cô không cảm thấy đói thế là những hầu bàn Indian phải đem đi hết thức ăn mà Alphonse đã tốn nhiều công sức nấu nướng. Khi họ đi ra, Skye ngả người xuống trường kỷ, đang mơ màng sắp ngủ cô chợt nghe có tiếng nói bên ngoài.

– Tôi mang tin của El Cabeza cho senora. Một người nào đó đang nói với cô.

Những tên canh gác ở ngoài hình

như đang tranh cãi điều gì đó, rồi cửa mở và một gauchito bước vào mang theo một bó hoa. Skye nhận ra người này, anh ta thuộc về cái băng thường xuyên hộ tống El Diablo mỗi khi hắn ra ngoài. Cô cũng nhớ được tên hắn là Pedro.

– Buenos dias, senora. Pedro nói, cúi chào ngay cửa. Khi Skye chào lại, hắn tiến đến trao cho cô bó hoa.

– Đây là quà tặng của El Cabeza, senora. Ngài có hỏi nếu như bà không quá mệt thì hãy đi dạo cùng ngài. Ngài đang đợi bà cách đây vài dặm, tôi có thể đưa bà đến đó.

Hắn nói mấy câu trước lớn lên, sau đó hạ giọng khẽ nói.

– Nếu bà muốn trốn, senora, bây giờ tôi sẽ giúp bà.

Skye tự động đưa tay nhận lấy bó hoa, nhưng trước lời lẽ của tên gaucho này cô đắm đắm nhìn hắn, đột nhiên thấy căng thẳng khi hiểu ra ý nghĩa của lời đề nghị này.

– Bà nói cái gì đi, senora. Hắn thì thào, “bọn canh gác đang lắng nghe đó.”

Tâm trí cô như đang chạy đua cố gắng nắm bắt chuyện gì đang xảy ra, sau một lúc cô nói.

– El Cabeza thật tử tế quá, anh nói là ông ấy đề nghị tôi đi cùng à? Bên ngoài trời ra sao? Có phải nóng lắm không?

– Vâng, trời rất nóng. Pedro trả lời, “nhưng có gió mát. Bà đến cửa sổ xem đi, senora.”

Đứng ở cửa sổ, vị trí của họ giờ đây khuất sau lối ra vào và ra xa được tầm

nghe hơn một chút.

– Bà phải hành động nhanh, senora. Pedro thì thầm. “El Cabeza cho tôi về vì tôi thấy không khỏe. Ngài ấy ở cách đây khá xa. Trước khi ông ấy trở về thì trời đã tối. Vào thời gian đó mình đã đến được Jacara.”

– Đúng hôm nay trời đẹp. Skye nói, “mặc dù khá nóng,” rồi thấp giọng xuống. “Anh muốn bao nhiêu?”

– Lát nữa trời sẽ mát hơn, senora. 500 dollar Mỹ.

Dù cô muốn bàn luận thêm, nhưng không còn nhiều thời gian nữa.

– Tôi đồng ý. Skye nói nhỏ rồi lại cao giọng lên, “tôi sẽ cưỡi ngựa ra ngoài gặp El Cabeza. Ngựa đã được chuẩn bị cho tôi chưa?”

– Gracias, senora.

Pedro cúi chào, cô xoay người chạy ngay vào hang trong. Cô chỉ cần tốn vài phút thay bộ y phục kỵ sỹ, đoạn nhét hết tiền vào túi quần. Với lấy roi ngựa và gắng tay cô nhìn vòng quanh hang lần chót.

Đây là lần cuối cùng cô nhìn thấy hang động này, vẫn cảm thấy được vẻ đẹp lạ lùng hư hư thực thực sau khi rời khỏi đây. Nhưng cửa tù đang rộng mở. Nếu El Diablo chiếm được thế thượng phong tối qua, hôm nay thế cờ đã hoàn toàn lật ngược.

Khi hấn trở về thì trời cũng sụp tối, vì cũng mấy ngày rồi hấn chưa đi tuần hành như thường lệ. Trong những ngày ở đây cô đã quen với giờ giấc làm việc của hấn – viếng thăm hacienda, tuần tra

các khu mỏ và nơi đãi lọc kim cương. Trừ phi có chuyện không hay xảy ra, như ngày hôm kia hẳn phải ra ngoài săn báo, thông thường thời khoá biểu của hẳn đều đặn như đồng hồ chạy.

Cô nhìn đồng hồ, họ có thể đến gần Jacara vào lúc El Diablo về trại – quá muộn để hẳn đuổi kịp họ.

Skye cười với bọn gác cửa khi ra ngoài hàng hiên, bọn họ ngả nón chào cô phô hàm răng vàng khói thuốc lá.

– Ngày hôm nay thật đẹp để cưỡi ngựa. Cô nói với bọn họ, hai người canh gác cũng mỉm cười hưởng ứng. Họ đứng lui lại trầm trồ nhìn theo dáng người thon thả của cô khi cô bước xuống cầu thang đá đến chỗ Pedro đang đợi cô với hai con ngựa.

Anh ta đem cho cô con ngựa cái lông đen ưa thích cô từng cưỡi trước đây. Con ngựa chồm lên như náo nức, cô lên yên và cho nó đi nước kiệu ra khỏi trại tiến vào đồng cỏ bên ngoài.

Họ nhắm hướng bắc, Skye hiểu ngay đó là hướng họ phải đi khi ra ngoài tầm nhìn của bọn tuần tra. Ra đến bên ngoài cô cố dò xét người đồng hành, tự hỏi mình xem có thể tin tưởng anh ta được hay không.

Thật khó xét đoán tính cách của người này qua diện mạo bên ngoài. Anh ta có mái tóc rậm đen, được vuốt keo kỹ lưỡng, khuôn mặt tròn với làn da cháy nắng, trên đôi môi dày là hàng ria đen tía mỏng, đôi mắt lộ dương như không hề sợ sệt gì đến hiểm nguy anh ta đang liều lĩnh dẫn thân vào.

Skye bức bối căng thẳng đến nỗi một chú chim vàng bien- te- veo hót lên một tràng “I spy you” cũng làm cô giật thót mình khi nó bay lướt ngang. Khi họ đi cách trại khoảng một dặm, cô cho ngựa dừng lại.

– Chúng ta phải đi đường núi xa hơn một chút, senora. Pedro trả lời. “Thuộc hạ của El Cabeza ở dọc theo quãng đường từ đèo đến trại và cả trên con đường khác đi về hướng đông.”

– Đi có khó lắm không? Skye hỏi.

– Rất khó cho người không rành đường, nhưng đối với tôi không thành vấn đề. Pedro khoe khoang. “Tôi đi đường này nhiều lần lắm, đó là lý do tại sao tôi tự nói với mình ‘tôi, Pedro, sẽ giúp senora trốn thoát, vì chẳng còn ai có thể giúp bà ấy nữa.’”

– Anh thật là tử tế. Skye nói một cách cảm kích. “Sao anh biết được là tôi muốn trốn?”

Pedro mỉm cười, nụ cười của người tự mãn về đầu óc sáng suốt của mình.

– El Cabeza sai tôi và Juan đi lấy thư của senora. Tôi đã thấy chiếc tàu đẹp của bà, còn nói chuyện với thuyền trưởng nữa. Ông ấy được lắm, hỏi rất nhiều câu hỏi về nơi senora đang ở. Chỗ đó có lớn không, và senora có thoải mái không? El Cabeza dặn tôi phải trả lời như thế nào, và thuyền trưởng rất hài lòng. Nhưng khi về trại tôi cứ nghĩ về chuyện đó. Tôi lại nhớ đến Yokseyi, nó bị đánh ra sao khi nhận tiền của bà – nhưng nó là một thằng ngu. Nó muốn qua mặt bọn canh gác, còn tôi, Pedro, khéo léo hơn nhiều không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

– Phải, phải, tôi hiểu rồi, mình phải đi mau lên. Skye nói, không kiên nhẫn nổi nghe Pedro huyền thuyên nữa khi thời gian quý báu cứ vơi dần đi.

Cô thúc ngựa chạy nước đại, không còn nhiều thời giờ để nói thêm cho đến khi họ đã cách trại khá xa và bắt đầu lên núi.

Trước đây Skye từng lưu ý địa thế lạ lùng của những rặng núi này. Khu trại nằm trên trục lộ xuyên suốt bắc nam, một đường núi hẹp, không cao lắm, kéo dài đến đồng trống hoang vu. Nhưng dãy núi chính làm thành biên giới thiên nhiên giữa Mariposa và Brazil, gồ ghề, cằn cỗi vươn ra không có lẽ luật trật tự như một cầu thang khổng lồ dẫn lên trời. Trong nắng hanh vàng, rặng núi bùng lên rực rỡ đủ mọi sắc màu từ đỏ nâu cho đến tím sẫm.

Pedro đi trước dẫn đường xuyên qua những bụi cỏ voi voi, những bụi huyền sâm vàng và xương rồng bao phủ chân đồi. Leo lên cao, họ đến một lối mòn hẹp lởm chởm đá, rất dốc nhiều lần Skye phải bám chặt vào yên tránh bị tuột khỏi lưng ngựa, hay những lần khác phải uốn vòng quanh các rãnh sâu dốc đến nỗi cô không dám nhìn xuống. Rồi bụi rậm cũng nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

Những rặng núi này, Skye biết rõ, là nơi trú ẩn của nhiều loài dã thú. Skye nhìn quanh xem có thấy được con báo sư tử nào lẩn vào bóng râm hay không, hay là bóng dáng của vợ chồng nhà sói. Chỉ có báo đốm là nguy hiểm, còn các loài thú khác sẽ lén mất khi nghe thấy tiếng người.

Skye nhìn chung quanh, rồi lại nhìn ra phía sau cứ thế đến cả ngàn lần, sợ họ

bị truy đuổi, sợ El Diablo đã tìm ra dấu vết! Cô không thể nào giả vờ, ngay với chính mình, là không sợ bị bắt lại.

Lối đi hết uốn rồi lượn, đôi khi đất lở hay những đường rãnh mới tạo thành do những trận mưa từ mùa đông đã xóa đi hết đường đi làm Pedro do dự, anh ta phải tìm vòng quanh kỹ lưỡng trước khi đi tiếp. Hay đôi lần lối đi tẽ làm đôi khiến họ phải chọn một trong hai.

– Giờ này đúng ra mình phải đi sâu vào phía nam rồi, phải không? Cô hỏi giọng đầy lo âu.

– Pedro biết đường mà, senora không cần phải lo lắng. Không muốn làm mất lòng anh ta, Skye không hỏi thêm một câu nào trừ khi thật cần thiết.

Anh ta tâm tính có vẻ dễ chịu, trên

đường hầu như lúc nào cũng huyết sáo, thỉnh thoảng lại còn nghêu ngao hát hò.

Sau nhiều giờ trôi qua, khi lối đi trở nên dốc đứng, Skye đề nghị họ cho ngựa nghỉ ngơi. Cô lưu ý thấy Pedro đang bước phía trước, dáng dấp nghênh ngang, áo thì phanh ra lộ hết cả ngực, vòng hông hẹp uyển chuyển. Người này là một anh chàng phù phiếm, Skye đoán có lẽ cuộc sống vất vả trong trại và công việc mà El Diablo ấn định cho mọi thuộc hạ không thích hợp với sở thích của anh ta.

Khi họ dừng lại trên một mỏm núi cho ngựa lấy hơi và xiết chặt đai yên trước lúc thăng ngựa, cô hỏi anh ta.

– Giúp tôi kiểu này anh thật can đảm. Có được tiền rồi anh có định cưới vợ không?

– Cưới vợ? Không đâu, senora! Anh ta bật cười sảng khoái trước ý nghĩ này. “Tôi đã lập gia đình cách đây nhiều năm khi tôi chỉ là một thằng bé, nhưng tôi bỏ vợ tôi rồi – cô ta ghen ghê lắm, lúc nào cũng bắt lỗi này nọ, lúc nào cũng đòi hỏi tiền bạc. Đến một ngày tức nước vỡ bờ, tôi bỏ nhà đi. Bọn tôi từng sống ở Sena, một thị trấn phía nam. Tôi ra bắc tìm việc làm ở Jacara.”

– Anh có tìm được việc không?

– Si, si, lúc nào chả có việc cho Pedro, lúc nào chả có đàn bà đẹp tử tế với hắn ta, do đó tôi thoải mái lắm! Nhưng nếu tôi ở nơi nào quá lâu tôi sẽ chán, vì thế tôi nhập bọn với El Cabeza, rồi bây giờ lại đi nữa. Tại sao không đi chứ, thế giới rộng lớn quá mà.

– Sau chuyến này anh sẽ đi đâu? Skye

vui vẻ hỏi tới, hứng thú với câu chuyện của anh ta.

– Rio... Buenos Aires... Montevideo...? Hay có lẽ senora cho tôi đi chung tới New York luôn?

– Tôi nghĩ việc anh rời Nam Mỹ là một sai lầm. Skye vội vã nói.

Cô không muốn dính líu gì với người đàn ông này. Ngoài ra cô đã tính đầu vào đấy, một khi cô trả tiền cho anh ta xong và dong tàu ra khỏi Jacara, cô sẽ xóa sạch toàn bộ đoạn đời đó trong tâm trí, sẽ về lại với thế giới văn minh và quên hết! Không, điều đó không đúng, cô tự nhủ – sẽ không bao giờ quên, nhưng không có ai – trừ vị luật sư sẽ giải tỏa mỗi hôn nhân này cho cô – là biết được thôi, sẽ không có một ai khác biết được nỗi sỉ nhục này, không một ai được biết, không có ai hết!

Cô nhìn lại lối mòn dốc đứng, khó khăn họ vừa đi qua. Họ phải đi tiếp thôi – lỡ như họ đang bị theo đuổi, lỡ như họ bị bắt lại! Pedro đang lau mồ hôi trên trán, Skye đưa tay quệt mặt thấy mặt mình cũng lem luốc bụi và mồ hôi, nhưng không còn nhiều thời gian để nghĩ đến diện mạo nữa.

– Mình phải mau thôi. Đứng ra vào thời điểm này mình đã an toàn xuống núi, vào đồng bằng rồi chứ?

– Si, si, senora, tôi cũng tính như vậy.

Câu trả lời của hắn nghe trơn tru khiến Skye nghi ngờ. Cô đã thắng yên xong trong khi hắn vẫn đứng nơi đầu ngựa. Cô nhìn hắn hỏi một cách trách móc.

– Anh lạc đường rồi phải không?

– Không, dĩ nhiên là không, senora. Bà cứ tin ở tôi, nhưng lối đi đã thay đổi sau khi mưa – không phải lúc nào cũng dễ dàng tìm ra được.

Skye nhìn lên mặt trời. Vẫn còn sáng rõ, nhưng đang lặn thấp xuống. Cô bắt đầu lo ngại. Lẽ ra giờ này họ phải ra khỏi núi rồi, nhưng trước mặt chỉ toàn là đá và các rãnh sâu khó lòng cho người và ngựa vượt qua.

– Anh có nghĩ là đã đi sai đường không? Cô hỏi cố giữ cho giọng mình bình tĩnh. Hay mình nên lui lại một chút?

– Không, không sao, senora. Pedro sẽ tìm ra đường mà, bà cứ tin vào Pedro.

Hắn nhìn cô cười xuề xòa, rồi thót lên yên. Họ lại đi tiếp, cho ngựa chạy nhanh tối đa về hướng nam, nhưng cô

cũng không chắc lắm.

Skye nhắm theo hướng mặt trời xác định vị trí xem họ đang ở đâu, nhưng họ phải thường xuyên vòng rồi lại lượn khiến cô không biết đường nào mà lần. Liếc qua, cô thấy Pedro cũng bối rối, anh ta không còn huýt sáo hay ca hát nữa. Lòng tự tin cũng dần dần bay biến, anh ta lau mặt liên tục như tự trấn an mình.

– Mình phải quay lại thôi. Skye nói một cách cương quyết.

Cô cố gắng không để cho giọng nói mình nghe tuyệt vọng, cô đã tự tin biết bao suốt buổi chiều nay. Đã chắc chắn biết bao là lần này cô sẽ vượt thoát. Rồi lại cay đắng biết bao khi thấy niềm vui chiến thắng của mình sao mà ngắn ngủi. Nhưng cô vẫn chưa bị đánh gục! Chắc chắn là có đường qua núi, nếu họ nhắm

sai hướng vấn đề duy nhất trong tình thế này là lui lại khoảng một dặm, hay nhắm hướng trái thay vì hướng phải, hay là ngược lại.

Họ lại yên lặng đi, cuối cùng khi đến một ngã ba, Pedro đột ngột lấy lại tinh thần.

– Đúng đường rồi, chỗ này không dễ phát hiện nhưng Pedro đâu có lằm lẩn hoài. Xem đi, có phải khá hơn không, đường bắt đầu ít đá hơn. Mình đi nhanh thôi để đến kịp Jacara.

– Tôi cũng mong được vậy. Skye nạt lại.

– Tôi nghĩ bà nên cho Pedro nhiều hơn một chút – được chứ?

– Chúng ta sẽ nói chuyện này sau khi về tới Jacara.

– Có lẽ bà sẽ cho hẳn ta 800 dollars?

– Tôi nói rồi, mình sẽ đợi đến cho đến khi đến được đó rồi bàn chuyện này sau.

– Tôi, Pedro, thích senora hứa bây giờ hơn, hãy cho tôi 850 dollars.

Skye cảm nhận được có vẻ gì đó trong giọng nói và ánh mắt bóng lóe lên của hẳn làm cô đồng ý ngay không cần quanh co thoái thác.

– Được thôi, thì 850 dollars. Nhưng nên nhớ là anh chỉ lấy được tiền khi mình đến được Jacara.

Cô đã bị hẳn tổng tiền, nhưng không muốn lo nhiều nữa. Giờ đây tâm trí cô lấp đầy với một ý nghĩ duy nhất – có được tự do. Cô hình dung đến nét mặt của El Diablo khi về tới trại, phát hiện

ra hấn đã bị qua mặt tài tình bởi chính người của hấn. Cô ước là mình có thể thấy được cơn giận dữ của hấn. Cô tưởng tượng được hấn sẽ tạt vào mặt bọn canh gác những câu hỏi nào, cơn giận dâng lên ngùn ngụt trong mắt hấn và đôi môi mím chặt ra sao. Phải hấn giận lắm, giận điên lên được, nhưng cô không còn ở đó nữa để hứng chịu đòn thù.

Tiếng chửi thề bất chợt của Pedro đem cô trở về thực tại. Cô chưa hoàn toàn thoát khỏi El Diablo thì họ đã đến một con đường cụt khác. Pedro bật lên một tràng dài nguyên rửa núi non, những trận mưa giông mùa đông, thời tiết, rồi tất cả mọi thứ trừ bản thân của anh ta.

– Mình phải quay lại thôi. Skye lo lắng nói.

Cô cảm thấy quá mệt mỏi. Đầu và thân thể nhức như bị ai dằn. Lại khát nước, dù không đói, nhưng cô cũng cần phải có chút gì đó cầm hơi.

Pedro quay cho ngựa quay lại.

– Đường đến Jacara quá khó khăn. Khi về tới nơi, senora phải trả cho Pedro một... không, hai ngàn dollars.

Skye nhìn anh ta. Sao trước đó cô không nhận ra anh ta có cặp mắt quá sát với nhau? Cô đã điên mất rồi khi đặt lòng tin nơi cái tên bất tài khoác lác này, chỉ làm mọi cách để moi tiền cô.

– Mình đã thỏa thuận rồi, tôi không muốn hứa thêm bất cứ điều gì nữa. Cô lạnh lùng đáp lại.

– Tôi nghĩ Senora phải đổi ý. Anh ta nói khẽ, thành linh Skye cảm thấy sợ.

Cô không biết sợ vì lý do gì. Hẳn ta không nói gì chỉ đứng nhìn cô, nhưng vẻ mặt hẳn có ẩn dấu gì đó và có lẽ vì bàn tay lạnh yên, nhỏ kỳ lạ phủ đầy lông đen, làm cô lạnh người vì sợ. Cô muốn bỏ chạy, cô ước ao hết lòng mình là chưa bao giờ rời khỏi trại, rằng cô đang an toàn trong hang động với bọn gác cửa bên ngoài, và El Diablo sẽ trở lại lúc đêm về.

Pedro đang đợi cô trả lời.

– Được rồi – 2,000 dollars. Cô nói một cách yếu ớt, nhưng mình vẫn chưa đến Jacara mà.

Một lần nữa họ thoái lui, một lần nữa họ tìm ra lối mới và lối đi này dẫn họ đi thêm một đoạn trước khi Skye nhận ra mặt trời đã biến mất đằng sau rặng núi. Trời trở nên mát hơn, giờ đây

trong bóng râm những rãnh núi dường như sâu hơn. Cô bỗng lo sợ khủng khiếp hiểu ra rằng lát nữa đây họ sẽ hoàn toàn rơi vào tăm tối.

– Khoảng 20 phút nữa là trời sẽ tối, mình sẽ phải làm gì bây giờ?

– Chúng ta phải đi xuống. Hẳn trả lời một cách hứa hẹn.

Mười phút sau họ lại phải leo trèo. Màu đỏ cam rực rỡ của hoàng hôn giờ đây trở thành lá cờ đỏ báo nguy.

– Mình phải tìm cái hang hay chỗ nào đó để qua đêm. Skye nói.

– Si, si, mình phải làm vậy thôi. Lúc này thì họ không còn hối hả sẵn tới mà nhìn vòng quanh xem chỗ nào có thể trú thân. Rồi chính Pedro phát hiện ra một dòng suối đang đổ xuống núi bên dưới.

– Mình có thể đi theo con suối này. Hẳn kêu lên hồ hởi. “Nó sẽ dẫn mình xuống đồng bằng.”

– Quá trễ rồi. Skye đáp lại. “Chỉ còn vài phút nữa thôi là trời sụp tối. Mình phải dừng lại quanh đây. Không thể đi tiếp nữa cho đến khi trăng lên.”

Họ tháo yên và dẫn ngựa ra suối uống nước. Skye thấy bên dưới một tảng đá nhô ra, khuất nửa đằng sau khối đá dốc xuống là một cái hang.

– Đi xem coi chỗ đó ra sao. Skye nói với Pedro. “Coi xem có rắn không.”

Từ El Diablo cô biết mấy chỗ như thế này rất nguy hiểm, thường có rắn lẫn khuất đâu đó nhất là loài rắn rung chuông hay loài vivora de la cruz – loại rắn độc trên đầu có hình chữ thập.

Pedro khệnh khạng bỏ đi, không quá hối hả, cô đoán chừng hẳn thấy khó chịu vì bị cô sai bảo và việc đã thất bại không như hẳn từng hứa hẹn. Nhưng cũng không còn thời gian để lo tới cảm giác của hẳn. Thế nào hẳn cũng làm tiền thêm trước khi họ đến được Jacara, nhưng cô không để tâm nhiều nữa miễn là tới được đích. Cô tháo yên cho ngựa và buộc chằng chân nó lại bằng roi ngựa như kiểu bọn gaucho thường làm. Mấy con ngựa đã quen với kiểu buộc đó. Giờ thì chúng đang gặm mấy bụi cỏ cần cỗi ven suối, trông có vẻ thuần thực không muốn đi lang thang đó đây.

Cô nghe tiếng Pedro quẹt lửa, một đốm sáng lóe lên rồi hẳn quay lại.

– Cái hang đó trông cũng sạch sẽ. Hẳn lên tiếng, “nhưng có mùi cáo.”

– Còn đỡ hơn là ngủ ngoài trời, lẽ ra tôi nên mang theo một cái áo choàng. Cô rùng mình thấy lạnh.

– Tôi nghiệp cho senora, nhưng tôi có mấy thứ giúp cho bà giữ ấm. Pedro tỏ vẻ thông cảm.

Nói xong, hắt rút một cái chai trong túi ra và đưa cho cô.

– Ngon lắm. Hẳn khuyến khích khi thấy cô lo ngại nhìn cái chai.

Cô kéo nút chai ra và ngửi thử. Thứ này là rượu thô rất mạnh, nặng mùi cồn, giống như mùi rượu whiskey của Irish. Cô mỉm cười đưa trả lại hắt.

– Thôi khỏi, cảm ơn. Ở trong hang cũng ấm.

Pedron ngả đầu tu một hơi, rồi đóng nắp chai lại.

– Cẩn thận, senora, bên trong tối lắm. Để tôi dẫn đường cho bà, tôi có đem theo diêm.

– Mình có thể nhóm lửa. Skye hơn hờ kêu lên.

– Tất nhiên được. Hẳn hưởng ứng nhưng không mấy nồng nhiệt.

– Mau đi tìm củi trước khi trời quá tối!

Hiện giờ họ ở không cao lắm như vài giờ trước đó, sườn đồi đầy đầy các bụi cây khô và lá khô rụng từ mùa thu trước. Ngoài một cảnh thông, Skye mang về một ôm đầy củi đốt. Mặt trời lặn những đỉnh núi in những nét đen tuyền trên nền trời đang ứng lên màu đỏ sẫm. Skye gom thêm một bó, rồi một bó nữa trước khi trời tối đen không thấy nổi nữa. Cô

đã quá mệt gần như một cục hình lê chân đi trên nền đất khô cứng, rồi bực bội hơn nữa khi thấy số củi Pedro mang về không nhiều bằng cô. Nhưng cô cố gắng ghìm nổi khó chịu xuống, nhờ hẩn đi nhóm lửa.

– Có lửa sáng, anh có thể đi lấy thêm củi về.

Hẩn môi lửa khéo léo, chỉ với một que diêm đã nhóm xong. Đống lửa tỏa ánh sáng vàng bập bùng trên nền trời tối.

– Như vậy khá hơn nhiều. Cô thở dài hài lòng. “Ít ra cũng đuổi được mấy con cáo ra khỏi ổ. Tôi không muốn chia giường của tôi với đám thú hoang.”

Pedro lại uống thêm một ngụm rượu, lau miệng chai vào tay áo, xong đẩy nắp lại.

– Senora sợ hả? Pedro sẽ bảo vệ cho bà.

– Không đâu, tôi không sợ một chút nào. Phải chi mình đem theo một ít thức ăn, nhưng bây giờ chả có gì tốt hơn là dừng nghĩ đến cái đói. Thôi ngủ một lát đi. Khi trăng lên cao, mình lại đi tiếp.

Cô hơ tay trên lửa, hơi ấm đã giúp xua đi cơn lạnh đột ngột cách đó vài phút. Pedro vòng qua đứng phía sau lưng cô.

– Pedro sẽ bảo vệ cho senora. Hắn nói với giọng ngọt ngào hoà hoãn.

– Vậy thì anh nên ngủ ở ngoài cửa hang đi. Skye đánh giọng nói. “Và nhớ giữ cho lửa cháy tiếp, tôi vào bên trong. Chúc ngủ ngon Pedro.”

Cô quay người cẩn thận dò xét khi đi vào bên trong. Hang không sâu lắm, ánh

lửa bên ngoài *** sáng sàn hang phủ cát, những vách đá thô nhám, và đám xương trắng hếu nằm trong một góc bên kia. Thảo nào Pedro đã bảo hang nồng mùi cáo. Nhưng dù sao đi nữa chỗ trú tạm bợ này cũng phần nào đỡ được gió lạnh bên ngoài.

Đột nhiên ánh lửa ngoài kia bị che khuất đi, Skye nhận ra Pedro đang nổi gót theo cô.

– Anh muốn cái gì?

– Tôi vào chăm sóc cho senora. Giọng hần lè nhè, đầy mơn trớn.

– Tôi đã nói là tôi không cần anh ở trong đây. Đi ra ngoài ngay.

Hần không cao lắm, nhưng đầu hần gần chạm trần hang. Thân hình gần như choán hết cả hang làm cho cô tự dưng

thấy mình nhỏ bé trước hắn.

– Anh có nghe không? Cô lập lại. “Đi ra ngoài, tôi muốn ở đây một mình.”

Âm điệu trong giọng nói cô không nhuốm vẻ sợ hãi, ngược lại đầy uy quyền. Nhưng Pedro không nao núng, hắn dang tay ra.

– Senora sẽ thích Pedro thôi. Hắn mỉm cười. “Con gái nào cũng thích Pedro, nếu senora thích Pedro thật nhiều, có lẽ bà sẽ dẫn Pedro đi Mỹ luôn.”

– Không được đụng vào người tôi. Skye hét lên giận dữ. “Đi ra ngay! Nếu anh muốn đi Mỹ, chúng ta sẽ nói chuyện đó ngày mai, không phải là bây giờ – anh có nghe không? – không phải lúc này!”

– Bà đẹp lắm. Cô cảm thấy hơi thở nóng nồng mùi rượu phả lên mặt cô.

“Tôi thích con gái da trắng, còn bà nữa, sẽ thích Pedro – hẳn là người tình độc đáo lắm.”

Hắn chụp lấy cô. Skye thét lên kinh hoàng, cố gắng chống trả hết sức mình. Cô cào lên mặt hắn, đâm túi bụi vào ngực, cắn vào tay hắn. Nhưng cô biết sớm hay muộn cô sẽ bị hắn áp đảo.

Hắn là đàn ông, mạnh mẽ hơn cô, và đang bị dục vọng kích thích – sự kích thích tột độ đang lộ ra qua hơi thở hỗn hển, phì phà giữa đôi môi dày. Cô thấy người mình bị trượt đi, té ngửa ra trên nền hang. Cô liên tục gào thét dữ dội, kinh hoàng cực độ. Rồi cô cảm thấy tay hắn lần lên cổ cô, giữ chặt lấy người cô. Thành linh có tiếng động lớn từ bên ngoài – tiếng chân bước và tiếng súng nổ đinh tai vang dội khắp vòm hang nhỏ. Rồi Pedro té sấp tới trước, thân hình nặng nề

của hắn đổ ập lên người cô.

Cô ráng hết sức đẩy bật hắn ra, khi gương đứng lên cô thấy bóng dáng của ai đó đang đứng ngay cửa hang. Không cần ánh lửa sáng rực hơn để *** rõ bờ vai rộng, hay dáng dấp uy nghi. Cô đã biết rõ đó là ai, biết ai là người đã vừa cứu cô!

Cô vấp vấp bước về phía người mới đến, hơi thở dồn dập, tim đập nhanh đến độ nghẹt thở, chỉ thiếu thào được vài câu.

– Ông đến rồi! Cám ơn Chúa... ông đã đến.

Cô bám lấy hắn ta, vùi mặt vào bờ vai hắn. Cơ ác mộng khủng khiếp cách đó vài phút đã hoàn toàn làm cô suy sụp. Người cô run rẩy đứng không vững, nhưng El Diablo vẫn chưa đưa tay đỡ lấy cô.

– Đi xem coi tên đó đã chết chưa. Hắn nói với người đứng đằng sau, giọng đanh lại đầy uy quyền. “Thắng yên cho hai con ngựa đó luôn.”

Cô mơ hồ tựa vào người hắn cố lấy lại quân bằng, Skye nhận ra hắn đang giận dữ và cô đã bị bắt lại, nhưng cô không cần biết đến những chuyện này nữa. Giờ đây không có từ ngữ nào có thể diễn tả lòng biết ơn thâm sâu rằng hắn đã đến kịp lúc cứu thoát cô.

Chương 10

R ăng Skye va lập cập vì cơn sốc vừa rồi, cho đến vài phút cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Cô chỉ đứng đấy bám vào người El Diablo, cảm thấy hắn là người sáng suốt duy nhất còn sót lại trong thế giới đầy dẫy khủng khiếp và hiểm nguy mà cô chưa bao giờ tưởng tượng đến trong suốt cuộc đời bình yên của mình.

Dù tim đang đập lồng lên còn đầu nhúc búa bổ cô vẫn mơ hồ biết được

chuyện gì đang xảy ra. Cô nghe giọng người nào đó nói “Hắn ta chết rồi”, tiếp theo đó là tiếng vó ngựa nện trên nền đá.

Cô thấy El Diablo nắm lấy cánh tay cô – từ nãy đến giờ đó là lần đầu tiên hắn đụng vào người cô – và xoay người cô lại về hướng ngọn lửa.

Trong ánh lửa cô thấy thuộc hạ của hắn, những cặp mắt đen tò mò đang nhìn chăm chăm vào mình. Cô vẫn đủ tỉnh táo thấy áo của mình bị xé toạc từ vai cho tới eo, một bên tay áo đã bị đứt đứt. Khi họ ra đến chỗ mấy con ngựa, El Diablo lấy chiếc poncho bằng len mềm, mà hắn thường vắt ngang yên ngựa, choàng lên vai Skye.

Cô thầm cảm ơn và xiết chặt lấy áo chung quanh mình. Khi cô leo lên yên, một người đàn ông chạy tới nắm dây

cương dẫn ngựa cho cô. Skye lấy làm ngạc nhiên làm thế nào họ có thể tìm đường trở lại qua lối đi uốn khúc đầy đầy những mương rãnh sâu hun hút hay lối đi hẹp chỉ vừa đủ chỗ để chân. Khi họ tiến tới trước, cô nhận ra họ xuống đồi men theo bờ suối.

Trăng treo cao trên bầu trời, sao càng lúc càng sáng. Khi quen với bóng tối, cô bắt đầu thấy cây cối và bụi rậm in bóng thẫm trên nền trời chàm đậm rực rỡ. El Diablo dẫn đầu và người của hắn nối theo nhẹ nhàng như những con mèo, biết rõ mọi góc ngách đường đi nước bước như trong lòng bàn tay.

Bụi lùm càng lúc càng dày đặc, họ đi tiếp khoảng 20 phút nữa và xuống đồng bằng. Skye thấy Pedro chỉ thiếu một chút nữa là có thể đưa cô đến bờ bến an toàn – Jacara không còn xa mấy – có lẽ chỉ độ

khoảng nửa tiếng đi ngựa là đến!

Trong lúc này, tâm trạng quá đổi kiệt quệ, cô cảm thấy không đi tiếp nổi nữa. Bằng nỗ lực phi thường cô giữ mình ngồi thẳng trên yên khi được dẫn xuống núi. Bây giờ mà nghĩ đến con đường xa diệu vợi trước mắt là cô hoảng kinh, đã quá sức chịu đựng của cô.

Suốt cả ngày cô chưa có chút gì vào bụng. Cả ngày hôm nay là một cuộc thử sức khốc liệt nhất, phải leo trèo qua những đoạn đường quanh co khúc khuỷu dưới ánh nắng như thiêu đốt rồi lại trải qua giây phút kinh hoàng bị Pedro tập kích. Cô đã phải bám lấy dây cương bằng cả hai tay, nhưng giờ thì quá đuối cô buông ra hết. Cô chực nói, “tôi không thể đi tiếp...” nhưng lời nói đã tắt lịm trên môi.

Cô gục xuống, người như rơi vào vực sâu tối đen hun hút không thấy đáy, nó cứ nuốt cô mãi không ngừng. Mãi đến một lúc lâu sau, cô cảm thấy mình bị ép uống nước và vật gì đó ướt, mát lạnh được áp vào trán cô. Cô cố gắng chống trả không muốn tỉnh dậy, nhưng bàn tay cầm ly nước vẫn khẳng khẳng cương quyết.

– Uống nước đi! Có tiếng nói ra lệnh cho cô, nhưng cô quá yếu đuối để phản kháng. Mở mắt ra cô thấy El Diablo đang cúi xuống nhìn, vòng tay hẵn đỡ lấy vai cô.

– Tôi... xin... lỗi, cô lắp bắp nói.

– Em thấy đỡ chưa?

Cô tưởng chừng như mình sống không nổi nữa, lối vào vô minh sao lại quá gần mà chỉ cần cô muốn, một bước

là qua đến, nhưng quyền uy mạnh mẽ toát ra từ người hắc đã lôi kéo cô trở về.

– Tôi... đỡ rồi. Cô nói dối.

Cô khổ sở nghĩ là phải leo lên ngựa lần nữa, phân vân không biết làm sao mình có thể ngồi yên được trên đó, nhưng cô không cần phải lo lắng nữa. El Diablo nhấc bổng cô lên, như nhấc một đứa bé, đặt cô lên yên rồi leo lên ngồi phía sau cô. Hắc đưa tay trái choàng lấy thân hình cô và giữ cô sát vào người hắc, y hệt như lần hắc giữ lấy cô trong lần trốn chạy trước kia, khi bằng tài cưỡi ngựa tuyệt luân hắc đã nhấc cô qua khi ngựa vẫn còn phi nước đại.

Hình dung lại lúc ấy cô ghê tởm như thế nào khi khoảng cách giữa họ quá gần và cánh tay ấy giữ cô quá chặt, nhưng giờ đây thì cô hân hoan đón nhận vòng tay

này. Cô quay mặt tựa vào vai hắn và nhắm mắt lại. Chiếc áo choàng bằng tweed của hắn thoảng mùi khói cigar, và mùi thơm của lá thạch nam và mùn than quện chung vào nhau, một mùi thơm dường như lúc nào cũng vương trên hàng Scottish tweed dù có đến bất cứ nơi đâu trên thế giới.

Hương thơm ấy làm Skye nhớ đến ba cô, khi ông bế cô vào giường lúc cô còn nhỏ. Đến lúc lớn hơn cô vẫn xà vào vòng tay ấy mỗi khi từ trường hay từ Mỹ về lại nhà. Dường như cô đã mất đi mùi hương đàn ông rất quen thuộc ấy từ khi ba cô mất, nhưng nay nó lại trở về.

Ngựa phi nhanh nhưng cô không thấy khó chịu lắm, chỉ biết bây giờ trong tay El Diablo là đồng nghĩa với an toàn, tại sao hay thế nào cô cũng không muốn tự suy diễn nữa. Cô đã sức cùng lực cạn,

tinht thần suy sụp để nghĩ đến bất cứ điều gì, ngoại trừ trong khoảnh khắc này thoát khỏi Pedro và bàn tay như gọng kềm của hắn ta.

Cô ngủ thiếp đi khá lâu, rồi mơ màng thấy mình được nhấc khỏi lưng ngựa. Chân đau nhói vì bị ép chặt vào yên quá lâu, vô tình cô bật kêu lên và thấy El Diablo bế mình lên cầu thang đá.

Skye muốn nói, “mình về nhà rồi,” nhưng lời nói không thoát khỏi đôi môi. Mí mắt nặng trĩu không tài nào nhướng lên. Tâm trí mờ ảo như thể cô đang nằm trong một đường hầm dài thăm thẳm tối đen, rồi cô thấy mình được đưa vào hang và đặt lên giường.

Một lúc sau cô bị khuấy động khi có người thay quần áo cho mình, đôi ủng được kéo ra, bàn tay nhẹ nhàng nào đó

cởi áo chemise và quần đi ngựa. Skye ậm ừ khi giấc ngủ bị gián đoạn và thấy người mình được phủ một tấm chăn mỏng. Như một đứa bé, cô dụi mặt mình vào gối.

Trong tiềm thức Skye cảm thấy có ai đó hôn lên môi mình, nhưng cũng không chắc lắm. Đường hầm vẫn hun hút tối đen, và mọi chuyện giờ đây đã quá xa...

Cô thức giấc với tâm trạng kinh hãi, ngồi bật dậy trên giường cô chỉ thấy có một mình cô trong phòng nhận ra mình bị đánh thức bởi những âm thanh vào buổi đầu ngày. Khu trại dưới kia đã cựa mình tỉnh giấc, bắt đầu một sinh hoạt mới. Cô xuống giường đến bên cửa sổ kéo màn ra. Từ cuối chân trời mặt trời đang vươn lên, nhanh chóng xua đi cái bóng tím thẫm của đêm tối.

Qua cửa sổ chấn song bằng sắt uốn, Skye chăm chú nhìn khung cảnh quen thuộc dưới kia, với lều lán, chó và dê và những đứa trẻ đang lăn lộn trên đất. Lòng đầy ưu tư nhớ lại suýt chút nữa là cô đã thức giấc trong một hoàn cảnh khác. Ý tưởng đó làm cô chột rùng mình và nhận ra mình không có một mảnh vải nào trên người.

Cô thấy quần áo mình vút lung tung trên sàn, đoán biết được ai đã đem mình vào giường tối qua. Skye nhớ lại El Diablo có nói gì đó với cô, nhưng chỉ vài lời từ lúc cô đẩy được xác của Pedro ra khỏi người mình rồi chạy đến bên hăn mong chờ che chở. Hăn có giận dữ lắm không? Cô cố hình dung lại nét mặt hăn khi hăn cho cô uống nước. Lúc đó trời tối nhưng dường như có ánh sáng đâu đó, có lẽ là

từ cây đuốc điện của một người thuộc hạ.

Nhưng các sự kiện tối qua mơ hồ quá, cô cũng không nhớ được chuyện gì đã xảy ra. Chỉ nhớ loáng thoáng là hấn đặt cô lên yên, rồi chuyện gì nữa sau đó cô hoàn toàn không hay biết.

Thình lình cô có cảm giác đói cồn cào. Tuy còn mệt nhưng cô không quá đói kiệt sức, chỉ cần được ăn uống người sẽ tỉnh táo hơn. Những tia nắng sớm đã bắt đầu len qua cửa sổ chỉ trong một lát thôi là El Diablo sẽ dùng điểm tâm. Hấn thức giấc vào lúc tảng sáng cũng giống như bọn người của hấn.

Cô quyết định sẽ đi gặp hấn trước khi hấn ra trại. Không thể nào tiếp tục nằm trên giường phập phồng lo âu xem hấn có giận hay không, hay là hấn sẽ nói

gì, xử cô như thế nào vì tội lại bỏ trốn. Nếu có bị trừng phạt, dù là bất cứ hình phạt thể xác tàn nhẫn đến đâu, thì vẫn còn hơn là ngồi đây đoán già đoán non tinh thần bị hành hạ.

Cô đi nhanh qua phòng lấy nước từ cái bình bên cạnh đổ vào bồn rửa mặt, phải lau rửa nhiều lần mới xóa đi hết bụi bặm. Mặt mũi sạch sẽ, cô chọn áo sớ để thay, hôm nay cô mặc một chiếc áo đầm muslin xám với bầu cổ trắng trông cô giống như một phụ nữ Thanh giáo đạo mạo.

Một khuôn mặt xanh xao phản chiếu trong tấm gương viền bạc, đôi mắt dường như quá to trên khuôn mặt thon nhỏ. Skye cố hết sức sửa soạn cho mình nhìn tươi tỉnh hơn, nhưng cô biết vẻ xanh xao này không chỉ do biến cố hôm qua nhưng một phần là từ nỗi âu lo đang

canh cánh bên lòng.

Cô hồi tưởng lại mình đã nói gì với chú Jimmy rằng cô không sợ bất cứ người đàn ông nào, ngay cả người đó là El Diablo. Sao lúc đó cô háo hức nồng nổi quá, lại còn ngu ngốc nữa! Giờ thì không những cô sợ hấn mà còn nhiều điều nữa trong cuộc sống. Cô hằng tin là mình bất khả xâm phạm, tin là mình có thể chinh phục cả thế giới này. Nhưng hóa ra là bị chinh phục chứ không phải đi chinh phục. Bị chinh phục bởi người đàn ông mạnh mẽ hơn, đầy chế ngự hơn mọi thứ kiến thức nông cạn của nền văn minh hiện đại, hay là tiền bạc mà cô tin có thể mua được mọi thứ cô muốn.

Đang miên man nghĩ ngợi, cô nghe có tiếng động từ hang ngoài. Cô đi đến bên bức màn, lòng bị giằng xé giữa ý muốn ra ngoài gặp hấn và nỗi lo sợ riêng

mình về sự đón tiếp nào hẳn sẽ dành cho cô. Skye sợ lắm – cô tự thú với mình như vậy, nhưng ráng gom hết can đảm như một anh hùng, cô kéo màn ra.

Hang bên ngoài vắng lặng, thức ăn sáng đã được dọn ra phân nửa, nhưng El Diablo vẫn còn thay đổi y phục bên trong. Cô nghe thấy hẳn đang huýt sáo nho nhỏ, âm thanh không có tiết điệu gì làm cô nhớ đến tiếng hót của một chú chim trong trong trường của cô.

Cô đến bên cửa sổ đứng đấy đợi, cảm thấy ánh nắng ấm áp đang mơn man trên mặt, cô mong nó sẽ giúp cô xóa đi cơn thất vọng thành linh trong cổ.

Hắn đã ra đến đường như thật im lặng, bất chợt. Cô giật mình quay lại, mắt xoe tròn kinh hãi, môi run run hé mở.

– Sớm thế? Tôi cứ nghĩ em sẽ ngủ muộn sáng nay.

Giọng hần trầm tĩnh và hoà nhã, mắt không một chút nào giận dữ. Cô cảm thấy tim mình đập đều hòa hơn.

– Tôi muốn nói... cảm ơn, cô đáp ứng nói, “nếu ông... không đến...”

Cô không nói nổi nên lời chỉ biết khổ sở đưa tay diễn tả.

– Quên chuyện đó đi! El Diablo nói một cách ngắn gọn.

Cô ngược lên nhìn hần.

– Ông không giận sao?

– Giận em à? Em nghĩ sao?

Cô toan bỏ đi vì sợ thấy khuôn mặt hần bùng lên giận dữ.

– Ông đã cảnh cáo tôi... thuộc hạ của ông giống... như vậy, cô run run thì thầm, “nhưng tôi không... tin ông.”

Hắn không trả lời, nhưng cô biết hắn vẫn chăm chú nhìn cô.

– Tên đó chết rồi, cuối cùng hắn lên tiếng, “quên hắn đi.”

– Ông có trừng phạt tôi không?

– Tôi nghĩ em đã chịu đủ rồi.

Nắng bỗng dưng vàng hơn bao giờ hết, cô cảm thấy sự căng thẳng đột nhiên bay biến đi đâu, khiến cô cảm tưởng hắn vừa rút đi vật chống đỡ giúp cô đứng được từ nãy đến bây giờ.

– Ngồi xuống đi. El Diablo ra lệnh bằng giọng quyền hành mà cô đã quá quen. “Em cần phải ăn.”

Cô cảm kích vàng lời, ngồi xuống ghế của mình. Y như ảo thuật, một người Indian chạy ngay vào mang ra nào là café, trứng, những ổ bánh mì nóng giòn, và một tô đầy trái cây. Skye uống một ngụm café, cảm thấy tinh thần sức lực đã trở lại với mình.

– Kể cho tôi nghe làm thế nào mà ông đến... kịp lúc.

El Diablo bỏ dao và nĩa xuống.

– Có nhiều dịp trong đời tôi, tôi chỉ nghe theo bản năng bất chấp hết những lý lẽ thường tình. Tôi chưa bao giờ phải hối hận cả. Ngày hôm qua, khi tôi vừa ra ngoài ít lâu, Pedro xin phép tôi về trại. Hắn nói rằng hắn thấy người khó chịu – bị đau bụng không thể đi tiếp nữa. Tôi không nghi ngờ lời lẽ của hắn, chỉ nghĩ hắn thật tình. Bọn người ở vùng này

thường hay bị kiết lỵ, đau ghê lắm.

– Tôi đồng ý là hẳn nên quay lại. Khi hẳn vừa đi khỏi là có điều gì đấy khiến cho tôi phải chú ý vì thái độ hẳn quá vui vẻ háo hức. Bọn tôi đi thêm một lát. Thuộc hạ của tôi bắt đầu đùa giỡn chọc phá lẫn nhau. Tôi nghe có người nói, “tôi cá là Pedro không phải bị bao tử làm khó dễ.”

– Cả bọn đều phá lên cười, rồi nhận xét lung tung về chuyện bồ bịch của hẳn, mấy chuyện này tôi cũng không chú ý nhiều lắm. Tôi biết rõ Pedro là loại người gì – giống như hòn đá lăn từ nơi này qua nơi khác, một tên ba hoa tự kiêu tự đại, về mặt nào đó cái kiểu tán tỉnh yêu đương của hẳn cũng thành công với một số đàn bà.

– Rồi tôi chợt nhớ ra tôi có nghe qua về quá khứ của Pedro – người ta phát hiện 2 phụ nữ hay là nhiều hơn nữa bị xiết cổ sau khi ngủ với hắn ta.

Skye bắt chợt kêu lên, nhớ lại bàn tay nhỏ lạ lùng của Pedro, phủ đầy lông đã xiết cổ cô.

– Có điều gì đó cứ thôi thúc tôi phải quay về. El Diablo nói tiếp. “Tôi hình dung lại ánh mắt của Pedro nhìn em khi mình ra ngoài đi dạo. Hình ảnh đó cứ như bay lượn trước mắt tôi. Tôi chế giễu ý nghĩ tầm phào đó, nhưng nó vẫn hiển hiện. Em trẻ, xinh đẹp, lại giàu có. Tôi nhớ lý do Pedro vào trại này không phải vì bị đối xử bất công hay chống đối lại chính phủ Mariposa, nhưng đơn giản là vì hắn quậy chuyện tới mức không chỗ nào chứa hắn nổi.”

– Hẳn từng sống với một phụ nữ và bị chồng bà ta bắt gặp. Pedro không phải là anh hùng, hay là kẻ chuyên đi bóp cổ lúc đó. Có lẽ phải đối đầu với một người đàn ông khác, hẳn bỏ trốn ngay sau đó.

– Đến lúc ấy không hiểu sao tôi quá nóng lòng không thể tự phản kháng thêm nữa. Tôi liền quay lại và tới được trại chỉ khoảng một tiếng rưỡi sau khi em đi!

– Chỉ một tiếng rưỡi thôi? Skye sững sốt kêu lên.

– Chỉ có chừng đó. Tôi cũng không cần hỏi nhiều để khám phá ra đường nào em sẽ đi. Pedro chỉ biết đường qua núi, nhưng tôi còn biết nhiều hơn. Tôi đem theo 3 người lanh lẹ nhất rồi đi ngay lập tức. Tôi đã phái người đi lộ trình thường đến Jacara để chặn em nếu em xuống được đồng bằng trước khi tôi bắt kịp em.

– Vậy hóa ra tôi đã không có bất cứ cơ hội nào?

– Chỉ một cơ hội mỏng manh, em đi trước tôi hơn cả tiếng nhưng đường qua núi chậm hơn nhiều so với lối đồng bằng.

– Thế là người của ông sẽ cắt đường tôi! Skye khẽ thở dài, “tôi cứ chắc là mình sẽ trốn được lần này.”

Hắn bật cười.

– Em đúng là một đấu sỹ cố chấp.

– Kể tiếp đi. Skye nài nỉ, “còn gì khác nữa?”

– Cũng đâu còn gì nhiều để kể cho em nghe. Tôi đoán là em đã bị lạc đường, lối đi còn tệ hơn tôi dự liệu. Những trận mưa vào mùa xuân đã xóa sạch đường đi rất nhiều nơi.

– Đúng, chúng tôi lạc đường không những một lần mà rất nhiều lần.

– Tôi bắt đầu lo lắng khi thấy đám lửa của em. El Diablo tiếp tục. “Khi bọn tôi cách đó khoảng $\frac{1}{4}$ dặm, bọn thuộc hạ chỉ cho tôi thấy và tôi biết ngay chuyện gì đã xảy ra. Em đi lạc nên bắt buộc phải kiếm chỗ ngủ qua đêm. Pedro là một tên dẫn đường vô dụng.”

Skye đưa tay áp vào mặt.

– Tôi cảm thấy rất xấu hổ đi tin tưởng tên đó. Tại sao ông lại cho người như vậy ở trong trại này?

– Đồ nào có sẵn thì tôi sử dụng thôi. Ngoài ra, bọn thanh niên này giống như những đứa trẻ. Bọn chúng lấy cái gì thì cho ra cái đó. Luật lệ tồi tệ, người cầm quyền xấu xa và chính phủ đồi bại tạo

nên người dân xấu.

Skye đưa tay chặn cổ mình.

– Nhưng tên đó là sát nhân xiết cổ.
Skye thì thảo.

– Kể cho tôi nghe hắn đã nói gì với em. El Diablo đề nghị.

Cô thuật lại việc Pedro đem hoa tới và đề nghị cô bỏ trốn ra sao.

– Tôi phải công nhận là ý kiến đó hay lắm, chỉ đáng tiếc là hắn không có khả năng hay hiểu biết để thực hiện đến nơi đến chốn.

– Nghĩ đến hắn là tôi chịu không nổi. Skye kêu lên. “Khi hắn đến gần tôi ở trong hang, tôi tưởng mình điên lên được trước cái trò súc vật đó.”

– Tôi nghe tiếng em thét lên, tôi còn nghe được em gọi tên ai đó.

– Ông nghe tôi nói gì sao?

– Thế ra em muốn tôi cứu em. Hẳn dịu dàng nói.

– Đâu còn ai khác làm được chuyện đó đâu? Cô phân vân hỏi.

– Đương nhiên là không có ai. Giọng nói hần bất chợt trở nên cộc cằn. “Một lần nữa tôi trở thành kẻ sát nhân.”

– Nhưng lần này tôi không trách móc ông đâu. Skye quắc mắt nhìn hần.

Nghe cô nói hần mỉm cười.

– Người ta dễ dàng lên án tội lỗi không ảnh hưởng đến cá nhân mình.

Skye kéo ghế ra phía sau.

– Tôi đã tỏ ra hờn hỉnh với ông trong ngày đầu tiên, khi tôi làm âm lên về vụ người đàn ông bị treo cổ. Tôi bắt đầu nghiễm ra nhiều điều mà tôi chưa bao giờ hiểu trước đó.

Cô đứng lên đi qua bên kia phòng.

– Rất nhiều người ở Mariposa tin tưởng ông. Cô tiếp tục. “Ông giúp họ nổi không?”

– Em nghĩ sao? El Diablo hỏi cô.

– Tôi mong là mình biết được. Skye đáp lời một cách bất lực. “Chuyện đó quá lớn lao để tôi có thể hiểu được, cũng giống như tôi không tài nào hiểu nổi ông.”

Hắn vẫn không cử động chỉ ngồi ngay đầu bàn nhìn cô.

– Em có thể giải thích cho tôi điều đó có nghĩa là gì không? Cuối cùng hẳn cất tiếng hỏi.

– Tôi phải giải thích sao đây? Tôi từng căm thù ông không từ ngữ nào diễn tả được, tuy nhiên khi có cơ hội để bắn ông thì tôi không nổ súng được, và khi bị lâm nguy tôi lại mong ông tới cứu tôi. Mọi chuyện đều mâu thuẫn lẫn nhau mà tôi không cách nào giải thích được.

El Diablo đứng dậy bước về phía cô.

– Tôi không muốn em lo âu quá mức, nhưng hãy nghe lời tôi và tin tôi một lần nữa khi tôi cảnh giác em chuyện gì.

Skye thở dài.

– Tôi cứ ngỡ là sáng này tôi ở trên tàu của mình. Nếu tôi tới được tối qua, vào giờ này tôi đã ở xa Mariposa lắm rồi

và ông không thể nào tìm ra tôi nữa.

– Em có biết là tôi không bao giờ để những gì tôi thích vượt khỏi tầm tay hay không? Là không bao giờ muốn mất đi người nào tôi khao khát không?

Cô vội vã liếc lên vì giọng nói El Diablo đã hoàn toàn thay đổi. Hắn đưa tay ra muốn kéo cô vào lòng, nhưng bỗng có tiếng gõ cửa. El Diablo quay người bước ra cửa. Qua cánh cửa mở cô thấy Juan, cận vệ thân tín nhất của El Diablo, nói.

– Có sáu người đang đến gần, señor. Họ mặc quân phục và mang theo cờ trắng.

– Tốt, anh biết phải làm gì rồi chứ?

– Si, señor.

– Bịt mắt họ lại trước khi họ qua đèo.

– Si, señor.

El Diablo đóng cửa lại.

– Họ là ai? Skye không nén nổi thắc mắc.

– Người của Alejo. El Diablo đáp cộc lốc. “Tôi đang chờ họ tới hôm nay. Tôi nhận được tin hôm qua một phái đoàn sẽ được gửi tới. Tôi đã đợi chuyện này đã lâu rồi.”

Hắn vỗ tay ra hiệu và người Indian vào phòng dọn thức ăn ra.

– Dọn trà và maté lên đi. El Diablo ra lệnh xong quay qua cô. “Bây giờ tôi phải làm gì với em đây? Bọn người đó sẽ vào đây. Không còn nơi nào khác để tôi tiếp chuyện họ cả. Tôi có cần trói em lại hay là bịt miệng em lại không?”

– Không, không cần đâu. Skye rồi rít kêu lên. “Tôi hứa danh dự với ông là tôi sẽ ở trong phòng tôi, không gây ra bất cứ tiếng động nào đâu.”

Hắn đến sát bên cô, dùng ngón tay nâng cằm cô lên, một kiểu rất đặc trưng của El Diablo.

– Tôi có thể tin em không?

– Tôi thế với ông. Ông nghĩ là tôi sẽ tin được Alejo sau khi ông kể cho tôi mọi điều về hắn sao?

Hắn nhìn xuống cô, ngắm ánh mắt trong veo, hai cánh môi mềm mại ấm áp, rồi cúi xuống chạm rãi.

– Tôi tin em. Lời vừa dứt thì môi hắn tìm đến môi cô.

Skye rút vào phòng mình. Vào được

3 phút thì cô nghe tiếng chân bước vào hang.

– Các ông có thể mở khăn che mắt ra. Cô nghe tiếng El Diablo nói.

Rón rén thật khẽ đến gần bức màn, có một lỗ nhỏ trên đó mà cô lưu ý thấy nhiều ngày trước khi chiếc nút trên áo cô bị vướng vào màn. Cô cúi đầu hé mắt nhìn qua, có 3 người đang đứng đối diện với El Diablo.

Có một người lớn tuổi, hai người còn lại là thanh niên. Họ mặc quân phục trắng và xanh dương của quân đội Mari-posita, trang trí với chiếc ngù vàng khổng lồ. Trên người cả ba nạm đầy huân chương, và còn khoác thêm áo choàng đen với lớp lót màu đỏ bên trong.

– Mời các ông ngồi.

Những người Indian mang ghế ra, rồi bày rượu và maté nóng trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh trường kỷ.

– Người của các ông sẽ được coi sóc chu đáo. El Diablo nói. “Nhưng tôi lấy làm tiếc làm họ không được mở băng che mắt. Tôi mong rằng các ông rằng nếu vô tình thấy một khuôn mặt nào ở đây, thì phải tuyệt đối quên đi sau khi rời khỏi trại này.”

– Vâng, vâng, người lớn tuổi bốn chôn, “xá gì bọn trốn tránh pháp luật, chuyện giao dịch của chúng ta còn quan trọng hơn nhiều.”

– Tôi chỉ muốn mọi việc chắc chắn. El Diablo nói.

Người trưởng đoàn hắng giọng.

– Tôi có thể giới thiệu mình chứ? Tôi

là đại tá Don Pelayo, được El Supremo giao phó trọng trách diện kiến ông trong vấn đề tối quan trọng.

– Chuyện đó là gì? El Diablo chất vấn.

– El Supremo cảm thấy rằng đã đến lúc chúng ta nên gạt bỏ mọi khác biệt và cùng nhau hợp nhất lợi ích. Nền tài chính của quốc gia không cho phép tình trạng nội bộ hiện nay tiếp diễn. Thỏa hiệp nhất định phải đạt được. El Supremo đã ủy quyền tôi trình lên ông văn kiện này, trong đấy ngài đã đưa ra nhiều kiến nghị khác nhau.

Viên đại tá đưa giấy tờ cho El Diablo xem xét.

– Mong ông hiểu rằng, senior, những điều khoản này chỉ là những phác thảo sơ bộ, phần chi tiết sẽ được bàn luận sau.

– Vâng, tôi hiểu. El Diablo đáp lại.

– El Supremo đề nghị rằng ông nên gặp ngài ở biệt điện. Viên đại tá nói tiếp.

El Diablo ngược lên, hàng chân mày giương lên trong cách mà Skye biết quá rõ.

– Tôi và thuộc hạ tôi sẽ có được những biện pháp bảo đảm an toàn nào?

– El Supremo đã tiên liệu điều này. Ngài đề nghị buổi hội thảo sẽ được tổ chức trong khuôn viên của biệt điện. Nếu ông muốn, tất cả người của ông sẽ cùng tham dự. Ông và ngài ấy sẽ ngồi chung trước mặt của thuộc hạ ông, và toàn thể thành phố. Ông có thể mang bao nhiêu người tùy ý, *senor*, cho mọi việc được công bằng.

– Tôi chấp nhận các điều kiện này. El

Diablo vẫn tắt nói. “Tôi sẽ xem xét lại các điều khoản sơ bộ trên văn kiện này và có câu trả lời vào ngày mai.”

Skye lưu ý rằng, ngay khi El Diablo chấp thuận đề nghị của El Supremo về địa điểm thương thuyết, nét mặt của ba người sững quan lộ rõ vẻ hài lòng. Sau khi dùng maté, họ tiếp ly rượu do El Diablo rót.

– Ông có chỗ ẩn nấu thật tiện lợi. Viên đại tá nhận xét, cảm thấy nhẹ nhõm vì sứ mạng được hoàn thành.

– Chỗ này đã trở thành nhà của tôi từ khi Đại tướng quân Alejo tịch thu làng mạc đất đai tôi đang cày cấy.

Viên đại tá che miệng ho.

– El Supremo tất nhiên là có lý do để hành động như vậy. Ông ta khế nói.

– Lý do, El Diablo trả lời, “được trưng ra là những hoạt động tiêu khiển của tôi không thích hợp với sở thích của quần chúng. Nhưng thật ra bạn bè tôi và những buổi hội họp tôi tổ chức cùng họ đều là vì tương lai của Mariposa.”

– El Supremo ghi nhận công lao của ông đối với đất nước. Viên đại tá nói một cách khó nhọc.

– Tôi lấy làm mừng biết được điều này. Còn ông, đại tá, cũng như tôi đều biết rõ nếu muốn Mariposa sống còn có rất nhiều chuyện cần phải thực thi. Tôi có thể an toàn nói không mà sợ bị phủ nhận là chúng ta là quốc gia lạc hậu nhất trong số các quốc gia Nam Mỹ, nhưng chúng ta có nhân dân với những truyền thống tốt đẹp, đất đai chứa đầy tài nguyên, và khí hậu có thể nói là ôn hòa nhất thế giới. Có người nào trong số các ông có thể

nói rằng với những thuận lợi này chúng ta không thể làm hơn thế nữa cho dân chúng so với tình trạng hiện nay?

Một sự im lặng ngượng ngịu bao trùm khắp trong hang, hai người sỹ quan trẻ liếc sang viên đại tá chờ câu trả lời. Người sỹ quan lớn tuổi vỗ cằm.

– Tôi là một sỹ quan quân đội, *se-nor*, nhưng cũng là con dân *Mariposa*, tôi cũng không đến đổi ngò nghêch chối bỏ những điều ông vừa nói. Chúng ta đã phạm nhiều sai lầm, vì thế chúng ta không thể nào gây thêm lỗi nữa.

– Thế thì ông chắc chắn không thể kham nhận một lầm lỗi lớn nhất. *El Diablo* cương quyết biểu đạt ý kiến mình. “Là chấp nhận trợ giúp và tiền bạc từ các tổ chức lợi nhuận bên ngoài. Sự quan tâm của các tổ chức này không đi đôi với tâm

hồn phóng khoáng và lòng khao khát tự do cá nhân – đó là quyền lợi chính đáng mà mọi người dân Mariposa phải được thừa hưởng.”

Viên đại tá khom người tới trước.

– Nếu ông muốn nói điều mà tôi nghĩ ông đang dự định, *senor*, *El Supremo* không dự tính đi bước đó.

– Nếu ông nói với tôi bằng tất cả lòng thành, thì tôi đành phải cho ông biết ông đã bị che mắt rồi. Tướng quân Alejo đã dự định thu nhận các nguồn trợ giúp từ các phe phái thân tả. Đó là nguyên nhân tôi phải đặt mình vào cương vị của người cầm đầu những khu vực cộng đồng quanh đây, để chống kháng lại quyết định đó. Chúng tôi hy vọng dàn xếp mọi chuyện một cách êm thấm, nếu không chúng tôi

sẽ không ngần ngại hy sinh tính mạng mình vì tổ quốc.

Trong khoảnh khắc hai người đàn ông đắm đắm nhìn nhau, hai người sỹ quan đứng dậy.

– Chúng tôi sẽ đệ trình ý kiến của ông lên El Supremo. Viên đại tá lên tiếng.

– Tôi sẽ đến biệt điện vào ngày mai, nhưng không trước 4 giờ, vì chúng tôi phải để tướng quân Alejo nghỉ trưa.

Mọi người đều bật cười trước câu nói đùa, rồi El Diablo ra dấu chỉ vào khăn che mắt.

– Nếu các ông tự làm chắc sẽ tiện hơn. Hấn lịch sự nói.

Ba người sỹ quan tự bật mắt lại, El Diablo mở cửa gọi cận vệ. Mỗi viên sỹ quan đều có hai người cận vệ dẫn xuống

thang ra chỗ ngựa của họ đang đợi. El Diablo đứng yên nhìn theo cho đến khi họ leo lên hiên đá dẫn ra đèo. Bọn họ làm thành một hàng và được hộ tống bởi thuộc hạ của El Diablo thêm nhiều dặm nữa trên đường trở lại Jacara.

Khi hấn quay lại lối vào hang thì thấy Skye đã đứng đợi ở đấy.

– Tôi không tin họ được. Cô bức bối nói lớn.

Cái cau mày trên mặt hấn đã biến mất.

– Em lo cho sự an toàn của tôi sao? Hấn hỏi với nụ cười lạ lẫm.

– Đằng sau sự việc này có một âm mưu nào đó. Cô khẳng khẳng tỏ rõ ý mình. “Tại sao Alejo tự dưng ân cần vậy?”

– Hẳn đang thiếu tiền. El Diablo nói ngắn gọn. “Họ đang khát tiền lương của quân đội, bộ trưởng tài chính đã từ chức cách đây 3 tuần. Đó là lý do tôi bảo đảm họ sẽ tới đây.”

– Ngày mai ông định đi Jacara thật chứ?

– Đương nhiên là đi rồi.

– Họ sẽ bắt ông. Đây là một cơ hội quá tốt để họ bỏ tù ông – ông có thấy điều đó không?

– Với hàng trăm người theo hộ tống? Em cũng nghe họ nói là tôi đem bao nhiêu người tùy ý, hơn nữa tôi còn có những người ủng hộ và bạn bè ở Jacara. Đừng lo, cô bé thân mến, em không thoát được tôi dễ dàng đâu.

Skye hờn dỗi quay mặt đi.

– Tôi đâu có nghĩ đến chuyện đó. Cô cãi lại.

– Điều mà tôi đang lo là chuyện gì sẽ xảy ra cho em. El Diablo nói tiếp. “Chắc tôi phải để em ở lại đây.”

– Không, không được, ông không được ác như vậy! Tôi muốn xem cái gì sẽ xảy ra ngày mai. Để tôi đi với ông nhé – tôi phải đi!

– Rồi em lại bỏ trốn khi tôi đang bận rộn bàn chuyện quốc gia hệ trọng sao? El Diablo mỉa mai.

– Không đâu, tôi sẽ không bỏ trốn – tôi hứa mà. Nếu ông cho tôi đi theo, tôi sẽ không trốn cho dù cơ hội có bày ra trước mắt – bất cứ giá nào ngày mai tôi cũng không bỏ đi cho đến khi tôi được thả ra.

– Em vừa nói với tôi cuộc hội thảo này là cái bẫy nguy hiểm, sao em còn muốn lao vào?

– Tôi không sợ nguy hiểm, nhưng tôi sợ bị bỏ lại đây một mình. Tôi không chịu nổi đâu – sau biến cố ngày hôm qua.

Nghĩ đến đây thành linh mặt cô tái đi, cô đặt tay lên cánh tay hắn.

– Làm ơn cho tôi đi với ông, cô nhỏ nhẹ năn nỉ. “Làm ơn đi mà!”

Hắn lưỡng lự.

– Nếu ở gần bên tôi em sẽ an toàn hơn. Nhưng đồng thời người ta sẽ dị nghị nếu tôi đi chung với một phụ nữ Anh quốc tóc vàng đến Jacara, chủ nhân của chiếc du thuyền đang neo ở bến cảng hơn mười ngày qua. Danh dự của tôi sẽ bị tổn hại.

– Tôi sẽ cải trang. Cô nói nhanh. “Đâu có ai nghĩ việc ông đi chung với một phụ nữ là khác thường. Người ta chỉ đàm tiếu nếu người phụ nữ đó da trắng. Tôi sẽ quấn khăn quanh trán, rồi đội nón sombrero rộng vành. Kiểu nón đó sẽ che lại mặt tôi và tôi sẽ đeo luôn kính đen.”

– Cách đó có lẽ qua mặt được mọi người. El Diablo do dự nói.

– Mình có thể thử mà, Skye nài nỉ. “Ở Jacara đâu có ai biết tôi, còn nữa, nếu ông đem cả trăm người theo, tôi sẽ dễ dàng lẫn vào đám đông.”

– Chắc tôi phải đồng ý thôi. El Diablo chấp thuận. “Bây giờ tôi có nhiều việc cần làm, em phải ở đây, hiểu không?”

– Nếu ngày mai ông cho tôi đi theo, tôi sẽ làm theo mọi lời ông nói hôm nay.

El Diablo bật cười.

– Tôi không có thói quen trả giá đâu, nhưng tôi sẽ nhớ đến lời đề nghị của em.

Hắn chiếu tia nhìn vào cô, mắt dừng lại nơi cần cổ trắng mịn màng rồi với lấy roi ngựa bước ra cửa.

– Adios. Hắn chào từ biệt.

– Adios. Cô chào lại, lòng bỗng dâng lên một nỗi cô đơn lạ lùng khi nghe tiếng cửa đóng lại phía sau El Diablo.

Chương 11

Skye bước đến cửa sổ nhìn theo El Diablo. Ánh nắng sơn lên khu trại những hình thù ngỗ nghĩnh chỗ sáng, chỗ tối. Bóng của El Diablo ngả dài sau lưng như một dấu hỏi màu tím khi hắn đang bước xuống những nấc thang đá, ra chỗ ngựa đang đứng đợi.

Khi hắn đến nơi, Skye thấy hắn dừng lại, có vẻ lưỡng lự, rồi quay sang nói với một cận vệ. Chắc chắn là đang ra chỉ thị. Anh chàng cận vệ quay đi, bắt tay làm

loa gọi tên một người nào đó.

– Josné! Josné!

Tiếng kêu của anh ta vang lộng khắp khu hang động. Nghe lệnh triệu tập, một người đàn ông nhỏ thó xuất hiện trước một cửa hang, rồi vội vã chạy ào xuống hàng hiên đến bên El Diablo.

Ông ta là người gù lưng, Skye không hiểu có chuyện gì mà El Diablo phải gọi ông ta. Họ đứng nói một lúc bên cạnh nhau, tạo nên một hình ảnh tương phản lạ lùng. Josné thì xấu xí, biến dạng ngược lại với El Diablo cao lớn, vai rộng, tuần tú mọi điểm đều đáng chú ý.

Nói xong, hấn lên ngựa nhập bọn cùng với những người cận vệ gaucho phi ra ngoài trại để lại đằng sau một đám mây bụi đỏ óng ánh trong không gian ngập tràn ánh nắng.

Khẽ thở dài Skye quay lại trường kỷ. Cô phân vân không biết ngày mai mình nên đi chung với bọn gaúcho hay không. Biết rằng ra bên ngoài – là có được niềm hân hoan khi ngựa phi vun vút, là luôn luôn nếm được cảm giác tự do phấn chấn khi đắm mình trong đồng cỏ hoang rậm đầy hoa. Dù trong giây phút cay bị cầm tù đáng nhất, Skye vẫn cảm nhận được sự diệu kỳ của những cánh đồng bao la bát ngát trải dài trước mắt.

Cô vươn tay qua khỏi đầu, có lẽ hôm nay là lúc tốt nhất để nghỉ ngơi yên định – ngày mai sẽ hứa hẹn nhiều hứng khởi sôi động. Nhưng khi cô vừa ngồi xuống trường kỷ, bên ngoài có tiếng gõ cửa và Neengai bước vào.

– Bây giờ bà gặp thợ may được không, senora?

– Thợ may? Skye hỏi, tưởng mình hiểu lầm cô gái Indian, hay cô ta phiên dịch sang tiếng Spanish không đúng.

– Si, si, senora, thợ may. Ông ấy muốn lấy số đo cho bà.

– Có chuyện gì vậy? Skye hỏi rồi nhận ra khả năng ngôn ngữ giới hạn của Neengai, cô nói thêm, “cứ cho ông ta vào, tôi sẽ nói chuyện với ông ấy sau.”

Neengai ra mở cửa cho Josné. Anh ta lễ phép cúi chào, Skye thấy ông ta là một người trung niên, mặt hằn sâu nét đau khổ chịu đựng, ánh mắt khiêm tốn hoà nhã.

– Ông cần gì?

– Buenos dias, senora. El Cabeza ra lệnh cho tôi may cho bà một bộ y phục, quần bombachas và một áo khoác ngắn.

Skye mỉm cười và hiểu ra ngay, El Diablo đã tiên liệu mọi chuyện. Ngày mai nếu cô đi với bọn họ, cô phải cải trang cho thích hợp, trang phục phải giống như những người gaucho. Rồi cô chực nhớ là thời gian còn lại không nhiều trước khi họ đến Jacara.

– Ông có thể may xong vào sáng mai không?

– Si, si, senora, tôi sẽ làm qua đêm luôn. Nếu tôi lấy số đo của bà bây giờ, tôi nhất định sẽ may kịp.

– Làm nhanh đến như vậy, ông thật hay quá, nhưng còn giày ủng thì sao? Nếu tôi mặc bombachas, tôi cần một đôi ủng da.

– El Diablo đã suy tính hết cả rồi, senora. Tôi đã thưa cùng ngài là có nhiều

cậu trẻ trong trại từ khi tới đây vẫn chưa lôi đồ đẹp của mình ra mặc, thế nào trong bọn chúng cũng có đứa có giầy mới. Tôi sẽ đi hỏi thăm vòng quanh sau khi đo cho bà.

Ông ta lấy thước dây trong túi ra và bắt đầu hí hoáy đo đạc. Người thợ may này ăn nói lịch sự nhã nhặn khác xa bọn gauchos, Skye đoán ông ta xuất thân từ tầng lớp cao.

Diện mạo ông ta sạch sẽ thơm mát, không giống như vẻ luộm thuộm của đa số dân trong trại. Quần áo ông ta mặc toàn là hàng sang trọng được may cắt khéo léo.

– Tại sao ông lại đến đây? Cô buột miệng hỏi.

– Nếu biết được bà sẽ ngạc nhiên

lắm, ông ta trả lời bằng giọng trầm trầm, “tôi có cửa hiệu của mình ở Jacara. Tôi là thợ may giỏi nhất trong thành phố. Mọi người có tiền muốn may quần áo đẹp đều đến chỗ tôi.”

– Rồi chuyện gì xảy ra cho ông? Skye hỏi tới.

– Tôi đã phạm sai lầm, senora, là thúc dục một nhân viên chính phủ thanh toán hóa đơn. Ông ta đã nợ tôi một số tiền rất lớn trong ba năm qua. Tôi không kiên nhẫn nổi nữa – tôi đòi trả tiền và dọa sẽ đem ông ta ra tòa.

– Tiếp theo đó thì sao?

– Bạn bè tôi đã cảnh cáo là thế nào tôi cũng bị bắt vì tội phản loạn. Tội này đâu có dễ chứng minh, dĩ nhiên rồi, nhưng trong Jacara nếu ai chống lại tướng quân

Alejo sẽ bị bỏ tù hàng tháng trời trong lúc đợi xử án. Tôi biết các nhà tù này ra sao, nếu bị tống vào trong đó, tôi sẽ không toàn mạng trở ra. Vì thế tôi bỏ trốn, senora.

– Thật là câu chuyện khủng khiếp! Skye thốt lên phẫn nộ.

Một nụ cười nhẹ buồn bã thoáng trên môi Josné, mắt ông trở nên u uẩn.

– Tôi phải bỏ nhà, bỏ tiệm mà tôi đã dày công vun đắp. Tôi nói với vợ tôi là đi mua thêm hàng, sau đó đến đây xin El Cabeza một chỗ trú thân.

– Ông có hay biết chuyện gì xảy ra sau khi ông bỏ đi không?

– Si, senora. Bọn cảnh sát cùng vệ binh của biệt điện kéo tới tìm tôi. Họ bảo vợ tôi, tôi là kẻ phản loạn phải bị đem ra

xét xử, y hết như bạn bè tôi từng cảnh cáo.

– Sao người ta lại để những chuyện tồi tệ nhục nhã như vậy xảy ra. Skye kêu lên tức tối.

Người thợ may nhún vai.

– Tướng quân Alejo quyền lực lớn lắm, senora. Xin bỏ qua cho tôi đã làm phiền bà với những chuyện không vui. Quần áo của senora sẽ có sẵn vào sáng mai.

Josné chào cô như chào một nữ hoàng rồi bước ra ngoài.

– Tôi nghiệp cho ông ấy quá! Skye nói lớn.

Bọn độc tài trăm người như một, đau khổ và bất công là một phần không

thể chia cắt được trong thể chế của bọn họ bất cứ nơi đâu họ trị vì!

Trời nóng, Skye đột nhiên thấy mệt mỏi. Cô định sẽ vào phòng ngủ – có lẽ ngủ trên giường của cô sẽ thoải mái hơn ở ngoài trường kỷ. Cô đi đến bàn trang điểm cởi áo đầm ra, một chiếc kim gài lẫn trong gấu áo cào một đường dài trên tay cô. Có lẽ người thợ may đã bỏ sót khi may áo cho cô ở London.

Vết trầy không nghiêm trọng lắm, chỉ chảy máu chút xíu. Khi cầm máu bằng chiếc khăn tay Skye nghĩ tốt hơn là sát trùng bằng iodine hay thuốc khử trùng. Trong suốt thời gian du lịch ở biển Caribbean, chú Jimmy, người rất cẩn trọng đến sức khỏe mình, lúc nào cũng căn dặn cô phải chăm sóc đặc biệt cho mỗi loại thương tích ra sao – bị trầy hay côn trùng cắn...

– Ôi chú phiền quá! Cô thường trêu ông như vậy, nhưng ông vẫn lập đi lập lại cảnh giác cô.

– Chú có người bạn chết ở vùng nhiệt đới, chỉ vì xem thường một vết cắt nhỏ trên ngón tay. – Chú chưa bao giờ quên được anh ta phải chịu đau đớn ra sao trước khi qua đời. Cháu phải hết sức cẩn thận, Skye à.

Những vùng khí hậu nóng nguy hiểm lắm.

Giờ đây nhớ lại lời cảnh giác của chú mình, cô cười gượng nghĩ rằng mình đã lơ đi lời căn dặn của chú nhiều lần rồi, ít ra lần này cũng phải để tâm một chút. Lục lọi hết các ngăn kéo trong phòng, nhưng không không tìm thấy thuốc cô đành khoác áo choàng đi qua bên phòng El Diablo.

Cô thường vào phòng El Diablo khi hân đi vắng, nên cũng không lạ lòng gì với đồ vật trong đó. Phòng có mắc một chiếc võng lớn thay thế cho giường, bề ngang rộng 6 feet đan bằng lông vũ của chim Toucan, mềm mại và dẻo dai như loại nón panama, là loại giường thoải mái nhất cho khí hậu nhiệt đới. Còn một vài đồ vật nữa – bàn, tủ ngăn, và một tủ lớn đựng quần áo.

Đồ trong đây cũng như hang ngoài đều là đồ Spanish, rất thanh nhã và có giá trị của đồ cổ danh tiếng. Skye biết mấy món này được dọn tới đây từ chỗ ở trước kia, trước khi El Diablo bị tướng quân Alejo trục xuất.

Cũng tương tự như phòng của cô, phòng này không có lối thông ra ngoài, chỉ có một cửa sổ chắn song sắt nhìn ra hàng hiên đá. Cô nhìn quanh các mặt

bàn và mặt tủ để tìm thuốc, nhưng chỉ thấy đủ loại vật dụng linh tinh. Vẫn không thấy thuốc, cô cẩn thận lục tiếp trong các ngăn kéo.

Hai ngăn trên cùng đựng cravat và khăn tay, ngăn kế là đồ lót, còn cái chót thì để chemise. Vẫn không thấy đồ cô muốn tìm, cô toan mở luôn tủ treo quần áo thì thấy bên cạnh giường có một chiếc bàn nhỏ có ngăn kéo. Ngăn này quá hẹp để chứa chai lọ, nhưng cô muốn lục luôn, vì mọi chỗ khác cô hầu như đã xem qua.

Cô kéo ngăn ra – đã bị khóa lại. Cô nòn nóng giựt mạnh thêm lần nữa, chột ngạc nhiên khi thấy miếng gỗ giữ ổ khoá tuột ra rớt xuống đất. Chiếc bàn này cũng cổ xưa như các đồ gỗ khác. Bàn làm bằng gỗ ghép tuyệt đẹp, cô hơi ân hận là đã vụng tay làm hư một món thủ công tinh xảo xưa cả trăm năm. Nhặt miếng

gỗ lên cô hy vọng mình có thể ráp nó lại như cũ, nhưng cô bỗng thấy có giấy tờ để trong ngăn. Tính tò mò nổi lên, cô phân vân không biết đó là thứ giấy tờ gì quan trọng mà El Diablo phải cất ở chỗ này thay vì để trong bàn viết ở hang ngoài, như hầu hết các văn thư khác.

Skye kéo ngăn ra thêm một chút, mấy thứ này có lẽ là các văn kiện pháp luật. Dùng một tay kéo thử ra cô thấy giấy đó thoát nhìn giống như hộ chiếu Anh quốc, quá kinh ngạc cô rút hẳn ra.

Trong một lúc lòng cô dấy nên nỗi băn khoăn khi tọc mạch những chuyện không liên quan tới mình. Nhưng cô hắt đầu, mặc kệ hấn, đối phó với loại người như El Diablo điều này có thể châm chước. Những thứ dấu kín ở đây có thể sử dụng như vũ khí chống lại hấn sau này. Tại sao cô lại ngần ngại dùng bất

cứ phương pháp nào, cho dù về phương diện đạo đức có đáng trách đến đâu, để hơn cơ đối phương của mình?

Hộ chiếu Anh quốc! Không thể lẫn lộn được, cũng bìa ngoài màu xanh đen, rồi những chỗ lõm xuống in tên tuổi và các con số. Skye đứng yên bất động, nhìn chăm chăm vào dòng tên khắc trên hộ chiếu, rồi vội vã mở ngay ra. Khuôn mặt của El Diablo trong tấm ảnh đang chăm chăm nhìn thẳng vào cô.

Hắn trông trẻ hơn nhiều khi chụp tấm ảnh này, nhưng đường nét vẫn thế – mạnh mẽ, uy nghi như chim ưng, mắt sâu dưới hàng mày thẳng, cằm vuông, miệng cương quyết, cùng mái tóc màu sẫm chải ngược ra sau. Người trong ảnh đích thực là El Diablo, nhưng tên lại là Guy Tremayne!

Hàng chữ được viết rất rõ ràng bên ngoài hộ chiếu – ông Guy Tremayne – bên dưới ảnh là chữ ký, y hệt như nét chữ của El Diablo!

Thật quá sức tưởng tượng của Skye, cô chưa bao giờ nghĩ thân thể của El Diablo lại uẩn khúc dường này. Cô lướt qua trang đối diện, hấn sinh tại Bredon ở Worcestershire, tháng một0 này được 34 tuổi, quốc tịch Anh quốc! Cô thình lình suýt thét lên – không thể nào El Diablo lại là người Anh. Ngay từ lúc ban đầu cô đã nghĩ hấn là dân Mariposa, giờ đây cô thấy mình quá ngu không thể nào đoán nổi thân thể của El Diablo hoàn toàn trái ngược với diện mạo bên ngoài của hấn.

Đường nét của hấn quả thật mang rất nhiều điểm đặc trưng của nòi giống Mariposa, đặc biệt là màu da ngăm bởi ánh mặt trời nhiệt đới, tương tự như đa

số người dân hậu duệ giòng máu Spanish. Nhưng Skye đoán nếu không ra nắng nhiều, màu da của hắn sẽ trắng như cô.

Lẽ ra cô nên đoán được sự khác biệt này. Thí dụ như cách hắn nói năng, không những hắn tinh thông Anh ngữ mà còn sử dụng thành ngữ rất tài tình. Còn nữa, sự sơ hở khi vô tình hắn nhắc đến Rowland Ward. Lúc ấy cô cứ ngỡ là hắn lầm lẫn, nhưng giờ đây hóa ra hắn đích thị là con dân xứ sở sương mù!

Thật khó mà tin được khi cô biết quá rõ là hắn ghét Anh quốc đến nhường nào. Hắn chưa bao giờ nói đến nơi chôn nhau cắt rốn của mình mà không nhạo báng hay thốt ra những lời khiếm nhã. Đã hàng trăm lần hắn đưa ra những nhận xét miệt thị dân Anh, đặc biệt là với phụ nữ Anh. Có điều gì bí ẩn ở đây, nhưng trong lúc này Skye chỉ biết được

El Diablo là người Anh. Và đằng sau câu chuyện này có điều gì đó thâm sâu tế nhị mà cô không thể nào làm sáng tỏ, khiến sự việc càng trở nên tối tệ hơn bao giờ hết rằng kẻ giam cầm chinh phục cô lại có chung giòng máu với cô.

Skye nhớ lại lần cô hỏi tại sao hẳn gọi là El Diablo.

– Có một phụ nữ đặt tên đó cho tôi.

– Tại sao, vào lúc nào?

– Cách đây nhiều năm tại một trong những buổi họp đầu tiên tôi đã tụ tập những người đang chịu đựng áp bức của Alejo.

– Chuyện gì xảy ra?

– Người phụ nữ đó bất đồng ý kiến với tôi trong những lý do cá nhân. Bà ta

hét lên “đừng nghe lời hăn ta, hăn nói năng như là ác quỷ, nhìn giống quỷ, làm tình cũng giống quỷ – thật ra hăn đúng là quỷ!”

– Rồi sau đó ra sao?

– Bà ta muốn đâm tôi. Khi tôi cản được, bà ta lại ôm lấy cổ tôi rồi hôn tôi.

– Chỉ vậy thôi sao?

– Mọi người trong buổi họp reo hò muốn vỡ nhà.

– Bởi vì bà ta hôn ông?

– Bởi vì tôi có quyền năng làm cho bà ta muốn hôn tôi – quyền năng của quỷ vương, đương nhiên rồi! Hăn nói thêm một cách chế giễu.

– Đương nhiên!

– Một quyền năng lúc nào cũng hữu hiệu với người khác, nhưng dường như với em thì không được. Tại sao thế?

Skye nhún vai.

– Có lẽ tôi được Ngọc Hoàng Thượng Đế che chở!

– Tôi nghi lắm! Lại đây nào!

Cô lo lắng liếc nhìn hắn. Lúc đó hắn đang dựa người trên một chiếc ghế tựa, thái độ dường như rất ung dung nhàn nhã. Cô muốn từ chối không tuân theo, nhưng lại biết quá rõ phản kháng là vô dụng. Chậm chạp đứng lên, cô bước tới trước mặt hắn. Ánh nến *** sáng trên tóc, trên bờ vai trắng nuột nà, trên gương mặt lạnh nhạt kiêu hãnh dù thâm tâm đầy căng thẳng. Mắt hắn lướt khắp mọi chi tiết trên người cô như đang định giá một món hàng.

– Tôi đang tìm tì vết trên người em.
Cuối cùng hẳn cất tiếng.

– Y hết như một nô lệ trong chợ
buôn người. Skye hét ầm lên, cơn giận
bốc lên tận đỉnh đầu khiến cô quên hết
mọi cảnh giác. “Ông có cần xem luôn
rằng tôi không? Bọn thương buôn luôn
luôn xem xét răng cở của nô lệ đó.”

– Về phương diện lịch sử, nếu cần
phải chính xác thì, El Diablo chậm rãi
nói. “Em đã quên một sự việc quan
trọng.”

– Việc gì?

– Những người nô lệ đó đều khỏa
thân.

Căn phòng bỗng rơi vào yên lặng
đột ngột. Mặt Skye bừng đỏ, cô cúi gằm
xuống.

– Cái biệt hiệu người ta đặt cho ông thật là đích đáng. Cô kêu lên giận dữ, căm ghét hẳn vì như thói thường hẳn lại trêu chọc cô, hành hạ cô theo cái kiểu lạ lùng không sao cắt nghĩa nổi.

Skye áp tay lên mắt một lúc lâu, cố gắng tìm hiểu tại sao tinh thần dân tộc của hẳn lại có sự phân tranh đến như vậy, lại làm cho quan hệ của họ càng ngày càng quá quắt hơn so với trước đây. Rồi không ngăn được ý nghĩ đang bộc phát, cô vội vã lôi hết giấy tờ trong ngăn kéo ra.

Văn kiện này được niêm phong bằng một dấu chì nặng bên ngoài, viết bằng tiếng Spanish rất khó chuyển dịch. Cuối cùng cô nhận ra nó liên quan đến sự chuyển đổi quốc tịch của El Diablo. Hẳn đã trở thành một công dân Mariposa. Skye đọc đi đọc lại rất nhiều lần, nhưng

vẫn không thể nào nắm bắt được ý nghĩa hoàn chỉnh của tờ văn thư qua hàng chữ “Trở thành huyết thống Mariposa.”

Cô nhúu mày – không thể nào đứng được, chắc cô đọc sai rồi. Duy chỉ có một điều chắc chắn Guy Tremayne đã trở thành Guido Tremayna, công dân Mariposa.

Cô gấp tờ giấy lại. Đi với bản văn kiện là một phong bì, trong đó có tấm ảnh của một phụ nữ. Ảnh được chụp bởi một nhà nhiếp ảnh Mayfair nổi tiếng. Người trong ảnh là một phụ nữ tóc vàng trẻ xinh đẹp, đang cười tươi, ánh mắt khêu gợi. Cô ta ắt hẳn là người Anh, còn là một phụ nữ quý tộc, nhưng đồng thời cô ta cho người đối diện một ấn tượng rằng cô ta ý thức được mình rất đàn bà, rất quyến rũ.

Skye nhìn đắm đắm vào khuôn mặt trong tấm ảnh. Có phải đây là nguyên nhân El Diablo chối bỏ Anh quốc, là lý do hằn cấn thù tất cả phụ nữ của đất nước này?

Lòng cô dấy lên một ác cảm lạ lùng về người phụ nữ xa lạ này. Cô nôn nóng tìm xem còn thứ gì khác trong ngăn tủ, tuốt đằng sau là một chiếc hộp mỏng và hẹp. Skye kéo nó ra, thấy một mảnh giấy rơi xuống đất. Nhặt miếng giấy lên cô thấy đó là mảnh báo cắt ra từ một tờ báo ngoại quốc. Skye đọc ngay những hàng chữ in trên đó, với một cảm giác càng lúc càng hoài nghi.

Nhật báo London đã thông báo tặng thưởng Anh Dũng Bội Tinh cho đội trưởng Guido Tremayna, người Mari-posita đang phục vụ với R.A.F. (Royal Air Force) ở trung đông.

Không cần phải mở hộp để xem vật gì cất dấu bên trong – dải ribbon mang hai màu đen trắng cùng với thập tự là chiếc bội tinh mà bất cứ người phi công nào cũng hằng mơ ước.

El Diablo từng lãng mạ Anh quốc, nhưng lại sẵn sàng chiến đấu cho quê cha đất tổ của mình khi đất nước ấy lâm nguy. Mariposa giữ vị thế trung lập, như một người dân Mariposa hấn đâu cần viện lý do gia nhập R.A.F.

Vậy tại sao hấn lại hành động như thế? Cô thấy hoàn toàn mờ mịt không tài nào tìm ra lời giải đáp.

Cô chậm rãi để lại mọi thứ y như trước và ráp lại miếng gỗ giữ ổ khóa vào chỗ cũ, hy vọng miếng gỗ nằm yên đó cho đến lúc El Diablo mở ra, rồi vội vã chạy về phòng mình.

Về đến phòng cô nhào ngay lên giường, ấn chặt tay vào mắt, chỉ cố gắng suy nghĩ, nhận thức đến cảm giác hỗn loạn đang quần đảo trong lòng.

Người Anh! Người đã chiến đấu anh dũng trong chiến tranh và nhận được D.F.C. (Distinguished Flying Cross), cũng là người đã bắt cóc cô, cưới cô, ngược đãi cô như một tên man di mọi rợ. Sự việc này chỉ có thể giải thích nếu hẳn là người thấp trí, còn đằng này hẳn lại là người mang giòng máu Anh! Từng được dạy dỗ ở Anh, từng sống ở đó khi còn ấu thơ, và có lẽ cũng cùng chung một môi trường sống như cô.

Thật không thể nào nghĩ về chuyện này một cách sáng suốt được. Thật hết sức lạ thường, đáng sợ, nhưng đồng thời cũng đầy ngượng ngùng bối rối. Làm sao mà cô có thể đối mặt với hẳn lần nữa khi

đã phát hiện bí mật của hắn.

– Guido Tremayna, Guy Tremayne.
Cô lớn tiếng lập đi lập lại. Tại sao trước đây cô không đoán ra? Tại sao cô lại ngu ngốc mù lòa đến thế? Làm sao một người Anh quốc lại dám làm chuyện như thế này?

Cô nghĩ đến tính cách tàn nhẫn của hắn, đến sự chuyên quyền hắn áp đặt trên bản thân cô và trên những người phục vụ cho hắn. Rồi khi nhớ đến lỗi tỏ tình của hắn là cô thấy mặt mình như bị thiêu đốt vì nhục nhã – nhục nhã khi biết được rằng hắn cũng từng là người Anh.

Có một lần cô hét vào mặt hắn “ông là quân man rợ!”

– Thì đã sao?

– Trong bất cứ quốc gia văn minh nào ông sẽ bị tổng giam hay bị đối xử như một người điên khi hành xử như vậy.”

– Chúng tôi không giả vờ là người văn minh ở Mariposa. Ngay trong lúc ấy cô đã biết hắn chỉ cố tình nói thế để chế nhạo cô.

Hắn vô cùng khinh bỉ cái mà hắn gọi là “chốn ăn chơi của Mỹ và Âu châu” và những thành phần tai mắt trong xã hội mà hắn từng diễn tả như “ngu ngốc và đồi trụy.” Có một ngày cô và hắn cùng đi ngựa ra ngoài dạo chơi, trông thấy cô đang thích thú thưởng ngoạn khi họ phi qua một đồng cỏ trải dài đang đắm mình trong ánh nắng lộng lẫy của buổi chiều tà hắn quay sang cô hỏi.

– Còn cảnh nào đẹp hơn thế nữa?

– Không đâu. Cô dịu dàng trả lời.

– Sao em không nói thật, hẳn cay nghiệt hỏi, “nói rằng em thích ánh sáng đèn màu của Broadway hay những vũ trường chung quanh Piccadilly Circus hơn? Đó là đời sống của em mà, có phải không? Với cái đám ngu đần ở Mayfair chỉ chóc không ngừng với nhau về bản thân bọn chúng. Làm sao mà em có thể thiếu được những cuộc chuyện trò rỗng tuếch với đám con trai trẻ dốt nát đó!

Vẻ giận dữ trong giọng nói hẳn làm cô ngạc nhiên.

– Tôi ghê tởm tất cả đám thanh niên trẻ – nếu không ngu dốt thì là bất cứ cái gì tệ hại khác. Nhưng tại sao ông lại cho rằng đám người đó ở Anh quốc lại tệ hơn các nơi khác?

Hắn nhún vai.

– Rồi em cũng thấy cùng một lũ ngu rệu chè trác táng ở Jacara thôi. Hắn thú nhận. “Nhưng trong riêng đất nước này mọi sự việc và mọi người đều khác hẳn. Nhưng thôi có nói gì đi nữa em cũng không hiểu đâu.”

Trong khoảnh khắc đó cô tha thiết muốn nói là cô hiểu được, nhưng lại không muốn cho hắn cảm giác thỏa mãn là cô cũng đồng hưởng ứng. Thay vì thế cô cố tạo ra vẻ gay gắt.

– Tôi không muốn hiểu ông hay cách xử sự của ông.

Hắn phá lên cười thấy cô muốn làm cho hắn mất mặt, rồi giây phút chuyện trò nghiêm túc cũng qua đi. Lúc đó cô đang mải mê với cảm giác của riêng mình nên

cũng không lấy làm lạ khi nghe hấn nói năng bằng giọng điệu như vậy. Nhưng giờ đây nghĩ lại, thật ra hấn đã giải thích rất nhiều đấy chứ. Nhưng tại sao nếu là người Anh, ghét mọi điều thuộc về đất nước này, hấn lại chọn cô, bắt cô về đây? Có phải lý do trả thù thâm kín nào đó hay không? Khi trừng phạt cô hấn có cảm thấy mình đang trừng phạt người đàn bà Anh quốc mà hấn từng thù hận hay không? Người phụ nữ mà hấn nhắc đến một cách gay gắt, miệt thị? Có phải người phụ nữ tóc vàng trong tấm ảnh ấy là nguyên nhân của mọi cay đắng?

Skye khẽ thở dài. Mọi sự việc đều quá khó hiểu. Cô chỉ biết mỗi một điều – cô cảm thấy một sự xấu hổ và bối rối khác thường về El Diablo. Cô ước phải chi mình đừng khám phá ra sự thật này.

Tuy nhiên tối đến, khi hấn bước

những bước dài mạnh mẽ vào phòng khách, cô tưởng như mình lẫm lẫm – thần thái uy quyền độc đoán và vẻ cương quyết rắn rỏi, dáng nhanh nhẹn uyển chuyển thì lại hoàn toàn khác xa sắc thái của người Anh.

– Mọi chuyện sắp xếp xong rồi, hân nói với cô, tay liệng roi rebenque và găng tay xuống ghế.

Hân cúi xuống, lấy ngón tay nâng cằm cô lên và hôn nhẹ trên môi cô.

– Tôi hơi trễ, nhưng chỉ cần vài phút thay đồ thôi, sau đó mình sẽ ăn tối.

Hân không đợi cô trả lời, rồi bỏ đi trước khi cô kịp nghĩ ra điều gì đấy để nói. Cũng lại cái kiểu chào dễ dãi quen thuộc làm lòng cô như nung lên cảm phẫn. Cô chỉ đơn thuần là một người

đàn bà luôn luôn phải chờ đợi hắn, cảm giác của cô bị xem thường, không chút nào đáng kể. Hắn đối với cô như lãnh chúa phương đông đối xử với cung phi của họ – trong lúc hắn lại là người Anh!

Cô ước được tố cáo hắn, ném vào mặt hắn những lời lẽ nặng nề nhất khi hắn ngược đãi cô. Tuy nhiên cô sợ. Cô không dám lộ ra là mình đã theo dõi hắn, không dám thú nhận là đã vô ý mở tủ hắn ra, ngăn tủ mà hắn đã khóa kỹ.

Cô liếc qua chiếc roi ngựa trên ghế và rùng mình. Vết roi trên lưng đã phai nhạt, nhưng dù những lần ngang dọc ấy có biến đi, ký ức về chúng mãi mãi vẫn không thể xóa nhòa trong tâm trí cô. Skye đứng lên lòng bồn chồn đi qua đi lại trong hang, chuyện mà cô từng làm hàng trăm lần mỗi khi đợi El Diablo trở về. Nhưng nay cô không thể nào bình

lặng nữa để cân nhắc toàn bộ tình thế khi tâm trí đang âm vang những điều mình vừa khai phá.

– Em đói không? Tôi xin lỗi để em chờ tôi.

Giọng nói trầm của El Diablo làm cô giật mình. Tóc vẫn còn ướt nước vừa mới tắm xong, cần cổ nâu tương phản trên nền áo chemise lụa trắng. Skye vẫn không nói gì khi hắn đi ngang qua phòng và đứng ngắm cô.

Tối này cô mặc bộ áo đầm màu tím xanh với thắt lưng màu hồng và kim tuyến màu bạc. Mắt hắn lướt khắp người cô, thu thập hết mọi chi tiết trên diện mạo cô trước khi mời cô.

– Đến đây thưởng thức bữa tối này đi. Có thể đây là bữa cuối cùng em ăn ở đây.

– Ông nói vậy có nghĩa là gì? Skye giật nảy mình hỏi hắn.

– Đâu ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì? Hắn trả lời một cách hờ hững.

– Ông muốn có ý là Alejo –

– Tôi không có ý gì cả. El Diablo cắt ngang, “ngoại trừ nhà độc tài khả ái của chúng ta đã gài sẵn một cái bẫy tài tình. Nếu hắn bắt giam tôi, nhiều vấn đề của hắn sẽ được giải quyết. Tù nhân phải đồng ý hết mọi chuyện lạ đời trong nhà tù Jacara.”

Skye nhớ lại Josné cũng từng nói như vậy.

– Nhưng nếu ông biết hắn ta không tin cậy được, sao vẫn đi?

– Cô bé thân mến, tôi không thể bỏ qua một thiện chí hòa bình cho dù nó có đáng nghi đến đâu. Ngoài ra biết đâu là hẳn thật tình muốn thay đổi. Alejo muốn đạt đến một thỏa hiệp về rặng núi này, và tôi thiết nghĩ ý muốn bảo vệ vùng này của mình còn mạnh hơn nhiều so với ý định hẳn muốn chiếm lấy. Tôi bảo đảm em tôi sẽ trừ bị mọi phòng bị trong khả năng mình.

– Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu chuyện không được như ý và ... ông bị bắt? Skye khẽ hỏi.

– Thì em được tự do. El Diablo đáp lời. “Tôi đã ra chỉ thị cho Juan và những thuộc hạ tín cẩn khác rằng nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, họ phải đưa em về tàu ngay. Đi ra biển càng nhanh càng tốt. Tôi không cần phải nhắc em là một khi em rời khỏi Mariposa em nên quên hết mọi

chuyện xảy ra ở đây.”

– Sự việc không dễ dàng như ông nói đâu. Skye bắt bẻ.

Nghe cô nói thế hẳn nhướn mày.

– Không thể sao? Vậy thì em cứ nghĩ đến tôi bị Alejo tra tấn – bị châm cigar nóng đỏ lên người hay mấy thứ dụng cụ hấp dẫn nào đó mà bọn độc tài áp dụng để trả thù, em cũng nên thỏa mãn là ít ra cũng trả được thù của riêng em.

– Đừng nói tiếp nữa. Skye đánh giọng. “Tôi thấy lợm giọng khi nghĩ đến bất cứ người nào, ngay cả ông, bị hành hạ tra tấn.”

– Tôi nói điều này là vì danh tiếng của em thôi, em không cứng rắn như em cố tình tỏ ra như thế.

– Tôi có bao giả vờ là mình cứng rắn chưa?

– Đương nhiên rồi, cô Standish không- ai- sánh- bằng có thể đi mọi nơi làm mọi chuyện cơ mà, lại còn được trang bị với dollars và vũ khí quý giá nhất – hộ chiếu Anh quốc.

Skye cảm thấy cơn giận bốc lên đầu trước giọng mỉa mai của hắn, nhưng cô cố gắng dần lại, điềm tĩnh nói.

– Ông nên làm cho bữa ăn tối cuối cùng này thành một bữa ăn đáng nhớ mới phải.

– Tôi thực sự tin rằng tôi sẽ nhớ em. Tôi không thường tỏ ra thành thật với đàn bà như vậy đâu.

– Vậy thì hân hạnh cho tôi quá! Skye nói một cách gai góc.

Cô nhận ra hình như hắn không nghe lời cô nói, nhưng đang nghĩ đến chuyện ngày mai. Cả hai người đều im lặng khá lâu rồi hắn nói tiếp.

– Tôi sẽ đi với một00 người – tôi không muốn phô trương thanh thế. Tôi sẽ để một00 người ở bên ngoài – dĩ nhiên Alejo sẽ biết họ, nhưng điều này sẽ khiến hắn phải cân nhắc trước sau khi muốn gỡ thủ đoạn.

– Chỉ có 200 cả thầy!

– Đây là điểm mấu chốt, tôi không muốn đem thêm người phòng trường hợp đây là cái kế để dụ tôi ra khỏi nơi đây để hắn rảnh tay tấn công rặng núi này. Tôi không nghĩ đây là ý của hắn, vì nếu vậy hắn đã cho lính chuẩn bị sẵn rồi, nhưng cho đến giờ này cũng không thấy động tĩnh gì. Nhưng tôi không thể mạo

hiếm. Trong lúc này tôi cũng không biết phải tin ai.

Giọng nói của El Diablo có vẻ nhiệt thành ưu tư khiến Skye chột cảm động. Lần đầu tiên cô nhận ra sự căng thẳng hằn đang chịu đựng, cái vị thế hằn phải chống chọi cho mình để phản kháng lại nhân vật lãnh đạo được chính thức công nhận của quốc gia sao nhỏ nhoi đến thế! Như hằn thừa nhận thật khó tìm được người tin cậy, để gạt lọc những thông tin giá trị từ bao nhiêu nguồn tin ô hợp.

Họ đứng dậy rời khỏi bàn khi người Indian đã dọn dẹp xong. Bữa ăn tối hôm nay đã trễ nhiều hơn lệ thường, bên ngoài mọi âm thanh và tiếng nhạc cũng nhạt dần trong màn đêm tĩnh mịch.

– Mình phải đi sớm. El Diablo nói, “không phải vì mất nhiều thời giờ đến

Jacara, nhưng mình sẽ sơ xuất nếu tới đó mà người và ngựa đều mệt mỏi. Mình phải đi những đoạn đường dễ đi, nghỉ ngơi và dùng luôn bữa trưa và một siesta (bữa ăn dặm) trước khi đến đại dinh.”

Skye ngồi xuống trường kỷ khi người Indian ra khỏi phòng, El Diablo cũng ngồi xuống theo bên cạnh cô.

– Bây giờ tôi muốn quên hết mọi chuyện và chỉ nghĩ đến em thôi. Đó là công việc của em, em có biết không? Là thiên chức của phụ nữ, để xoa dịu đàn ông, chăm sóc cho họ, làm cho họ quên đi căng thẳng ưu phiền bên ba lúc ban ngày, để cho họ tỉnh táo vào hôm sau.

– Giống như một nô lệ, Skye bắt bẻ, cố nhích ra xa khỏi hắn.

– Ngược lại là khác. El Diablo phủ

nhận. “Người đàn bà sẽ có vị trí quan trọng nhất nếu cô ấy quyết định chọn mình là một người đàn bà, chứ không phải là một mô phỏng mờ nhạt của đàn ông.”

– Quan trọng nhất như cái gì? Như một món đồ chơi?

Trước giọng nói giận dữ của Skye hằn phá lên cười sảng sặc, rồi kéo cô lại ôm choàng lấy cô.

– Em thà là được khen là có đầu óc hơn là nhan sắc hay sao? Tôi nghĩ em muốn như vậy. Điều này trái ngược với các phụ nữ khác. Tuy nhiên, không có đàn ông nào, nếu anh ta thành thật, lại đi yêu trí tuệ của đàn bà.

Hắn ngả đầu cô tựa vào vai hắn.

– Tôi không biết đầu óc em ra sao, tôi thực tình không quan tâm lắm, nhưng thân thể em thì vô cùng đáng yêu.

Hắn vừa nói vừa lướt ngón tay dọc theo cần cổ ấm áp của cô. Khi cô vùng vẫy chống lại, hắn bắt chợt ôm chặt cô hơn, cánh tay hắn giờ đây như một vòng thép mà cô không tài nào thoát ra.

– Vẫn không chịu phục tùng? Tôi không biết có nên huấn luyện em chấp nhận việc không thể tránh khỏi hay không?

– Không bao giờ! Cô tức tối kêu lên.

– Thật là quá, hắn trầm ngâm nói, “một người bé nhỏ như vậy sao lại nhiều lý lẽ quá. Đôi khi ôm em trong tay tôi cứ ngỡ nếu sơ ý là sẽ dễ dàng gây hại cho em, vì em nhỏ bé yếu đuối quá, đến độ

tôi cứ sợ mình nghiền nát em. Nhưng em vẫn tiếp tục chống đối tôi, thốt ra những lời cay độc nhất, thách thức tôi bằng thứ nghị lực còn nhiều hơn lòng can đảm.”

Hắn vẫn nói một cách chậm rãi khẽ khàng, hầu như là tâm sự với chính mình. Những ngón tay hắn xiết lại trên cổ cô, cảm nhận được nhịp đập hơi hoảng loạn bên dưới. Skye cố liếc đánh lạc hướng chú ý của hắn.

– Làm ơn kể cho tôi nghe chuyện gì đi. Cô nài nỉ.

– Em muốn biết chuyện gì?

– Chuyện gì sẽ xảy ra ngày mai? Tôi đã hứa danh dự là không tìm cách trốn thoát khi mình ở Jacara. Tôi sẽ giữ lời hứa, ông biết mà. Nhưng nếu Alejo đồng ý điều kiện của ông và núi non đó có thể

sử dụng theo ý ông, cho lợi ích của Mariposa, chuyện gì sẽ xảy ra sau đó?

– Cho em hay cho tôi?

– Cho tôi.

Không một câu trả lời hẩn cúi xuống áp môi hẩn vào môi cô. Làn môi mạnh mẽ, ấm áp đẩy thúc ép, giữ chặt lấy hai cánh môi cô. Cô ráng nhích người ra, nhưng hẩn ghì cô sát hơn. Đến cuối cùng khi hẩn buông ra, hơi thở cô gần như tắt lịm. Cô không dám nhìn hẩn, vì sợ ánh lửa mà cô biết vẫn đang âm ỉ trong đôi mắt kia.

– Đó là câu trả lời cho em. El Diablo nói bằng một giọng trầm ấm. “Tôi không thể để em rời xa tôi, khi nụ hôn của em có năng lực làm khơi động tôi, cho dù tôi có mệt mỏi đến đâu, chán nản đến đâu.

Em là một người đáng cho người ta say mê, Skye à!”

– Nhưng sao mình có thể tiếp tục như vậy hoài chứ? Cô tuyệt vọng hỏi.

– Chuyện gì sẽ ngăn cản chúng ta? Có người nào đó đang đợi em ở bên Anh sao? Hay là em đã hứa gả ai vào một ngày nhất định nào?

Tuy hỏi thế nhưng hắn đã biết câu trả lời, hắn bật cười khi nhìn mặt cô.

– Em che dấu vết tích của mình hay lắm. Hắn chế giễu cô. “Chuyến du hành của em vào miền xa lạ mang đến cho em chuyến phiêu lưu mà em đang tìm kiếm, và bây giờ em lại không thích. Em có phải hơi vô ơn không?”

Hắn đang trêu gẹo cô, nhưng giọng nói ấy lại mang vẻ thâm trầm, kinh hãi

nhưng đây đam mê.

– Buông tôi ra! Skye gần như không nói nên lời, nhưng hần vẫn nghe được. Đột nhiên như bản năng thúc đẩy, hần nhắc cô lên đặt xuống trường kỷ để đầu cô dựa trên tấm nệm mềm, tay hần vòng ngang người cô giữ cô lại, rồi hần cúi xuống nhìn cô.

– Đừng, đừng động đây, hần ra lệnh khi cô chống chọi ngồi dậy. “Như vậy mình sẽ thoải mái. Đây là lần đầu tiên trong ngày tôi cảm thấy có được yên bình với thế giới.”

– Ông chỉ nghĩ đến mình ông thôi, Skye bắt bẻ.

– Tất nhiên rồi, có người đàn ông nào không như vậy. Có được niềm vui về nhà với em, tham dự vào một cuộc chiến

hoàn toàn khác với trận chiến tôi đánh suốt ngày hôm nay, cuộc chiến mà tôi nhất định thắng vì tôi là kẻ mạnh hơn.

Một lần nữa cô cố vùng dậy nhưng hắn đưa tay ấn vai cô xuống, rồi cúi xuống hôn cô.

– Cứ đánh lại tôi tùy thích. Hắn thì thâm trên môi cô. “Em không đủ mạnh để đánh với tôi đâu, vì những gì tôi muốn tôi phải lấy bằng được.”

– Tôi hy vọng ngày mai Alejo sẽ tra tấn ông. Skye hét lên khi bị châm chích quá sức chịu đựng.

– Hắn ta cứ việc, nếu hắn bắt nổi tôi. El Diablo mỉm cười.

– Vậy thì mình hãy cầu cho hắn khôn ngoan đủ để bắt được ông.

– Vẫn khát máu đến thế sao? Đừng nhìn tôi như thế!

Hắn hôn lên mí mắt cô, Skye cảm thấy đôi môi ấy đang lướt trên má xuống hai cánh môi mềm của cô. Giờ đây có chống cự nữa cũng là vô ích thôi. Nụ hôn ấy mỗi giây mỗi phút lại càng đam mê hơn, đòi hỏi hơn. Nó quyến lấy niềm khao khát mãnh liệt như muốn chiếm lấy, rút đi hết linh hồn cô.

Cố sống người lại, Skye cảm thấy hắn đang vùi mặt vào làn da mềm mại trên cổ mình. Hắn ghì cô sát hơn, rồi lại sát hơn nữa. Lòng khao khát mỗi lúc lại càng tăng. Như vô vọng cô để cho giông bão đam mê nổi cơn sóng dữ lan tràn qua cơ thể. Thâm tâm hoang mang không biết cơn bão tố đó đã từng lướt qua cuộc đời người đàn bà trong tấm ảnh kia.

Chương 12

Bộ y phục Josne may, vừa khít người Skye. Cô xoay qua xoay lại trước gương ráng lấy một dáng đẹp nhất và phải công nhận rằng chưa chắc thợ may bên Anh đã làm giỏi hơn.

Đôi ủng ông ta kiếm được hơi lớn nhưng cũng không đến nỗi khó chịu. Skye đưa cho Neengai thêm 4 dollars trên giá tiền của đôi ủng để trả tiền cho chủ giày. Khi đưa cô gái Indian những đồng dollar màu xanh lá cây, cô tự nhủ

đây là lần đầu tiên tiền của cô có giá trị mua bán từ lúc cô tới trại, tuy nhiên cũng vì nó mà bao nhiêu tai ương đau khổ đã xảy ra.

Cô vẫn bị ám ảnh bởi tấm lưng trần loang máu của Yokseyi, vẫn kinh hãi mỗi khi nhớ đến xác của Pedro đổ ập lên người mình và tiếng súng của El Diablo vang vọng chát chúa bên tai.

Quá nhiều bất hạnh rồi, một mạng người đã mất, nhưng tiền của cô chưa hao hụt đi lấy một xu. Dạo trước cô từng nghĩ mình ghét tiền bạc, và không bao giờ muốn có. Tin tức thừa hưởng gia tài thật sự chỉ đem cho cô thêm cảm giác e sợ hơn là sung sướng. Giờ thì trong thâm tâm cô tiền đó đối với cô đúng là một tai ương.

Nó có đem lại những gì cô thực sự

muốn? Quần áo, nữ trang, tiệc tùng – với cô những thứ này luôn luôn xa lạ. Cô muốn tự do phóng khoáng, nhưng du thuyền của cô chỉ mang cô đến Mariposa, và sau đó là rơi vào vòng kềm kẹp của El Diablo. Có lẽ thành phần nghèo khó thì ghen tị nhưng giới giàu có thì không!

Đang mải mê suy nghĩ cô chợt tỉnh mộng, thấy Neengai đang đợi cô thay áo và thời gian cũng không còn nhiều nữa.

– Lấy cho tôi cái khăn choàng màu xanh lá cây, Neengai. Cô quấn khăn quanh cổ, choàng thêm một chiếc cùng màu lên đầu che đi mái tóc vàng. Khăn choàng tóc được thắt lại một bên tai, mang lại cho cô vẻ vui nhộn, cầu thả của một tên cướp biển trẻ trung.

Cô đội thêm một chiếc nón Josné đem tới hôm trước cùng với bombachas

màu đen và một jacket ngắn. Nón được làm bằng da đen, đỉnh thấp vành rộng, có khóa cài dưới cằm. Ngắm mình trong gương, cô buồn cười nhớ lại đã từng thấy những anh chàng giữ ngựa trong đội polo của Argentine cũng đội nón y hệt như mình khi họ tham dự trận đấu tại Harlingham.

Harlingham giờ đây xa quá, với những khán giả trang phục lịch lãm trò chuyện ngồi lê đôi mách bên những tách trà dưới bầu trời Anh quốc nhạt nắng, và hàng dài xe cộ đắt tiền đang đợi đưa chủ nhân về lại London và đến những sinh hoạt lúc đêm về! Thật khác xa với Mari-posita, nơi cô đang thay đổi y phục trong hang động cổ xưa hàng trăm năm, không phải cho những buổi dạ hội hóa trang mà liên quan đến những vấn đề tử sinh.

Cô suýt bật cười khi nghe tiếng Neengai nói lớn, giọng nói như đang ngân nga.

– Senora trông vui quá.

Skye thoáng ngạc nhiên, rồi thành thật trả lời.

– Phải, có lẽ tôi đang vui, Neengai. Tôi thích cuộc sống sôi động và đôi khi tôi thích được phiêu lưu.

– Senora sẽ trở lại mau chứ? Giọng nói cô nhuốm đầy lo âu.

– Em có buồn khi tôi không trở lại không?

– Có, em rất buồn, senora. Em rất vui được hầu hạ bà, em hy vọng làm bà vừa lòng.

– Có, tôi rất hài lòng. Cảm ơn mọi

chuyện em làm cho tôi, tôi sẽ trở về sớm, chắc chắn như vậy.

Cô bảo đảm với Neegai một cách không ngờ, vì bất chợt cô có cảm giác mình sẽ trở lại đây. Cô cũng không hề muốn tìm cách trốn thoát – làm thế nào mà trốn đi khi từng hứa với El Diablo? Tuy nhiên sự nghi ngại của hấn về kết quả của buổi thương thuyết với tên độc tài khiến cho cô có cảm giác sẽ có biến chuyển trong kế hoạch còn không thì sẽ là thay đổi trong quan hệ của họ.

Tuy nhiên, ngay trong lúc này cô biết mình sẽ trở về với Neengai, với hàng động, với cuộc sống xa lạ hải hùng mà cô từng sống trong suốt 3 tuần qua. Khoảng thời gian đó chỉ vồn vện thế sao? Thế mà cô ngỡ như hàng ngàn hàng vạn năm đã trôi qua từ lần chót cô thấy được Jacara.

Cô đã không còn là Skye ngày trước, cô khác lạ ngay trong ý nghĩ, ngay trong cảm giác của chính bản thân mình. Đột nhiên cô hình dung đến chiếc tàu màu trắng đang đậu yên bình trong bến cảng. Nó là cơ hội duy nhất mang cô ra khỏi Jacara, về lại nhà. Nhưng rồi cô lại gạt ý tưởng cảm dỗ đó đi. Cô không thể nào hủy bỏ lời hứa hẹn, dù rằng lời hứa đó là dành cho con người chẳng có chút khái niệm nào đến từ “danh dự” hay cách hành xử văn minh.

Skye xoay qua gương. Hy vọng với cách cải trang này không ai sẽ phát hiện ra cô. Để chắc chắn hơn, cô bỏ vào túi cặp kính mát trước khi lên đường sẽ đeo. Đa số bọn gaucha cũng đeo kính mát, không phải vì sợ ánh mặt trời làm chói mắt mà vì muốn tạo cho mình dáng vẻ lịch sự tân thời như dân bắc Mỹ.

– Tôi xong rồi. Cô mỉm cười với Neengai, rồi mang găng tay đi ra hang ngoài.

Trong khu trại bên dưới ai nấy đều bối rối, hồi hã. Những người giữ nhiệm vụ phòng bị khi El Diablo đi vắng đã tới từ đêm hôm trước. Các khẩu súng máy đã được dựng lên dọc trên đèo và tại các cứ điểm trên núi. Hai trăm gauchos đi cùng với El Diablo đều ăn mặc tươm tất, họ muốn tạo cho mình phong cách thật nổi trội in Jacara.

Yên cương và bàn đạp khảm bạc được đánh bóng kỹ lưỡng. Roi ngựa và cuchillo cũng sáng loáng không kém. Mọi người đều diện poncho màu mè sắc sỡ – xanh dương, lục, đỏ, vàng hay bằng len có sọc, trông giống như một dải băng dài đủ màu. Họ lên ngựa giữa những reo hò vang lộng của người ở lại.

Trong đám người ấy, chỉ có El Diablo trang phục bình thường – áo khoác bằng tweed may khéo, quần đi ngựa whipcord và ủng được đánh kỹ, nhưng roi ngựa yên cương và bàn đạp đều cán bạc. Skye biết bọn gauchos sẽ cảm thấy hấn bị mất mặt nếu dùng những đồ vật tầm thường. Mặc dù trong một số miền phong tục đã mai một dần, nhưng trong thâm tâm mọi người vật dụng trang trí bằng bạc vẫn được xem như biểu tượng trọng đại. Nhưng El Diablo đâu cần bất cứ biểu tượng vật dụng gì để tuyên xưng hấn là thủ lĩnh của bọn họ, Skye thậm nghĩ khi hấn đi trước dẫn đầu đoàn người ngựa lên đèo.

Vẻ mặt hấn trông thật nghiêm trọng khi hấn nhìn quanh khu vực phòng thủ lần chót, và dừng lại ở đôi nơi để ra chỉ thị cho quân phòng thủ. Cô biết hấn rất

lo âu, khi hàng chục chuyện điên đầu phải đối phó vào giờ phút chót.

Biết bao là tổ chức sắp xếp cần phải hoàn thành cho một chuyến viễn chinh như thế, ngoài những quan tâm lo lắng về kế hoạch phòng thủ doanh trại. Rồi lại còn những chỉ huấn trong trường hợp trại bị tấn công. Thông tin vẫn được truyền đến vào phút cuối cùng, từ hacienda nơi đặt hệ thống điện thoại và từ Jacara dòng người ngựa vẫn liên tục chuyển tin về.

Ngần ấy việc mà chỉ có mỗi một đôi vai đứng ra gánh vác, có lẽ đây lần đầu tiên Skye nghĩ cho El Diablo hơn là bản thân mình, cô giục ngựa lên ngang hàng với hãn khi họ bắt đầu tiến vào đồng bằng.

– Mọi việc đều yên ổn chứ?

Hắn đưa mắt nhìn cô, vẻ ân cần của Skye đã làm dịu đi đường nét khắc nghiệt trên gương mặt hắn.

– Tôi chỉ hy vọng là mình đã chu toàn. Giọng nói của hắn gần như không âm sắc, rồi cố tình làm vơi đi căng thẳng hắn đang chịu đựng cô đánh lạc hướng.

– Ông có thích quần bombachas của tôi không? Ông thật tài nghĩ ra được chuyện này.

Hắn nhìn cô thật gần như muốn thu hết mọi dáng vẻ của cô.

– Em giống như một đứa con trai rất quyến rũ, nhưng phải nhớ là tôi chỉ thú vị với đàn bà thôi.

Nếu là ngày hôm qua trước sự khiêu khích cố tình này cô đã co người phòng thủ rồi, nhưng hôm nay thấy nổi lo âu

hắn trên gương mặt hắn cô mỉm cười.

– Ông có tin tôi đánh lừa được người ta trong bộ dạng con trai này không?

– Không, khi em cười như thế kia.

Cô bật cười.

– Có một lần ông từng nói với tôi là hãy còn quá sớm để diễn mấy trò cảm xúc. Hôm nay tôi thấy hãy còn quá sớm để diễn mấy màn ca tụng.

Hắn phá lên cười sảng sặc.

– Có lẽ tôi nên dạy em khi người khác khen, mình phải tỏ ra duyên dáng một chút.

– Duyên dáng theo kiểu tôi phải che quạt cười điệu dàng rồi mắt liếc đưa tình phải không?

Tiếng cười của hắn vang lên sáng khoái không gì ngăn trở, cô biết lúc này mọi ưu tư trước mắt hắn đã tạm thời lùi xa. Nghe hắn cười, cô phân vân không biết những người đàn bà, mà vì họ hắn đã mĩa mai đay nghiến cô, có từng làm hắn cười hay không.

Họ là người như thế nào? Đều có tóc vàng như cô, như người phụ nữ trong tấm ảnh đó – hình ảnh người đàn bà Anh quốc mà hắn cất kỹ trong ngăn kéo? Cô ta có khuôn mặt ngu ngốc, Skye thầm nghĩ một cách cay cú, rồi phân vân không hiểu có người phụ nữ nào khác cũng nghĩ giống như cô.

Giọng nói của El Diablo cắt đứt những ý tưởng lan man của cô.

– Hôm nay trời sẽ nóng lắm, anh nhận xét, “trừ phi có gió biển thổi vào.”

– Nghĩ xem giờ mà đi dạo bằng tàu của tôi thì thú vị biết chừng nào.

– Thì ra là em đang nghĩ đến chuyện đó. Mắt anh quắc lên. “Tôi có thể tin lời hứa danh dự của em không?”

– Dù hơi lạ đời, nhưng ông cứ tin đi. Tôi từng trưởng thành bên Anh trong cái gọi là ý thức danh dự của trường học cộng đồng.

Cô nhìn anh dưới làn mi dài, chờ anh tỏ thái độ nào đó trước lời ám chỉ của cô. Xét cho cùng anh là người Anh, còn là một người thuộc tầng lớp thượng lưu, như thế anh đã theo học không Eton thì là Harrow, nơi mà ba cô và chú Jimmy và hầu hết họ hàng Standish từng theo học.

– Tôi nghĩ tốt nhất là giữ em ở lại trại, xích em vào tường như nô lệ như hồi đầu thế kỷ.

– Chuyện gì sẽ xảy ra cho tôi nếu Alejo bắt được anh? Cô quắc mắt nhìn anh.

– Đó là lý do chính đáng tôi phải cho em đi theo. Anh hết sức nghiêm trang trả lời.

– Nhưng anh không bị bắt đâu – chuyện đó không thể nào xảy ra được, phải không?

– Tôi nghĩ là không. Với đoàn hộ tống và người của tôi bên ngoài thành phố, như Alejo đã biết rõ, còn một số lớn những người ủng hộ ở Jacara nữa.

– Nhưng tôi vẫn sợ.

– Cho tôi sao? Anh thắc mắc.

– Không, không, dĩ nhiên là không – cho tôi thôi! Cô vội vã trả lời dù rằng trong lòng nghĩ đến anh.

Anh cười dịu dàng như muốn nói là cô không lừa được anh, đến đó thì câu chuyện của hai người bị cắt ngang khi thấy bóng dáng của một người đang phi ngựa về hướng họ. Anh ta là người đầu tiên trong số người đến từ Jacara mang theo tin tức mới nhất và những tin đồn vừa lượm lặt được trên đường phố và tại tổng hành dinh của Alejo.

Họ tiếp tục đi cho đến giữa trưa khi chỉ cách Jacara vài dặm, El Diablo ra hiệu cho đoàn dừng lại. Nơi họ nghỉ chân là bãi đất lổm đổm hoa marachine, một loại cây dại có hoa như cúc đồng tiền, và có củ tương tự như những củ khoai lang bé tí. Có những tàn cây cho bóng mát, và cách đó độ trăm yard là một con sông. Người nào cũng đem theo phần ăn của mình, một người trong số họ mang đến thức ăn Alphonse đã chuẩn bị sẵn cho

El Diablo và Skye – có thịt và gà tấm bột chiên, những ổ bánh nhỏ có nhân cream cheese và trái cây. Nhìn thấy thức ăn, Skye đói cồn cào. Cô và El Diablo ngồi ăn tại một gốc ombu đại thụ, cách xa đám gaucho. Không những đói mà còn khát khô cả cổ nữa, loại rượu nhẹ họ uống giờ đây giống như rượu tiên.

Trong một lúc mọi người đều yên lặng ăn uống, nhìn bầu ngựa đang thành thoi gặm cỏ, đuôi phất qua phất lại đuổi ruồi, trong lúc các chú chim ruồi và những cánh bướm nhớn nhơ điểm loáng thoáng những đốm màu rực rỡ trên nền xanh lục của cây cối và đồng cỏ hoang ngoài kia.

– Thật là uống quá khi mình phải vào thành phố trong một ngày như thế này. Skye trầm ngâm.

– Em thích miền quê đến thế à?

– Tôi lúc nào cũng cảm thấy ngột ngạt trong thành phố, đặc biệt là vào mùa hè. Nhớ lại năm ngoái tôi ghét ở London biết chừng nào. Nhưng cô Hilda đã thuê một căn nhà để tham dự hội hè, thế là đành phải ở, dự hết tiệc này đến tiệc khác. Cô rất hy vọng là tôi sẽ tìm được một người chồng xứng đáng.

– Tại sao em không muốn?

– Tôi ghét đàn ông!

– Tại sao?

– Cần phải có lý do sao?

– Đương nhiên, điều đó đâu có tự nhiên khi một phụ nữ lại đi ghét người khác phái. Ai đã làm tổn thương em?

– Sao anh biết là có người nào làm?
Cô tìm cách chống chế.

– Em trả lời câu hỏi của tôi đi. Ai đã làm em ra như vậy, chuyện gì đã xảy ra?

Cô hờn dỗi quay mặt đi.

– Anh cho rằng có chuyện gì đó làm tôi khó chịu à.

Anh rót cho mình thêm một ly rượu.

– Có người nào muốn làm người yêu của em chưa? Anh khẽ hỏi, giọng không chút nào mỉa mai như cô từng biết.

Cô lắc đầu.

– Không... không phải như vậy.

– Vậy thì là chuyện gì? Kể cho tôi nghe đi, tôi thắc mắc lắm.

– Tôi không hiểu sao anh lại muốn biết. Và nếu có điều gì đó... thì đó không phải là nguyên nhân duy nhất tôi ghét đàn ông. Có rất nhiều chuyện tôi không thích. Có lẽ trong đời của mọi cô gái, chắc phải có lần đầu tiên khi cô ta nhận ra là họ không đáng tin tưởng và chỉ là một bọn đầy thú tính thôi.

Giọng Skye đột nhiên trở nên cay đắng. El Diablo thấy mắt cô sẫm tối, môi mím chặt dường như hồi tưởng lại một ký ức nào đó rất đau thương.

– Lúc đó em bao nhiêu tuổi? Anh hỏi nhẹ nhàng.

– Chỉ mười bảy, nhưng hình như lúc ấy tôi rất non nớt, biết rất ít về thế giới bên ngoài. Tôi bị giữ ở trong phòng học, không được giao tiếp với bên ngoài bằng bất cứ hình thức nào. Cô Hilda rất bảo

thủ trong những vấn đề đó... Rồi thì anh ấy xuất hiện.

– Ai thế?

– David Standish, một người anh họ xa. Anh ấy bị chấn thương trong một tai nạn xe hơi nên đến nhà chúng tôi để dưỡng bệnh. Anh ấy lớn hơn tôi nhiều – 28 hay 29, là người thanh niên trẻ đầu tiên tôi quen biết.

– Em yêu anh ta?

– Có lẽ anh có thể gọi như thế – anh ấy tài ba, thú vị, thu hút mọi đặc điểm một người đàn ông nên có. Tôi đã từng thần tượng David. Bây giờ tôi có thể thấy điều đó làm anh ấy thú vị đến dường nào. Anh ấy khen tôi xinh xắn, chưa có ai từng nói với tôi như thế. Anh ấy say mê tôi nhưng cô Hilda hình như không

quan tâm mấy, tôi nghĩ có lẽ cô cho rằng tôi hãy còn là một đứa bé không thể nào tiếp nhận mấy chuyện vô nghĩa đó một cách nghiêm túc. Nhưng tôi không nghĩ rằng chuyện đó vô nghĩa. Thế giới của tôi đã hoàn toàn biến đổi, chỉ trong một sớm một chiều tôi đã trưởng thành.

Cô hít một hơi dài, hồi tưởng lại những ngày tháng đó – thấy được bãi cỏ xanh trải dài thoải thoải xuống bờ sông, những luống hoa delphinium chạy quanh vườn, và David bước chậm rãi chung quanh nhìn xuống luống hoa, tay anh choàng lấy tay cô, trêu chọc cô, làm cho cô cười.

– Kể tiếp đi! El Diabo ra lệnh. Trong cách nào đó giọng nói này y như của David, cái cách mà cô rất thích, sai phái cô làm chuyện này chuyện nọ.

– Chỉ có vậy thôi. Skye nói một cách dứt khoát. “Tôi cứ ngỡ là anh ấy yêu tôi. Tôi thật khờ dại, non nớt... làm sao tôi có thể nghĩ được gì khác hơn? Anh ấy hôn tôi – không phải là những nụ hôn của người anh họ – vào buổi tối trước khi anh ấy đi, trong nhà nghỉ mát phía sau sân tennis. Tôi tưởng như thế là anh ấy muốn cưới tôi. Tôi suýt nói cho cô Hilda biết vào sáng hôm sau, sau khi anh ấy rời khỏi. Nhưng rồi tôi muốn giữ chuyện đó như một bí mật... một bí mật của riêng tôi và anh ấy. Điều đó quá tuyệt diệu không thể cho bất cứ ai khác biết được.”

– Vậy chuyện gì đã xảy ra?

– Ba ngày sau chuyện đính hôn của anh ấy được tuyên bố. Cô Hilda đã biết chuyện đó từ lâu, nhưng anh ấy không muốn nói ra cho đến khi vị hôn thê của

anh từ Ấn Độ trở về, ba cô ấy là một quan tòa bên đó.

Giọng Skye lịm dần, cô nhìn ra quãng đồng trống xa xa nhưng chẳng thấy được cảnh vật gì trước mắt, chỉ thấy được một hũ mứt cam. Cô đang nhìn chăm chăm vào nhãn hiệu dán trên hũ – “Robinson’s Golden Shred” – cứ đọc đi đọc lại hàng chữ ấy trong lúc tiếng nói cô Hilda đều đều bên tai.

– Mình phải nghĩ ra quà cưới nào coi cho được mắt để mừng David. Nó còn đề nghị cháu làm phụ dâu – suy cho cùng cũng đâu còn bao nhiêu người mang họ Standish.

– Robinson’s Golden Shred – Skye nghe được mình kêu lên thảng thốt. Không, không thể nào! Nhưng lại ngồi đó lặng yên không nói gì.

– Cô bé Skye tội nghiệp quá, thì ra câu chuyện là như vậy.

Cô gần như quên mất El Diablo đang ngồi bên cạnh, nghe tiếng anh cô giật mình quay lại, tiếng nói cô như vỡ vụn ra.

– Khờ khạo quá, phải không? Nhưng khi còn trẻ, người ta đều lưu tâm ghê lắm.

– Phải, khi người ta còn trẻ. El Diablo đồng tình.

Trong một thoáng họ nhìn nhau rồi Skye quay đi.

– Bây giờ thì anh biết tại sao tôi không tin tưởng bất cứ đàn ông nào. Cô vờ như vui vẻ. “Dĩ nhiên anh khó mà làm cho tôi ưu ái được giới đàn ông của anh.”

– Những gì David khởi đầu thì không ngờ tôi lại kết thúc. El Diablo nhận xét, giọng anh đanh lại. “Nhưng vẫn còn nhiều đàn ông khác trên thế giới mà.”

– Tôi không đủ can đảm để tin họ có gì khác hơn. Skye vặn lại.

– Đâu ai biết được? Có lẽ một ngày nào đó sẽ có người lý tưởng xuất hiện. Anh ta sẽ là người mà cô Hilda gọi là “anh chàng thích đáng.”

Skye bắt ngờ cười khúc khích.

– Làm thế nào mà anh đoán cô ấy sẽ gọi người đó như vậy? Ngay khi nói những chữ đó cô nhớ ra là chẳng có lý nào anh không đoán được ý cô Hilda muốn nói – hay bất cứ người phụ nữ Anh quốc trong cùng thế hệ với cô. Anh ta chắc có vô số những họ hàng giống y

như cô Hilda, và có lẽ cô gái trong tấm ảnh đã từng là “cô gái thích đáng” của anh cho đến khi chuyện sai lầm gì đấy xảy ra.

Cô muốn hỏi về bản thân anh. Suy cho cùng cô đã kể cho anh nghe hết những điều thầm kín cô chưa bao giờ thổ lộ cho bất cứ người nào, nhưng ngay khi cô cố gắng triệu tập hết can đảm bắt đầu nói thì giây phút riêng tư giữa họ đã chấm dứt.

Thêm một người đưa tin đến từ Jacara, El Diablo đi cùng với anh ta ra một chỗ khác để cùng bàn luận công việc cho đến lúc họ lại lên đường tiếp tục cuộc hành trình.

Dù có gió biển thổi vào trời vẫn nóng trên đường vào thành phố. Từ đó họ bắt đầu thấy biển mờ mờ đằng xa, mặt nước

màu xanh dương pha lục phẳng lặng như gương trải dài đến tận chân trời. Trong ánh nắng vàng rờn rục rờ bóng dáng sừng sững của đại dinh thự hiện ra trên phố cảng. Bên dưới là cây cối xanh um, lẫn trong ấy là những ngôi nhà màu trắng mái bằng và ngôi giáo đường với những ngọn tháp và chóp xoắn ốc tạo cho Jacara một khung cảnh đẹp như trong truyện thần thoại.

Nhưng không ai ngờ được ẩn dấu trong cảnh trí mỹ miều ấy là bao dối trá lừa lọc, tàn bạo, và bất công. Skye thấy những gì cô hiểu biết về Mariposa và dân chúng ở đây khi tàu cô vừa ung dung tiến vào cảng thật quá ít ỏi. Cô hồi tưởng đã đứng trên bến với chú Jimmy, nói với chú bằng giọng ghen đi vì cảm xúc.

– Cuối cùng cũng tới được Mariposa!

– Chú chỉ hy vọng cái mà cháu nói đến là El Dorado thôi (thành phố vàng huyền thoại ở Nam Mỹ)!

– Tại sao không thể chứ? Đâu có ai bị thất vọng hoài đâu.

Chú mỉm cười thấy cô đầy háo hức.

– Phải, không phải lúc nào cũng thế. Ông đồng tình.

Cô biết ông nói thế chỉ vì lòng thương mến mình, sợ mình bị hụt hẫng.

– Phải chi mình biết được, cô thầm nghĩ. Nếu một trong hai người họ biết được, dù là mơ hồ, những gì đang phơi bày phía trước. Cô liếc sang El Diablo, mắt anh đang dán chặt vào thành phố, mày hơi cau lại – thái độ mỗi khi tâm thái anh yên định. Sắc thái này tôn thêm đường nét uy nghi như chim ưng, thoáng

chút gì đó hung hãn.

Skye thấu hiểu đó là kiểu nhìn mỗi khi anh nhất quyết thực thi một điều gì. Và đó cũng là cung cách của anh khi họ lần đầu gặp nhau. “El beso del Diablo” – cô nhớ rõ từng li từng tí mình đã nghe mấy tiếng ấy ra sao, những tiếng mà hai cậu thanh niên dẫn đường chỉ dám thì thầm với nhau rồi lặng lẽ hướng về tử thi làm dấu thánh! Cũng từ sau giây phút định mệnh ấy, cô đã nếm qua hương vị biết bao nhiêu nụ hôn của El Diablo – không phải là những nụ hôn vương mùi tử khí, nhưng là chất ngất đong đầy yêu thương.

Cô run lên nhè nhẹ khi hình dung lại những kỷ niệm về họ, về tối hôm qua. Anh đã phủ lên khắp mọi đường nét trên mặt cô cả ngàn nụ hôn điên cuồng, tham lam, mạnh mẽ. Hôn như thể đó là

lần cuối họ gặp được nhau, yêu đương cô bằng niềm đam mê khao khát đường như phát sinh từ niềm sợ hãi thâm sâu.

Đoàn người đến gần Jacara hơn, cảnh vật không còn ở trong tầm xa, nhưng là một thực tế sống động. Họ đang đi trên những con đường đắp đất đỏ. Hai bên là nhà cửa và vườn tược. Đường xá đông đúc với khách du hành ngất ngưỡng trên lưng lừa, những đứa bé bán trái cây dạo đang mời mọc họ mua chuối và sung đỏ, và cả những chú chim địa phương trong những chiếc lồng nhỏ xíu do chúng tự tay làm.

Đến ngoại ô thành phố El Diablo ra lệnh ngừng một lần nữa, trong khi mọi người sửa soạn diện mạo cho tươm tất hơn sau chuyến đi dài – phủi bụi trên giày, lau mồ hôi trán, và sửa lại nón cho đúng kiểu cách, anh ra một loạt chỉ thị

chót. Anh sẽ đi trước dẫn đầu, những người còn lại sẽ chia làm 3 hàng đi sau, Skye đi hàng đầu ngay chính giữa, mỗi bên cô có một người đi kèm.

– Chúng ta sẽ đi chậm lại, El Diablo nói với giọng trầm vang lộng. “Chúng ta cần bạn bè thấy được chúng ta. Mình cần họ, nếu họ có thể, cùng tham dự buổi hội thảo ở tổng hành dinh.”

– Mình có bạn bè khắp cùng thành phố mà. Một người nào đó huênh hoang nói.

– Đừng bao giờ chắc chắn người đó là bạn của anh cho đến khi họ chung vai sát cánh với anh. El Diablo chinh anh ta bằng cách nhắc lại một thành ngữ Mariposa, khiến mọi người đều phá lên cười.

– Alejo mới là người cần nói câu đó, không phải bọn mình. Có tiếng ai đó cất lên làm mọi người cười càng rộ hơn trước.

Bây giờ thì mọi người chuẩn bị xem xét vũ khí, bảo đảm súng đã được nạp đạn. Đó là truyền thống bất di bất dịch rằng không bao giờ gaucho mang súng không đạn. Dù luật pháp ban ra cấm mang súng trong Mariposa, nhưng chả ai quan tâm đến điều này. Chuyện này làm cô nhớ đến cô đã vỗ vào khẩu súng lục như thế nào khi vị sỹ quan của Alejo đến cảnh giác cô đừng đi quá sâu vào nội địa.

Dường như đoán được ý nghĩ của cô, El Diablo bất ngờ quay qua rút trong túi áo khoác tweed ra khẩu súng lục của Skye.

– Em tốt hơn nên lấy cái này.

Cô ngược nhìn anh sửng sốt, quá ngạc nhiên khi đưa tay ra lấy súng.

– Tại sao?

– Em có thể cần tới.

Cô biết anh đang nghĩ rằng biết đâu tất cả mọi người sẽ bị sụp bẫy và bị bỏ tù, tuy nhiên không hiểu vì một lý do nào đó không giải thích được, cô lưỡng lự.

– Hôm nay tôi tin em, bất cứ giá nào đừng cho tôi một viên kẹo đồng vào lưng. Anh nói với một nụ cười nhẹ.

Cô với lấy súng đút vào trong túi quần bombachas. Chân cô có cảm giác nặng nặng, và đây là lần đầu tiên cô thật sự sợ hãi. Đây không phải là trò đùa vô tư lự mà hết sức nghiêm trọng. Cô như

hình dung được cảnh tượng chú Jimmy ở Valparaiso, đến nét mặt kinh hoàng của chú nếu biết được chuyện cô đang làm. Nhưng rồi cô biết cô không thể nào bỏ qua thời điểm này cho dù có đánh đổi bất cứ chuyện gì trên thế giới.

Skye nghĩ đến cảm giác của mình sẽ ra sao nếu El Diablo để cô ở lại. Thời gian trong hang sẽ kéo dài lê thê đến chừng nào, rồi lại hoang mang không biết chuyện gì sẽ xảy ra và lòng mong ngóng đến buốt nhói chờ đợi anh về. Cô bỗng dưng thấy lòng dâng lên cảm giác ấm áp biết ơn anh đã cho cô đi cùng trong chuyến viễn chinh này. Cô biết đem cô đi là đem theo gánh nặng lớn – lo cho an toàn của cô, lo sợ tông tích cô bị phát hiện.

Nghĩ đến đây cô chợt nhớ là mình cần đeo kính mát, cô rút kính trong túi

đeo lên mắt. Chỉ có màu da cô là khác biệt với những người gaucho đi bên cạnh. Dáng dấp cô cũng không gây chú ý gì đặc biệt. Nhiều người trong số gaucho cũng có tạng nhỏ xương do cuộc sống quanh năm suốt tháng trên lưng ngựa và nổi cơ cực trong đời sống đã khiến thân thể họ còm cõi.

Skye kéo nhẹ vành nón che khuất mặt mình. Một tuần cách đây thì cô mong muốn cả thế giới nhận biết được cô, để cô có cơ hội trốn thoát, nhưng bây giờ chỉ có điều duy nhất bằng bất cứ giá nào cô phải ủng hộ El Diablo – ủng hộ lòng căm thù của anh hướng về Alejo và sự bất công của chính phủ đương thời.

Cô nghĩ đến Josné, đến những người Indian bị tước đoạt đất đai, đến những nông dân mà hacienda của họ đã bị xung công, đến những người dân Mariposa

mà tài sản quốc gia của họ bị lợi dụng bởi các nguồn thế lực bên ngoài. Cho dù cô có tư thù với El Diablo đến đâu, cô vẫn sát cánh với anh trong cuộc chiến chống ngoại xâm này.

Anh liếc nhìn đồng hồ tay.

– Đến giờ mình bắt đầu rồi. Anh khẽ nói.

Mọi người vào chỗ của mình thành 3 hàng theo lệnh anh. El Diablo đi phía trước. Những khu nhà tồi tàn lui lại đằng sau nhường chỗ cho những cửa hiệu và những đại lộ lớn hai bên trồng thông trong những khu vực tân thời của Jacara. Nơi đây họ gặp những chiếc xe hơi Mỹ bóng loáng sang trọng đưa nhà độc tài và bạn hữu của ông ta dạo quanh phố phường hay đến trường đua.

Mỗi một bộ trưởng được quyền sử dụng một trong những chiếc xe hơi thanh lịch này. Khi đám xe cộ đó trở nên cũ kỹ tồi tàn không còn xứng đáng với địa vị cao trọng, chúng được truyền xuống các giai tầng thấp hơn như thư ký và nhân viên công chức cho đến khi cũ nát không thể nào dùng được trong công sở nữa thì được bán tổng bán tháo cho dân chúng bên ngoài.

El Diablo biết quá rõ âm mưu quỷ kế này, cố tình cho ngựa đứng ngay giữa đường chờ cho đoàn xe lũ lượt ủa ra ngoài khi đoàn người ngựa đi ngang qua.

– El Diablo! El Diablo! Danh xưng thoát khỏi đầu bằng những tiếng xì xầm rồi chợt nổ ra thành tiếng kêu vang dội.

Sự xuất hiện của họ ở đầu phố như một hiệu lệnh cho đám đông dân chúng

kéo tới ổ ạt trên các vỉa hè, vẫy tay reo hò chào đón đoàn gauchos, rồi nối theo họ đi dọc theo xa lộ rộng rãi tiến vào nơi đường xá bắt đầu thu hẹp giữa những tòa nhà Spanish cao tầng.

Bây giờ đã tới chỗ đường đi lát đá, hai bên là những ngôi nhà được trang trí bằng gạch màu, có balcony nhô ra ngoài. Skye biết ẩn đằng sau hàng trụ mặt tiền của những căn nhà là khuôn viên đầy hoa bao quanh bởi những dây hành lang lát đá hoa cương màu. Nơi đây là dấu vết thanh lịch của quá khứ xa xưa, cô có cảm tưởng dường như họ đã đi ngược dòng thời gian trở về với quang cảnh cổ xưa hàng mấy trăm năm.

Khu phố cổ uốn quanh lên đến tận dinh thự. Lối đi dốc và những đám đông tụ tập bên đường khiến họ không thể đi nhanh. Mọi người dường như rất náo

nức, trẻ con ủa ra từ các khu ổ chuột, phụ nữ chồm người qua balcony liệng hoa xuống đoàn gaucho bên dưới. Nhiều anh chàng gaucho còn chụp lấy những đóa hồng, dắt vào tai.

– El Diablo! El Diablo!

Tên anh vang dội khắp các nẻo đường. Thật khó cho Skye thấy được mặt anh nhưng cô đoán anh đang mỉm cười. Sự hiện diện của đám đông dân chúng nơi đây chứng tỏ anh là một nhân vật đang được lòng quần chúng. Điều này sẽ là cái gai trong mắt của Alejo, bởi vì không có nhân vật độc tài nào có thể yêu mến đối thủ của mình.

Một đóa hồng rơi xuống ngay yên của Skye. Cô bắt lấy và thấy người ném hoa là một cô gái tóc đen xinh xắn cùng với nhiều cô khác đang vươn ra trên một

balcony cao. Giống như các gauchos khác cô cũng giơ tay vẫy chào cảm ơn người tặng hoa, khiến các cô gái thích thú khúc khích cười.

Ngay trong lúc đó cô nghe một tiếng kêu to.

– Có nguy hiểm! Nguy hiểm!

Tiếng hét lạnh lạnh đó là của một người đàn ông đang sợ hãi cuống cuống, vút lên át hẳn tiếng cười nói reo hò của đám đông chung quanh.

– Nguy hiểm! Quay trở lại đi!

Giờ thì Skye có thể thấy ai đang kêu – một thanh niên trẻ đang chạy xuống đồi, đầu trần, mặt nhễ nhãi mồ hôi, người đang gồng lên gắng hết sức lao xuống. Như bản năng thôi thúc Skye tự động nắm chặt lấy dây cương ghìm ngựa

đứng yên. Cô thấy lưng El Diablo trước mặt cô thành linh sững lại. Có tiếng súng nổ giòn đầu đó, và thân hình của người thanh niên đang chạy đổ nhào trên nền đá.

Không gian đột nhiên yên ắng lạ thường, và rồi tiếng kêu thét của hàng trăm con người bị nhận chìm trong một loạt súng nổ đinh tai. Loạt súng được bắn từ tuốt trên cao xuống. Đạn bay xé gió lướt qua đầu Skye, cô nghe được tiếng kêu đột ngột khản cả giọng của người đằng sau.

El Diablo cho ngựa quay đầu.

– Quay lại! Anh ra lệnh.

Giữa những kêu gào hỗn loạn của đám đông và những con ngựa đang lồng lên hoảng sợ cô cố gắng cho ngựa quay

đầu. Ngay trong lúc ấy, đã có chuyện xảy ra. Ngựa của El Diablo sụm xuống. Khi anh ngã gục, cô cũng lao người xuống yên. Cô nhận thấy những người gaucho đang bắn rát trên đầu cô. Mọi người đều rút súng lục bắn trả. Chân vừa chạm đất là cô nhào đến chỗ El Diablo, dường như có linh tính mách bảo cô biết anh đã trúng đạn.

Anh bị ngã ngựa, thân người nằm sóng soải trên đường. Trong những âm thanh hỗn độn – tiếng kêu la than khóc, tiếng đạn cắt gió từ hai phía, Skye chỉ đủ tỉnh táo nhận biết mỗi mình El Diablo đang nằm cạnh bên xác ngựa của anh, đầu vùi trong đất, trán đầm máu. Khi đến bên anh, cô nhận ra Juan đã tới trước.

– Đem ông ấy xuống đường ngang bên kia. Cô nghe anh ta nói với một gau-

cho khác. Họ khiêng anh chạy ngang qua vỉa hè vào một con hẻm tối khuất sau một ngôi nhà cổ.

Skye tháo kính quăng đi để nhìn đường rõ hơn. Mắt El Diablo nhắm kín, máu từ vết thương chảy thành dòng đỏ thẫm một bên mặt. Còn có máu nữa, đang loang ra trên vai áo anh.

Những người gauchos dừng lại khi tiến vào chỗ trú trong hẻm.

– Ông ấy chết rồi à? Skye nghen ngào hỏi.

Juan, người đã khênh vai El Diablo, lắc đầu.

– Chưa, chưa, senora, nhưng mình phải đem ông ấy ra khỏi đây. Bọn quý đó muốn ám sát ông ấy và có thể sẽ làm nữa.

– Đưa ông ấy xuống tàu của tôi. Skye hồi hả kêu lên. “Ở đó ông ấy sẽ được an toàn, có lẽ đó là nơi duy nhất trong Jacara an toàn cho ông ấy.”

– Vậy cứ theo lời bà. Juan hưởng ứng.

Hai người đàn ông bắt đầu đi dọc xuống hẻm. Trận chiến phía sau họ vẫn náo động tiếp diễn. Thuộc hạ của El Diablo đang chống trả dữ dội.

Họ nhanh chóng đưa El Diablo xuống bậc thang dài dẫn xuống đường bên dưới. Chợt ở đâu có một chiếc xe chở hàng, tài xế là một cậu trai nhỏ, dừng sát bên cạnh họ.

– Có cần giúp gì không?

Tất cả mọi người lên xe, rồi chỉ đường cho tài xế trực chỉ bến cảng.

Đường đến cảng chỉ là một khoảng ngắn, ai nấy đều yên lặng. Skye cố gắng cầm máu trên trán El Diablo, nhưng hình như vô hiệu.

– Đưa El Cabeza lên tàu. Cô nói với Juan, đoạn dúm một năm tiền cho thằng bé tài xế.

Khi họ bước ra ánh sáng bên ngoài và đỡ El Diablo lên cầu tàu, cô nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của anh và nghĩ Juan đã lâm, El Diablo dường như đã chết.

Ngay trong giây phút tuyệt vọng ấy, cô biết mình đã yêu anh.

Chương 13

Skye cảm thấy chưa bao giờ có bất cứ điều gì làm cô mừng rỡ bằng vẻ điềm tĩnh lạnh lùng của dân miền Scottish nơi thuyền trưởng Maclean, khi ông bước lên boong tàu gặp họ.

– Chào cô Standish, giọng ông vẫn thân nhiên như không có chuyện gì xảy ra. “Có ai bị thương sao?”

Từ đằng xa có tiếng đạn bay vọng lại. Phía trên cầu tàu, những đám đông

đàn bà và trẻ con đang nháo nhác hồi hải xuống đường. Skye biết tình cảnh của mình bây giờ, trong trang phục như gaucho đứng bên cạnh một người đàn ông bất tỉnh thân thể đầy máu, thật quá xúc động để bày tỏ được điều gì. Tuy nhiên thuyền trưởng vẫn phớt tỉnh như thể họ đang gặp gỡ nhau một cách bình thường trên bờ biển Aberdeen quê nhà của ông.

– Ra khơi ngay đi, thuyền trưởng Maclean, chúng ta phải rời khỏi đây.

– Tôi còn hai người trên bờ. Ông nghiêm nghị trả lời.

– Không sao đâu, họ có thể theo chúng ta bằng đường bộ đến Montevideo. Phải đến được đó nhanh chóng để tìm bác sỹ.

Thuyền trưởng nhìn vào El Diablo.

– Chúng ta xuống bên dưới đi, ông

nói tiếng Spanish chậm rãi với hai người gauchos, “rồi xem coi phải làm gì cho ông ấy.”

Dù khỏe nhưng hai gauchos cũng vất vả mới đưa được thân hình to lớn của El Diablo xuống thang. Skye mở cửa một căn phòng đầy đủ tiện nghi đối diện với phòng cô. Phòng này được trang hoàng lộng lẫy, màn cửa sổ lụa hồng đồng bộ với khăn trải giường và chiếc ghế nhỏ có tay dựa.

Khi thuộc hạ El Diablo đặt anh lên giường, máu trên trán anh vẫn tiếp tục ứa ra ướt đầm gối, cho đến khi thuyền trưởng lấy khăn lông áp vào vết thương để cầm máu. Skye lại thấy tim mình quặn thắt đau đớn. Môi khô khốc, cổ như nghẹn lại, cổ lăm cô mới hỏi được.

– Anh ấy có chết không?

Thuyền trưởng Maclean bắt mạch cho El Diablo.

– Không đâu, đạn cắt vào trán làm anh ta bất tỉnh, vai anh ta cũng có vấn đề.

Ông ta nói năng đầy uy quyền, Skye thâm biết ơn nhớ ra rằng vị thuyền trưởng nào cũng phải kinh qua kinh nghiệm cứu thương. Cô từng thấy captain Maclean chữa thương nhiều lần trước đây, bởi vì tai nạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào ngay cả trên những tàu bè được điều hành tốt nhất. Cô xoay qua ông, lòng đầy hy vọng.

– Anh ấy sống chứ?

– Vâng, không cần phải nghĩ ngợi gì khác. Nếu cô muốn tôi sẽ nhờ Evan lo cho anh ta trong khi tôi cho tàu đi.

– Vâng, vâng, mình cần phải rời đây cho mau. Không nên phí thời gian nữa.

Cô nhìn hai chàng gaúcho đang đứng lúng túng bên cạnh giường, mắt vẫn không rời vị thủ lĩnh của họ. Dù họ không nói ra, nhưng Skye biết họ đang hoang mang không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho những người ở lại.

– Juan, anh phải về lại trại. Nếu cần đánh Alejo thì cũng phải làm, đừng để hắn chiếm được núi. El Cabeza sẽ trở lại với các anh ngay khi ông ấy lành lại – tôi cam đoan như vậy.

Cô thấy mắt Juan đột nhiên ánh lên tia hy vọng.

– Ông ấy sẽ trở lại chứ?

Cô gật đầu một cách quả quyết.

– Không lâu nữa ông ấy sẽ về lại với các anh. Cô nói một cách cân nhắc. “Đừng lo cho ông ấy. Hãy tự lo cho mình và đi gom hết người ở thành phố về.”

– Tôi hiểu, senora.

Juan đưa tay lên chạm nón chào cô, rồi cùng người gaucho kia bước ra ngoài. Skye thấy máy bắt đầu kêu rì rầm bên dưới, cô thở phào nhẹ nhõm. Họ sẽ sớm ra khỏi Jacara, bỏ lại Alejo và âm mưu tráo trở của hắn. Nhưng trong lúc này cô chỉ có thể nghĩ đến El Diablo, đang lặng yên bất động, hoàn toàn khác biệt với tất cả mọi điều cô biết về anh.

Cô đến bên cạnh sờ vào bàn tay anh và cứ đứng đó bồn thần ngơ ngác, không nhận thức được gì ngoài nhịp tim đang dồn dập kinh hãi cho đến lúc Evan vội vã lướt vào trong phòng.

Sau đó cô chỉ còn nhớ chút ít làm thế nào họ cắt bỏ đi lớp áo sũng máu trên vai anh. Evan đuổi cô ra nhưng cô khẳng khăng ở lại muốn giúp tay. Chỉ đến khi captain Maclean trở lại với hộp đựng dụng cụ giải phẫu thì cô không cách nào nhìn nổi nữa.

Skye rút ra ngoài mặt trắng bệch, hình ảnh bả vai của El Diabo với vết thương còn đang mở miệng gần chỗ mảnh đạn ghim vào khiến cô suýt ngất đi.

Vết đạn cắt trên đầu cũng cần phải khâu lại. Máu không còn ứa ra nữa, trông cũng không đến nỗi nghiêm trọng. Cũng may là viên đạn chỉ rạch ngang qua trán, khiến anh bất tỉnh và gây thương tích nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Trong phòng riêng Skye bước đến bên cửa sổ. Tàu đã ra biển. Khi họ vừa ra

khỏi cảng, cô thấy Jacara đẹp mơ màng. Hơi nóng ban trưa khoác lên thành phố nét lung linh mờ ảo, phía trên khu phố những cửa kính của dinh thự lấp loáng trong nắng. Thật khó mà tin chỉ cách đó không lâu họ đã phải chiến đấu một mất một còn trên đường phố.

Nhắm mắt lại, cô thấy hình bóng El Diablo nằm sóng xoải, mặt ngựa lên trời, một tay vẫn vướng vào dây cương trên xác ngựa. Đó chính là lúc, cô tự nhủ với mình cô đã yêu anh, và cũng chính ngay lúc đó cô cảm thấy như thể lần đạn ấy đã xuyên suốt trái tim mình.

Sâu trong tiềm thức cô chợt hiểu đâu phải ngay lúc ấy cô mới biết yêu anh, mà đã từ lâu, từ lâu lắm – buổi tối đó khi đoạt được súng nhưng vẫn không có can đảm để bắn anh, rồi trong giây phút kinh hãi chống lại Pedro cô đã gọi tên anh và

lòng cảm thấy nhẹ nhàng không sao diễn tả trước bóng dáng anh.

Cô đã mù lòa làm sao, ngờ ngợch làm sao! Cô phải đoán được lòng mình ra sao khi tìm ra tấm ảnh người đàn bà anh từng cất giữ, cái cảm giác nếm được ghen tuông đau khổ của lần đầu tiên.

Cô chậm chạp trút bỏ bộ quần áo Josné đã may xuống sàn, với lấy chiếc áo tay chạm vào đầu tiên trong tủ mặc vào người. Lúc này cô chỉ biết mỗi điều là mình yêu anh, không thể nghĩ tới điều gì khác, không nhận thức mình vừa mới làm gì hay ngay cả thấy bóng mình trong gương.

Thay áo xong cô đi qua phòng đối diện, đứng một lúc lâu bên ngoài, lòng phân vân lo sợ không dám bước vào.

Cô vẫn đứng mãi đấy đến khi captain Maclean ra mở cửa.

– Mọi... chuyện yên ổn cả chứ?

Ông bước ra hành lang đóng cửa phòng lại.

– Vâng, anh ta không sao. Còn khá hơn tôi hy vọng, nhưng giờ thì người đang nhức nhối lắm. Đùng vào trong, anh ta không nhận ra cô đâu. Gặp anh ta lúc này chỉ làm cô khó chịu thêm thôi.

– Tôi không thấy khó chịu đâu, Skye nói nhưng cảm thấy không tự tin lắm, vì cô biết tại sao mình đã ra khỏi phòng khi captain trị thương cho anh.

– Bác sỹ ở Montevideo đủ sức kéo anh ta đứng dậy. Ông nói một cách vui vẻ. “Mình sẽ tới đó trễ lắm là trưa mai.”

Ông quay người đi về phía cầu thang, nhưng khi tới nơi ông xoay lại.

– Cô có thể nói cho tôi biết tên anh ta không?

Skye do dự.

– Đôi khi người ta gọi anh ấy là El Cabeza. Cuối cùng cô nói ra.

– Còn tên khác nữa chứ. Captain Maclean nói thêm, mắt ông lấp lánh tinh quái. Cô biết là ông đã đoán được thân thế người khách này của cô.

Skye đợi cho ông đi hẳn đoạn bước khễ vào phòng. Màn cửa sổ đã đóng, nhưng ánh sáng bên ngoài vẫn yếu ớt len qua. Evan đang ngồi bên cạnh giường, ông ta đứng dậy khi thấy cô đến.

Cô ra hiệu cho ông cứ ngồi. Evan có

dáng người nhỏ thó, còm cõi, trông già hơn tuổi. Gần như cả đời ông ta chỉ lênh đênh trên biển. Nhưng Skye biết, đôi tay ông ta lại vô cùng ân cần dịu dàng. Cô thà là để cho ông săn sóc mỗi lúc đau yếu còn hơn là nhờ y tá.

El Diablo ngủ được là cũng nhờ vào captain và Evan. Cô thấy trán anh được quấn băng, một bên vai trúng thương cũng được băng, nhưng vai bên kia thì lộ trần ra trên nền vải linen mềm của khăn trải giường. Làn da trên vai trần thật trắng, đúng là màu da Anh quốc.

Cô bước đến bên giường cúi xuống nhìn anh, gương mặt đã khởi sắc hơn vài giờ trước đây.

– Cô có thể chông trùng anh ấy một chút không trong lúc tôi đi lấy một tách trà? Evan khẽ hỏi. “Giờ thì chưa tỉnh lại

đâu, nhưng phòng khi anh ấy trần trở có người bên cạnh vẫn tốt hơn.”

– Vâng, tôi sẽ ở với anh ấy.

– Tôi chỉ đi vài phút thôi. Evan hứa.

Ông rút nhẹ ra ngoài, Skye ngồi xuống ghế của Evan. Nhịp thở của El Diablo sâu và điều hòa. Trong giấc ngủ anh trông trẻ hơn, vô tư hơn, trông anh lúc này không khác gì mấy so với bức ảnh trong tờ hộ chiếu chụp khi anh còn trẻ. Nhưng bây giờ thì nhân trung sâu hơn, vành môi khắc nghiệt hơn, cằm cũng vuông hơn. Phải, nét mặt anh là sự thay đổi lớn nhất.

Nghĩ lại cô đã chống đối anh quyết liệt đến dường nào! Nhưng giờ đây vào lúc cuối cùng điều mà cô muốn trên tất cả mọi điều trên đời là có lại cảm giác

môi anh áp vào môi cô. Skye thấy bất chợt không thể dung thứ cho chính mình, đã quá nhiều thời gian bị hoang phí rồi. Sao không nhận ra ở đằng cuối cuộc chiến vô vọng lại là khởi đầu của yêu thương? Nhưng cảm giác ấm áp vừa nhen nhóm trong lòng dường như đã bị bàn tay buốt giá nào đó xiết chặt, tâm trí cô âm vang lời nói hôm nào của El Diablo.

– Tôi không thể nào chịu đựng cái cảm giác ủy mị mà hầu hết đàn bà gọi là yêu.

Cô úp mặt vào tay. Anh có ẩn ý gì? Có phải niềm rộn ràng trong tim cô đây, những vũ khúc hoan ca trong từng đường gân sớ thịt trong người cô đây là những gì anh từng ghét bỏ, khinh miệt? Giờ đây cô có giống như những người đàn bà anh đã hờ hững chán chê, những người đàn bà mà vì họ anh đã từng dày

đọa đày nghiêng cô, bởi lẽ cô là dấu tích thường xuyên nhắc nhở anh họ đã từng qua ngày đoạn tháng trong trại trước khi cô đến?

Cơn xúc động khủng khiếp làm cô đứng bật dậy. Không! Anh không thể nào có ý như vậy. Nhưng rồi khi nhìn xuống anh, nét mặt thản nhiên trong giấc ngủ say, cô biết điều anh nói hoàn toàn là sự thật, với El Diablo tình yêu chỉ là thứ đồ vô dụng.

Người đàn bà xinh đẹp chỉ là một công cụ giải khuây, vỗ về yên ủi cho anh lúc đêm về, giúp anh đi quên đi những vất vả lo toan lúc ban ngày. Anh không muốn gì hơn ở cô là một thân xác mỹ miều khơi động khoái cảm trong anh. Chỉ có thể thôi! Với anh, không có thời gian cho những xúc động thường tình, không có thời gian cho những rung động

chín mùi, buốt xé trong tim.

– Chúa ơi! Con phải làm gì đây?

Lần đầu tiên Skye thấy cái bẫy mình đã rơi vào. El Diablo lưu ý đến cô vì cô khác lạ, vì mặc dù anh cưới cô bằng thủ đoạn, cô đã khước từ không chấp nhận anh làm chồng và vẫn liên tục chống kháng anh bằng hết mọi năng lực mình. Bây giờ thì cô chẳng khác nào những người phụ nữ kia – những người khao khát anh, muốn chiếm đoạt anh, chia xẻ yêu đương với anh, có được tình yêu của anh.

– Em yêu anh! Cô tuyệt vọng thì lắm, rồi cúi xuống áp môi mình vào bàn tay anh trên tấm trải giường.

Lòng càng lúc càng đông đầy phiền muộn cô thần thờ đi về phòng mình khi

Evan quay trở lại. Jacara đã khuất hẳn tầm mắt, và họ đang chạy dọc theo bờ biển, ánh đèn đêm *** rõ màu sắc sống động của vách đá, bầu trời và mặt biển menh mông.

Nhưng Skye không còn tâm trí nào lưu tâm đến cảnh vật chung quanh, lòng choáng ngợp với cơn sợ hãi đớn đau còn quá mới. Tại sao? Cô tự hỏi “mình có nghĩ mình khác biệt với mọi người khác hay không? Tại sao mình lại nghĩ là lòng mình đã chai cứng không thể yêu ai?” Rồi cô lại có câu trả lời cho mình. Dù rằng cô thể căm ghét đàn ông, nhưng thấp thoáng trong tâm tưởng cô vẫn mong chờ một hình bóng phi thường nào đó, khác xa đám thanh niên tẻ nhạt hời hợt từ London cho đến New York. So với El Diablo, bọn người đó chỉ là những cái bóng câm nín mờ nhạt của đàn ông.

Cô không hiểu sao lại không nhận ra uy quyền của anh đã thu hút cô từ giây phút ban đầu. Giây phút anh đến, dáng dấp độc đoán tràn đầy sinh lực, sống động, hiên ngang trên thảo nguyên xanh bạt ngàn. Từ dạo đó cô căm thù anh, ghét anh trong mọi đường tơ kẽ tóc khi anh đã trói cô vào vòng hôn nhân cô không bao giờ muốn, ghét anh cầm tù cô, ghét kiểu tỏ tình của anh như một thú tiêu khiển, trò chơi.

Nhưng giờ đây, ngắm bờ biển Mariposa đang mờ dần xa xa, Skye thầm hiểu rằng đã có biết bao điều cô học được ở anh. Chỉ cách đây không lâu cô đã ngờ nghệch, liều lĩnh và ngu ngốc biết chừng nào khi vừa mới tập tênh đến Mariposa! Một con bé khờ dại có quá nhiều tiền... nhưng bây giờ cô đã là đàn bà, trải qua

biết bao nhiêu điều, và điều quan trọng hơn cả là đã biết yêu.

Cô không chỉ học để biết yêu đương trong tận cùng hơi thở mong ước có anh mà còn học để biết yêu nhân loại chung quanh – yêu mọi người trong trại, trong hacienda, trong mỏ, yêu người dân Mariposa mà El Diablo đã tranh đấu hiến dâng cả đời mình.

Yêu người, cô yêu cả đời sống trong trại. Cô đã bắt đầu hiểu ra ý nghĩa thế nào là một thực thể trong cộng đồng, để biết thế nào là tương thân tương ái giữa người và người với nhau.

Em yêu anh! Cô muốn hét to lên chia xẻ cùng biển cùng trời. Và ngay trong giây phút này cô hỏi mình cô phải làm gì để cống hiến cho tình yêu đó. Chưa bao giờ cô thấy mình bất lực trống rỗng

đến thế này. Cô có gì để hiển dương ngoài nhan sắc đẹp và thân hình kiều diễm?

– Chả trách đàn bà đối với anh ấy chỉ có một mục đích duy nhất. Cô thì thâm, rồi đắm mình trong thống hối ăn năn.

Suốt buổi tối hôm đó khi ngồi trên boong tàu hay thế chỗ cho Evan, cô không ngừng vấn tội mình và đoan đời trống rỗng vô vị cô đã sống cho đến khoảnh khắc bây giờ. Tiền bạc đã giúp cô mua thêm tài sản, nhưng không mang lại niềm hứng khởi mới nào. Cô chưa làm được bất cứ điều gì với gia tài bạc triệu của mình, xấu cũng không mà tốt cũng không. Có lẽ điều đó còn đáng trách hơn bất cứ điều gì khác.

Trời đã khuya, Evan nhất quyết bắt cô vào phòng nghỉ ngơi. Ông hứa sẽ gọi Skye dậy đổi chỗ cho ông. Skye vẫn còn

quá căng thẳng, nhưng dần dần cũng thiếp dần đi trong giấc ngủ đầy trần trở.

Những cơn mơ cứ chập chờn ẩn hiện, đã bao lần cô chơi với mất hút, cô đơn, kinh hãi. Cứ thế là đã qua một đêm. Cô choàng tỉnh khi đồng hồ báo thức lúc 5 giờ sáng, vì không mấy tin Evan sẽ cho cô chia xẻ gánh nặng với ông.

Cô nhào xuống giường, thẩm cảm kích đã thoát khỏi cơn mộng mị, rồi khoác vội áo choàng cô bước sang phòng kế bên tìm Evan.

– Anh ấy vẫn còn hơi trần trọc, tôi nghĩ tôi ở đây tốt hơn. Evan bảo cô.

– Đi nằm một chút đi Evan, tôi lo được mà. Nếu có chuyện cần tôi sẽ rung chuông gọi chú.

– Cô hứa chứ?

– Vâng, tôi bảo đảm. Skye mỉm cười với ông.

Ông miễn cưỡng ra ngoài, cô ngồi xuống bên cạnh giường. Thuốc tan dần, anh xoay trở không ngừng dường như rất bức bối. Một bên đèn ngủ vẫn cháy, nhưng được che bớt lại để cô thấy được mặt anh nhưng không làm phiền anh ngủ.

Cô đứng dậy sửa gối anh lại cho thoải mái hơn. Vừa xong thì anh mở mắt. Trong một lúc mắt anh bị choá sau khi mê man quá lâu. Anh cất giọng khàn khàn hỏi cô.

– Tôi đang ở đâu?

– Trên tàu của tôi. Anh đã bị thương, và bây giờ thì mình đang đến Montevideo tìm bác sỹ cho anh.

– Bị thương? Anh nói với vẻ trầm ngâm, đoạn nói thêm, “tôi đã nhớ ra. Bọn chúng bắn Marcos khi cậu ấy chạy xuống báo mình đã mắc bẫy.”

– Đúng vậy, bọn chúng hình như mai phục cách đó một quãng.

– Mọi người thoát được an toàn chứ?

– Tôi không biết, cô thú thật, “nhiều tiếng súng lắm, vì bên mình đã bắn trả. Tôi chỉ lo đến chuyện là đem được anh đi thôi. Juan và một người nữa – tôi không biết tên anh ta – đã đưa anh xuống một con hẻm, rồi bọn tôi đưa anh đến đây bằng xe chở hàng.”

– Tôi phải trở lại!

El Diablo cố gắng ngồi dậy, nhưng vai anh đau đến chịu không thấu.

– Đừng làm chuyện hoang đường. Anh như thế này thì làm sao quay lại được? Ngoài ra mình còn phải đi Montevideo tìm bác sỹ nữa.

– Nhưng bọn họ – tôi phải trở lại với họ!

– Juan biết cần phải làm gì mà. Skye nói một cách kiên quyết. “Bọn họ đã về trại đợi cho đến khi anh quay lại. Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, họ sẽ gắng cầm cự chống lại Alejo.”

– Sao em có thể chắc chắn như vậy?

– Juan bảo với tôi mọi chuyện rồi, anh có thể tin cậy anh ta.

– Đúng, tôi tin Juan, nhưng người khác có nghe lời anh ta không? Đó mới là vấn đề.

– Nếu anh nói cho họ biết ý định của anh, họ sẽ làm theo. Cô nói một cách dứt khoát.

– Tôi phải ở cùng họ... cái vai chết tiệt này!

Anh chống tay phải, cánh tay không bị thương, lên giường, rồi sờ vào vai bị băng và trán.

– Đầu tôi cũng bị thương à? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

– Anh bất tỉnh vì bị đạn cắt trúng, bị may những 6 mũi.

– Thảo nào tôi bị nhức đầu. Vậy thì không cần cảm kích Alejo rằng tôi chưa chết. Đây là ý đồ của hắn mà.

– Nếu cậu thanh niên đó không báo cho mình, tôi đoán mình không còn chút cơ hội nào thoát ra.

– Không có ai hết, tôi cũng hình dung được. El Diablo gay gắt nói. “Chúng ta chắc bị kẹt giữa hai lần đạn rồi. Đường hẹp như vậy thế nào mình cũng trúng đạn. Thật là ý kiến quá độc đáo, tôi cũng phải công nhận.”

– Sao anh đoán được?

– Tôi cứ nghĩ là có chuyện xảy ra ở dinh thự, tôi đã lầm rồi. Kế hoạch của Alejo còn nham hiểm hơn nhiều. Nếu mình bị chết trong phố hắc ta sẽ phải bỏ hết trách nhiệm. Còn hắc thì ung dung ngồi ở dinh giải thích rằng làm sao mà hắc biết mình có kẻ thù ở trên phố mà đến giúp? Chúng ta phải biết ơn Marcos đã phát hiện kịp lúc.

– Tôi đoán Marcos là gián điệp của anh ở trong dinh.

– Một người trong số bọn họ. El Diablo nói vắn tắt.

Anh cố gắng cử động lần nữa, nhưng vết thương buốt đến độ anh phải mím môi chặt môi, nhắm mắt một lúc.

– Chừng nào mình đến được Montevideo?

– Trưa hôm nay

Anh mở mắt ra nhìn cô.

– Tôi đoán em không định bắt cóc tôi như tôi đã bắt em chứ?

– Anh thấy có giống không?

– Không, tôi đoán là em cao thượng hơn nhiều nếu không em đã tống tôi xuống biển cho xong chuyện rồi.

Anh cố cười với cô, Skye thấy được

anh đang cố dấu cơn đau. Cô đưa tay định lấy cái chuông.

– Em tính làm gì. Anh hỏi một cách ngờ vực.

– Gọi Evan. Ông ấy là người tiếp viên đã chăm sóc cho anh, nhưng captain Maclean là người trị thương.

– Captain Maclean? El Diablo lập lại, “hình như tôi biết cái tên này.”

– Anh nên biết mới phải – anh cho người viết giả thư tôi gửi cho ông ấy mà.

– Phải, tôi nhớ lại rồi.

Skye thấy được anh đã cố gắng phi thường để chò truyện trong khi vết thương đau buốt. Khi Evan vội vã vào trong phòng cô nói ngay.

– El Cabeza đã tỉnh rồi, nhưng đang đau. Chú có thể hỏi captain morphin hay thứ gì ông ấy cho trước đó không?

– Ở đây tôi có vài viên. Evan trả lời.

Ông lấy ra một chiếc hộp nhỏ trong ngăn kéo bên cạnh giường.

– Tôi không sao. Anh phản đối, nhưng cũng nuốt viên thuốc và nước Evan đưa đến tận miệng. Anh bắt đầu thấy buồn ngủ, mắt nặng trĩu.

– Như vậy đỡ hơn, đỡ hơn nhiều rồi. Chúc ngủ ngon... cô gái tuyệt.

Nói đến mấy chữ cuối tiếng anh nhỏ hỏ, nhưng Skye vẫn nghe được hết. Giá mà anh biết được, cô thầm nghĩ, xuyên đến mạch máu trong người cô gái tuyệt đâu còn đóng băng nữa.

– Về ngủ lại đi, cô à. Evan nhất định bắt cô về phòng. Tôi ở đây thấy vui hơn, nếu anh ấy ngủ yên, tôi sẽ chợp mắt một lát.

Thấy ông cương quyết, Skye bỏ về phòng mình và trôi vào giấc ngủ không chút mộng mị.

Skye thức sớm và đi lên boong tàu.

– Tôi đã điện cho viên chức điều hành ở cảng tìm giúp bác sỹ giải phẫu khi chúng ta tới nơi. Captain nói với cô.

–Ồ thật là tuyệt quá.

– Cô muốn đưa ông ta vào bệnh viện không?

– Không, đương nhiên là không. Skye buột miệng nói ngay. Trong một thoáng cô không lường trước El Diablo có thể bị bắt.

– Tôi nghĩ rằng có lẽ bác sỹ sẽ cho rằng chữa trị cách đó sẽ tốt hơn cho ông ta.

– Tôi không còn cách nào khác. Anh ấy phải ở trên tàu. Ở đây có phòng cho y tá nếu bác sỹ thấy anh ấy cần người chăm sóc. Lúc anh ấy hồi phục chúng ta phải đưa anh về lại Jacara.

– Vậy thì theo ý cô.

Captain Maclean không bao giờ hỏi han, cũng như không nói nhiều trừ phi cần thiết, Skye rất cảm kích tính tình trầm lặng kín đáo của ông. Trong lúc này cô quả thật không còn lòng dạ nào giải thích bất cứ điều gì.

Cô bồn chồn bước tới bước lui trên boong. Sau khi dùng xong bữa sáng cô ghé qua thấy El Diablo vẫn còn ngủ say.

– Anh ấy không sao chứ? Cô hỏi Evan khi thấy anh chưa tỉnh.

– Ngủ là liều thuốc tốt nhất, có những cơn sốc người ta khó lòng cho qua trong lúc tỉnh. Trong thời gian chiến tranh, tôi từng ở trên tàu chiến khi tàu trúng đạn có những người bị khủng hoảng tình trạng còn tệ hơn là người bị thương. Tôi cho cô biết captain đã lo cho cả vai anh ấy tốt lắm đó.

– Vậy tôi đỡ lo.

Nhưng cho dù Evan có bảo đảm cỡ nào và cô tin tưởng captain ra sao, cô cũng không thể ngăn mình lo lắng. Skye thầm cảm tạ khi thấy màu nước màu nâu đục của cửa sông đổ ra Đại Tây Dương đã bắt đầu hiện ra đằng trước. Bao xung quanh bằng rừng đồi đá nhỏ, ngôi pháo đài Spanish cổ xưa từng được dựng lên

chống lại người Indian Charria là di tích lịch sử đầu tiên và cuối cùng khi du khách viếng thăm Uruguay.

Vị bác sỹ giải phẫu đã đứng đợi ngay cầu tàu của bến cảng xinh đẹp. Không một lời giải thích nào cô đưa ông ta vào ngay trong cabin.

– Vết thương ghê quá, *senorita*. Bác sỹ nói với Skye lúc lên boong sau khi vừa mới rửa tay xong. Đầu hói bóng và cặp kính gọng sừng làm ông ta trông giống như một chú chim hải âu đạo mạo hiền từ.

– Nhưng vết thương không sao chứ? Skye vội vã hỏi.

– Tuyệt hảo rồi. Cách đây vài năm thì đáng lo, nhưng thời buổi này có penicillin và những thuốc sulfa mới thì

không phải quan ngại nhiều nữa. Ngoài trừ thuốc, vấn đề chăm sóc hay thời gian cũng không làm được gì.

– Nhưng thời gian rất quan trọng. Bạn... bạn tôi phải trở lại Mariposa.

– Mariposa? Vị bác sỹ chuyên môn hỏi và xem ra biết được sự tình.

– Chuyện lạ kỳ gì dường như cũng xảy ra ở trong đất nước đó. Nhưng người bạn của bà cần phải nghỉ ngơi vài ngày bất cứ giá nào. Tôi sẽ trở lại xem ông ta vào ngày mai.

– Anh ấy có cần y tá không?

– Không cần thiết, tiếp viên của bà xem ra rành rẽ lắm.

– Ông không nghĩ còn chuyện gì khác?

– Tiểu thư thân mến, bác sỹ xen vào. “Tôi hứa là sẽ lo lắng mọi chuyện cần thiết. Khi bệnh nhân có thể cử động không cảm thấy đau nữa, tôi sẽ chụp quang tuyến. Nhưng cho đến nay mảnh đạn không chạm đến xương, chúng ta không cần phải lo tới đờ người như vậy.”

– Cám ơn bác sỹ, cám ơn ông đã đến đây.

– Hân hạnh cho tôi, senorita. Ông lịch sự nói, rồi cúi chào cô trước khi bước lên thang.

El Diablo tức tối vì không biết chút gì về bệnh tình của anh cũng như phương pháp chữa trị ra sao.

– Cái tên ngu ngốc đó hình như nghĩ là tôi phải nằm ở đây vĩnh viễn sao. Hiện giờ tôi tin tôi có thể đứng dậy được mặc kệ hắn ta nói gì.

– Nếu anh thử làm chuyện ngu ngốc. Evan và tôi sẽ đề anh xuống, hay là còn cách hay hơn là trói anh vào giường. Skye hét lên.

Anh ngược lên nhìn cô, môi nhếch lên.

– À bây giờ đến phiên em ra lệnh cho tôi! Hãy đợi đến lúc tôi khỏe lại thì biết tay tôi nhé.

Cô cảm thấy tim mình bỗng dừng lại nhịp trước lời trêu chọc của anh.

– Chỉ có là bệnh nhân thì anh mới khỏe mau thôi, anh biết chuyện này quan trọng như thế nào rồi, không chỉ cho anh mà còn những dân cư trong trại nữa.

– Em nghĩ là tôi không lo lắng cho họ sao?

– Anh nên ngủ đi, tạm quên mọi chuyện trong lúc này. Skye ra lệnh. “Evan nói là điều cần nhất với anh bây giờ là ngủ, hình như chú ấy bảo anh rồi không có chuyện gì chú ấy không biết đặc biệt là thương tích và khủng hoảng tinh thần.”

– Evan đi chết đi! El Diablo thốt lên tức tối. “Em hôn tôi đi, có lẽ tôi sẽ không bị Alejo ám ảnh nữa.”

Run đến nỗi sợ anh đoán ra được lý do tại sao mình lại ra nông nỗi này, Skye cúi xuống nhẹ nhàng chạm môi mình lên môi anh. Chỉ là một nụ hôn nhẹ, giống như chạm vào một cánh bướm. Anh bật cười.

– Đối với em như vậy là tình tứ nhất rồi sao? Em là cô học trò dở nhất tôi từng có đấy.

Cô thấy mặt mình nóng bừng trước lời nói đầy ẩn ý của anh. El Diablo nhắm mắt lại thiếp dần vào giấc ngủ.

– Học trò dở nhất! Lúc nào anh cũng so sánh cô với những người đàn bà khác, những người phụ nữ chỉ làm cho anh hứng thú đến khi họ yêu anh, cho đến khi anh không cần phải chiếm lấy cảm tình của họ nữa.

Cô đi lên boong. Một chiếc ghế nệm có chỗ tựa chân đã được bày sẵn dưới một cây dù cho cô. Chưa bao giờ trong giấc mơ hoang dại nhất cô có thể hình dung mình ở trên Liberty cùng với El Diablo. Cô ước gì mình có đủ can đảm cho tàu chạy đến chỗ nào đó thật xa cùng trời cuối đất. Có lẽ cô sẽ bắt cóc anh, hay là đưa anh đi đến một quốc gia mới mẻ nào đó nơi không một ai sẽ chiếm lấy giờ giấc của anh, nơi chỉ có họ với nhau –

sống đời sống vợ chồng bình thường.

Nhưng rồi cô lại bật cười trước ý tưởng ngộ nghĩnh của mình. Anh sẽ chán chường đến thế nào sống đời sống đó! Sẽ bỏ cô ngay khi cơ hội đầu tiên vừa đến! Nhưng tại sao, tại sao nhỉ cô đã tự hỏi mình hàng ngàn lần rồi, chưa bao giờ anh đòi hỏi cô hơn những nụ hôn. Tại sao anh tha cho cô nổi lạng nhục cuối cùng của thân phận tù nhân, thân phận người vợ miễn cưỡng khi cô biết thân thể anh cháy đang bỏng vì cô. Không thể nào cô quên được niềm đam mê khao khát của anh trong đêm cuối cùng trước khi họ đến Jacara. Cô không chống đối anh, vẫn bảo mình có chống đi chẳng nữa cũng là vô dụng. Nhưng giờ đây cô thú nhận với chính mình – cô muốn được hôn, được vuốt ve âu yếm – Phải, sao không thú nhận chứ? – trong tận cùng ham muốn

là ước muốn thuộc về anh.

Âm vang của buổi tối ấy vẫn còn rạo rức trên da thịt, vẫn náo nức trên môi. Khi anh chào từ biệt cô đi về phòng mình, nến đã lụi dần và trời sắp sáng.

– Em có mệt không? Giọng anh đầy âu yếm đến bất ngờ.

– Mệt lắm.

– Đó là lỗi của em vì em quá đẹp – em làm cho người ta phải chao đảo, Skye à.

Anh lại ngồi xuống trường kỷ.

– Có điều gì đó ở em làm tôi muốn điên lên được? Ngay trong lúc bận rộn nhất tôi cũng nghĩ về em.

Skye mệt mỏi lắc đầu.

– Tôi phải để em ngủ thôi, anh nói với cô nhưng vẫn chưa chịu đi. Lại cúi xuống lướt ngón tay theo đường viền thắm dưới mắt cô. “Một ngày nào đó em sẽ trở thành đàn bà, cô bé Skye à, càng ngày em càng đẹp hơn, càng ngày càng làm cho người ta ham muốn hơn – dù bây giờ tôi không hình dung được sẽ ra sao. Nhưng em giờ đây thật làm đôi điên quá.”

Anh cúi xuống toan hôn lên má cô, nhưng lại lần xuống bờ môi cô. Hai cánh môi mềm đi vì mệt rũ, và môi anh lại trở nên mạnh bạo hơn chiếm đoạt hơn, cứ muốn giữ lấy không buông. Cho đến cuối cùng, cố hết sức anh rút khỏi môi cô.

– Tôi nghĩ em bỏ bùa mê cho tôi rồi! Anh nói một cách gay gắt rồi đứng lên bỏ vào phòng, nển rục lên rồi tắt ngấm.

– Tại sao lúc ấy cô không giữ anh lại?

Đắm chìm trong ý nghĩ riêng mình Skye không nghe có người nào đẩy đi lên tàu hay bước chân ai đó phía sau cô cho đến khi một giọng nói quá quen thuộc cất lên.

– Thì ra cháu ở đây!

Nghe tiếng nói cô chột giật mình, và dang ta ra kêu lên mừng rỡ. Jimmy Donaldson đứng ở đấy trông thật bảnh bao trong bộ y phục bằng tweed mỏng, nón cầm trên tay, mái tóc xám ngập trong nắng.

– Chú Jimmy! Chú là người chót cháu mong gặp đấy.

– Tại sao thế? Chú đón phi cơ rạng sáng hôm nay ngay khi chú vừa nhận được tin tức.

– Tin tức gì?

– Về cuộc chính biến, dĩ nhiên rồi. Chú nghĩ cháu cũng có liên quan trong đó.

Ông nhìn cô như thể cô là một con bé khờ khạo, đoạn ngồi xuống ghế trên boong.

– Nghe đây Skye – cháu ngu hay là chú ngu đây? Có tin đánh đi về cuộc chính biến nổ ra ở Jacara. Chú nghĩ là cháu gặp nguy nên phải nhảy ngay lên phi cơ vào lúc rạng sáng để đến được Jacara lúc mộtmột giờ. Cuộc đàn áp của chính phủ đã yếu thế vì quân phản kháng đã thắng và tướng quân Alejo đã bị khử rồi.

– Alejo đã chết? Skye thốt lên kinh ngạc.

– Người ta bảo chú như vậy, ông nói tiếp. “Cái bọn thổ phỉ mà cháu biết đó, mấy người mình từng gặp lúc đi dạo – đã chiếm được tổng hành dinh rồi.”

– Chú Jimmy! Nhưng chuyện gì đã xảy ra?

– Chú không biết gì hết, nhưng có gì là quan trọng đâu? Chú liên lạc với nhân viên điều hành ở cảng, họ nói cháu đã đi Montevideo ngày hôm qua. Đã đến đây rồi, chú nghĩ phải gặp cháu trước khi chú trở lại. Nói thật nhé chú không nghĩ là cháu biết đường để tránh đâu khi cuộc chạm súng bắt đầu.

– Chú Jimmy – lúc này cháu không nghĩ gì được. Chú nói lại lần nữa đi! Người của El Diablo đã chiếm được dinh và thủ đô à?

– Và mọi nơi khác nữa. Họ bảo chú tại phi trường là dân chúng đã nổi dậy ủng hộ đám thổ phỉ. Chú luôn luôn nói với cháu là Alejo không nắm được lòng dân.

– Nếu mọi chuyện là đúng, anh ấy phải về ngay lập tức. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra khi anh ấy không có mặt ở đó.

– Nếu ai không ở đó? Jimmy hỏi. “Nhân danh Chúa cháu đang nói tới ai vậy?”

– Chú có hiểu không – El Diablo đang ở trên tàu!

– Chúa ơi! Jimmy đăm đăm nhìn cô.

– Anh ấy bị thương, Skye giải thích, “vì thế cháu đưa anh ấy đến Montevideo gặp bác sỹ giải phẫu. Bây giờ thì không

sao rồi – hay ít nhất sẽ ở thêm vài ngày, nhưng bọn cháu không đợi được nữa. Anh ấy phải trở về ngay, hiện tại thì phải ra chỉ thị trên tàu nếu anh ấy đi lại không được.”

– Nhìn đây, Skye, cháu điên rồi sao?

– Đúng, nếu chú thích nghĩ vậy. Skye mỉm cười.

– Nhưng người này là một thổ phỉ, một nhà cách mạng. Cháu biết cái quý gì về anh ta chứ?

– Nhiều hơn chú nghĩ. Chú Jimmy, đừng để mình phải tranh cãi. Chú phải giúp cháu – chú phải giúp đó. El Diablo là người duy nhất có thể cứu Mariposa. Cháu sẽ kể cho chú nghe nếu có thời giờ, nhưng chuyện hệ trọng bây giờ là phải đưa anh ấy trở lại. Thiếu anh ấy họ khô-

ng lo được gì đâu. Đám người đó chỉ là trẻ con thôi, họ sẽ bị lầm lạc nếu thiếu người lãnh đạo.

– Nếu cháu nghĩ chú phải giúp cho một người cách mạng thổ phỉ Mariposa thì cháu lầm rồi. Chuyện này thì cả cháu cũng không được. Cháu có thể bỏ anh ta lên đất liền và để mặc hẳn tự lo liệu. Cháu không được nhập chung với họ, chú thì chắc chắn là không.

– Chú phải giúp! Giọng Skye điềm tĩnh. “Chú Jimmy, hãy nghe này, cháu biết cháu đang nói cái gì. El Diabo sẽ làm cho Mariposa tốt đẹp hơn nếu anh ấy có cơ hội, chú không cần chế nhạo anh ấy là thổ phỉ đâu – hay là một người Mariposa trong vấn đề này. Anh ấy là người Anh – dân Anh như chú và cháu – nhưng anh ấy không biết là cháu đã biết chuyện đó.

– Người Anh!

– Vâng, tên thật của anh ta là Guy Tremayne.

– Guy Tremayne! Jimmy bật kêu lên. “Chú không tin – cháu đang dựng chuyện thôi.”

– Là sự thật.

– Chúa ơi! Guy Tremayne! Người này chú biết quá rõ.

– Thật sao?

– Nhưng cháu có chắc không? Anh ta có nói với cháu tên thật của mình không?

– Không. Cháu đã nói với chú là anh ấy không biết là cháu đã rõ mọi tự sự. Cháu đã tìm ra họ chiếu của anh ấy. Anh ấy đã lấy quốc tịch Mariposa.

– Hóa ra là anh ta tới đây! Chú đã điều tra, nhưng có nằm mơ cũng không tưởng tượng là anh ta làm chuyện này.

– Chú đang điều tra sao? Skye kêu lên ngạc nhiên. Điều tra thế nào? Khi nào? Tại sao phải điều tra? Đừng, đừng trả lời cháu bây giờ. Cháu phải nói với captain Maclean đưa mình về lại Mari-posita. Chú không thấy sao, anh ấy phải về đó khi Alejo đã chết?

Khi cô quay đi, có điều gì đó trên gương mặt hoang mang của ông làm cô thấy tội nghiệp. Cô cười khẽ và giờ tay chạm vào má ông.

– Mọi chuyện đều yên ổn mà. Cháu đâu có điên, đâu có say, hay là bất cứ điều gì mà chú đang tưởng tượng. Cháu nghĩ, mặc dù không chắc chắn, rằng cháu

đang hạnh phúc – có lẽ đây là lần đầu tiên trong suốt đời cháu.

Chương 14

Khi Skye vội vã quay lại, Jimmy vẫn còn ngồi dưới tàn dù che nắng.

– Mình quay về Mariposa liền lập tức, cháu chưa gặp được El Diablo vì anh ấy vẫn còn ngủ, nhưng Evan sẽ báo cho anh ấy biết sau.

– Chuyện này là sao đây, sao cháu gặp được người này và tại sao anh ta lại ở đây?

– Cháu sẽ trả lời chú sau. Skye nói một cách tránh né, “nhưng trước hết nói cho cháu nghe tại sao chú biết Guy Tremayne.”

– Chú cũng không biết là mình đang nói đến cùng một người không, nhưng cho đến bây giờ câu chuyện của chú thì đơn giản thôi. Một người em họ xa của chú, Pauline Donaldson, kết hôn cùng với Sir Rupert Tremayne cách đây vài năm trước chiến tranh. Cô ấy là vợ thứ hai của ông ta. Khi lấy ông ta Pauline gần 30 còn ông ta thì hơn 50.

– Cô ấy da trắng tóc vàng phải không?

– Phải, Jimmy trả lời, “tại sao cháu lại hỏi vậy?”

– Không có gì, Skye đáp lại.

Cô đã khám phá ra lai lịch của người phụ nữ trong ảnh.

– Cô ta vừa tóc vàng vừa xinh đẹp, Jimmy nói tiếp, “Cô ta được xưng tụng như hoa hậu của xã hội thượng lưu và thành công rực rỡ ở London lúc bấy giờ. Rất nhiều người chết mê chết mệt vì Pauline, chú cũng là một trong số ấy.”

– Ô, chú Jimmy, vậy mà cháu không biết đấy. Có phải đó là lý do chú không lập gia đình?

– Có lẽ, nhưng cảm giác của chú không quan trọng ngoại trừ rằng nó giúp chú hiểu được phần nào Guy Tremayne đau khổ ra sao khi cô ấy lấy chú của anh ta.

– Anh ấy yêu cô ta?

– Yêu dữ dội lắm, chú nghĩ là vậy. Anh ta gặp Pauline lúc một8 tuổi. Pauline lớn hơn anh ta nhiều, và đã lừa dối anh ta cũng như nhiều chàng trai trẻ cách này hay cách khác. Cô ta là người có tính tình kỳ lạ, phức tạp làm cho đàn ông say mê cô ta điên cuồng, nhưng lại không đáp lại tình cảm của bất cứ ai. Từ kinh nghiệm của chú đối với Pauline chú thể có Chúa chứng giám, cô ta lại có phẩm hạnh rất chặt chẽ.

– Tuy nhiên cô ta lại làm cho đàn ông yêu mình. Skye nói.

– Có lẽ đó là cái mà cháu gọi là sở thích. Jimmy trả lời, giọng ông thoáng cay đắng. “Và Guy Tremayne, chú đoán thế, cũng không ngoại lệ. Anh ta mê man vì Pauline cũng như đám con trai khờ khạo kia. Khi anh ta đưa cô ta đến nhà chú mình, người đã nuôi nấng anh ta khi

còn nhỏ, cô ta quyết định lấy Sir Rupert.

– Thật là một chấn động lớn cho... cho Guy, Skye nói.

– Tất nhiên rồi. Nhưng chuyện sẽ đỡ hơn nếu Guy có thể ra nước ngoài và cố gắng quên đi cô ta, nhưng Pauline lại không muốn để Guy đi xa.

– Cô ta ghê tởm quá! Skye bực bội thốt lên.

Jimmy nhún vai.

– Phụ nữ không ngó ngang tới cô ta, nhưng đối với đàn ông thì cô ta như thổi nam châm vô cùng quyến rũ. Chú không tham dự hôn lễ, cũng không gặp lại cô ta cho đến cuối năm một938 khi lệnh bổ nhiệm của chú tại Đại sứ quán ở Buenos Aires được công bố. Chú nhận được thư

cô ta nài xin chú đến gặp vợ chồng cô ta trước khi chú đi.

– Đó là nhiệm sở đầu tiên của chú, phải không?

Jimmy gật đầu.

– Lúc ấy chú rất bận, cháu có thể hình dung được mà, nhưng vẫn không thể khước từ lời thỉnh cầu của Pauline trong thư, vì thế chú xuống Bredon và khi nghe lý do họ muốn gặp chú, chú đã hiểu vì sao họ cần đến chú.

– Vì sao?

– Sir Rupert mất đi một đứa cháu trai và một người thừa tự.

– Mất anh ấy?

– Phải, Guy đã biệt tăm biệt tích
– như biến vào khoảng không vậy. Họ

không biết phải bắt đầu tìm anh ta từ nơi nào, chỉ lờ mờ biết được anh ta đến Nam Mỹ vì bà ngoại anh ta là người Mariposa.

Skye bật kêu lên.

– Thảo nào họ nói anh ta có huyết thống Mariposa.

– Ai nói?

– Bây giờ chú đừng quan tâm tới, Skye nôn nóng nói. “Cháu muốn nghe chuyện của chú trước.”

– Sir Rupert không muốn nói lý do tại sao đưa cháu mình lại bỏ nhà đi.

Nhưng khi chú có cơ hội gặp riêng Pauline, chú buộc cô ta phải nói hết tự sự. Cô ta kể cho chú Guy đã yêu cô ta say đắm như thế nào, nhưng sau lần thăm viếng ở Bredon cô ta lại quyết định lấy

chú anh ta. Cô ấy hoàn toàn thành thật. Pauline cảm thấy đã đến lúc cô ấy nên yên bề gia thất, hơn nữa Sir Rupert có cả tước hiệu và tài sản to lớn chắc chắn đủ để làm nghiêng cán cân tình cảm.

– Guy bị một cú như trời giáng. Chú đoán là Pauline đã sử dụng hết mưu chước để giữ anh ta bên cạnh. Bằng mọi ý đồ và mục đích, cô ta thích thú có cả chồng lẫn con nuôi của chồng mình dưới chân mình.

– Rồi chuyện gì xảy ra? Skye gằn giọng hỏi.

– Pauline có một tật xấu đáng buồn. Jimmy tiếp tục. “Là cờ bạc đã ăn sâu vào tận xương tủy. Pauline có máu Irish của Donaldson, giống như tổ tiên của chúng tôi, đựng chỗ nào cũng cờ bạc. Cô ta không bao giờ cưỡng nổi sự quyến rũ

của bài cào. Ngay sau đám cưới, Sir Rupert đã phải thanh toán một số nợ lớn cho vợ mình, nhưng bắt cô ta hứa không được chơi nữa.”

– Tháng tư đó, ông ấy đi câu cá ở Scotland, bởi vì cô ta luôn luôn tìm chuyện để giải khuây Pauline đi với bạn bè đến mấy nơi cờ bạc sang trọng ở Mayfair, nơi gây ra không biết bao nhiêu khổ ải tiền bạc. Cô ta thua hơn một,000 bảng. Giống như các tay chơi bài khác cô ta chẳng nghĩ được gì khi sờ đến lá bài, mà chỉ nghĩ đến sự kích thích rộn ràng của canh bạc. Chỉ đến lúc phải thanh toán tiền bạc cô ta mới nhận ra mình đã làm gì – thất hứa với chồng, và còn nữa, là không có cách nào trả nợ.

– Nghe ra cô ta là một người cực kỳ ngu xuẩn. Skye nhận xét.

– Cô ta không có tiền riêng, cháu không hiểu được tình cảnh của người không có lấy một xu trong mình là thế nào đâu. Jimmy nói một cách nhẹ nhàng, nhưng Skye đỏ mặt trước lời trách cứ của ông.

– Cháu xin lỗi, người ta không thể xét đoán lòng cảm dỗ của người khác dựa trên bản thân mình. Rồi cô ta làm gì?

– Cô ta tìm cách kéo dài thời giờ dù biết rằng sớm muộn gì cũng phải nói cho chồng cô ta biết và xin tha thứ, nhưng cô ta cứ lảng tránh hoài. Chủ sòng bài không nhân nhượng nữa, cuối cùng khi Pauline không trả lời, hắt đến Bredon vào một buổi tối và đe dọa nếu cô ta không trả nợ họ sẽ đòi chồng cô ta.

– Chú nghĩ có lẽ hôn nhân của gia

đình Tremayne vào lúc đó đang trải qua giai đoạn căng thẳng khó khăn, giống như các cặp vợ chồng khác khi sự cách biệt tuổi tác quá lớn. Sir Rupert không phải là người dễ sống chung. Tâm tính ông ta nóng nảy hung hãn, cá tính của tất cả người họ Tremayne. Ông ta còn khá độc đoán, Pauline biết nếu ông ta nghe được từ người ngoài là cô ta thất hứa, ông ta sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta.

– Cô ta gần như điên lên khi nghĩ đến cơn giận của ông ta. Để mặc chủ nợ ngồi trong phòng khách, cô ta chạy đi tìm Guy. Rồi khóc lóc nỉ non, van xin Guy giúp mình.

– Dĩ nhiên là Guy muốn cứu Pauline thoát khỏi hậu quả ngu xuẩn, nhưng anh ta chỉ có chút ít tiền riêng do cha mẹ để lại, mà toàn là cổ phiếu.

Ngày hôm đó lại là thứ sáu. Sở giao dịch chứng khoán không mở cửa cho đến thứ hai. Pauline yêu cầu chủ sòng bài nhận trước chi phiếu của Guy mà ngày nhận tiền sẽ được hoãn lại, nhưng ông ta không khoan nhượng.

– Bà tránh né không trả tiền cho tôi đã hơn hai tháng rồi, lady Tremayne. Tôi chỉ nhận tiền mặt hay là chi phiếu của chồng bà, không lấy bất cứ chi phiếu của ai khác. Tôi cứ ngồi ở đây cho đến khi có được thứ tôi muốn.

– Pauline lại nước mắt đầm đìa đi gặp Guy, rồi thỉnh thoảng nhớ ra kinh lý đã đem đến nửa năm tiền thuê đất cho Sir Rupert ngay buổi chiều đó. Cô ta đã thấy ông ta bỏ tiền vào tủ sắt. Đó là thói quen giữ tiền của ông ta cho đến khi bỏ vào băng.

– Pauline và Guy quyết định mượn tạm số tiền thiếu. “Tôi sẽ bán cổ phiếu vào thứ hai và trả lại tiền vào chỗ cũ, chú tôi không biết được đâu.”

– Sớm lắm là đến thứ tư, ông ấy chưa đi ra ngân hàng đâu. Pauline bảo đảm với Guy.

– Guy biết mã số mở tủ tiền, và nợ của Pauline được thanh toán ngay sau đó.

– Đúng ra cô ta nên khôn ngoan nói cho chồng cô ta biết. Skye tức tối xen vào.

– Chỉ sau này cô ta mới nghĩ đến, nhưng không phải là lúc đó. Cô ta và Guy tự chúc mừng mình thông minh, nhưng quả bom đã nổ tung. Sir Rupert cần lấy giấy tờ gì đó trong tủ và phát hiện tiền của mình không cánh mà bay. Ông ta gọi

họ vào văn phòng, bảo với họ là ông ta bị đánh cướp và muốn báo cảnh sát.

– Chẳng còn cách nào khác Guy phải thú nhận rằng anh ta mượn số tiền đó cho mục đích riêng của mình. Chú của anh ta điếng cả người “mày làm gì mà cần tới một,000 bảng?” Chỉ cần liếc đến nét mặt sợ hãi của Pauline là có thể có câu trả lời, nhưng ông ta chỉ nhắm vào cháu mình điều tra. “Tiền của chú cháu sẽ trả vào thứ hai.” Guy vẫn cố che chở cho Pauline.

– Tao không hỏi mày chuyện đó, Sir Rupert gầm lên.

Biết được cá tính người Tremayne, chú đoán kết cuộc đó là điều không thể tránh khỏi. Cả hai người đều nóng tính không kiềm chế được, cả hai đều ghét cá tính của nhau. Guy thì nghĩ không có lý

do gì mà chú mình không chịu tin mình, còn Sir Rupert lại nổi dóa trước câu trả lời tránh né của đứa cháu. Đến cuối cùng cơn giận của cả hai lên đến cực điểm, những chuyện không nên nói đã nói ra. Sir Rupert kết tội Guy là quân trộm cướp còn Guy thì lao ra khỏi nhà thề rằng sẽ không bao giờ trở lại.

– Pauline cũng buồn bực, nhưng vẫn không có can đảm nói ra sự thật. “Đừng lo, em à” Sir Rupert an ủi cô ta “thằng ngu đó biết rõ chỗ nào có lợi cho nó mà, rồi nó sẽ cụp đuôi về nhà thôi.”

– Nhưng Guy không trở về. một,000 bảng đã tới hôm thứ hai. Vài tuần sau họ phát hiện anh ta đã bán hết cổ phiếu, bán luôn xe, đóng tài khoản ngân hàng, trả lại phòng ở London và biến mất.

– Đến lúc đó Sir Rupert bắt đầu

quýnh lên thì Pauline mới sụp xuống thú nhận sự thật. Nhưng lúc đó ông ta quá bối rối không còn tâm trí giận dữ cô ta. Ông ấy bắt đầu hỏi thăm chỗ nào Guy đã đi qua. Đầu tiên họ nghĩ rằng anh ta có thể tá túc ở nhà bạn bè ở nước ngoài. Họ viết thư khắp mọi nơi, rồi khi nghe chú sắp đi Argentine, họ nhờ chú điều tra ở ngoài đây.

– Chú có làm không?

– Chú làm hết trong khả năng của mình, nhưng không nhiều lắm. Một lục địa thì quá lớn để tìm tung tích một đứa con trai. Chú gửi thông báo thường trực đến các sứ quán. Hỏi thăm cả bạn bè trong Pantagonia và Peru nếu họ có nghe đến Guy Tremayne, và nhờ luôn một thương gia thường xuyên đến Mari-
posa nghe ngóng tình hình. Ngoài ra chú không làm được gì khác hơn nữa.

– Dù sao đi nữa đâu ai biết anh ấy đã đổi tên.

– Chú chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Jimmy thừa nhận. “Thực ra anh ta chỉ phiên âm tên mình theo kiểu Spanish thôi. Chú nghĩ Sir Rupert cũng mừng nghe được chuyện đó.”

Ông chợt im lặng khi Evan lên boong đến bên cạnh ghế của Skye.

– Ông ấy thức rồi, và yêu cầu đem thức ăn lên. Tôi đem cho ông ấy mọi thứ theo lời bác sỹ, nhưng ông ấy vẫn muốn thêm.

Skye mỉm cười, mắt chợt sáng lên.

– Cứ đem mọi thứ anh ấy muốn, Evan. Anh ấy luôn luôn muốn gì được nấy mà.

Skye bước ngang qua boong. Trong lúc đợi anh dùng bữa, cô nghĩ đến Pauline – câu chuyện của chú Jimmy kể cho cô nhiều hơn chú ấy biết. Bây giờ thì cô thấu hiểu nhiều điều về El Diablo mà trước đây cô từng mù mờ. Nỗi căm hận của anh ấy đối với xã hội thượng lưu – Pauline là đầu giây mối nhợ của chuyện này. Sự ác cảm của anh đối với đàn bà, ý tưởng khinh miệt rằng đàn bà không có cảm nhận về lòng thành thật và tự trọng. Chuyện đó Pauline cũng phải gánh trách nhiệm. Nhưng anh ấy từng yêu cô ta!

Có lẽ anh ấy sẽ không bao giờ yêu người đàn bà nào khác nữa. Skye nhớ lại những lần El Diablo đã nói rõ là lòng đam mê anh dành cho cô không hề liên quan tới yêu đương.

– Ông không để tôi yên được sao?
Cô nổi cáu khi anh kéo cô vào lòng sau

khi bữa tối đã xong.

– Vậy thì em muốn tôi làm chuyện gì? Anh hỏi một cách chế giễu. “Trò chuyện sao? Đôi môi của đàn bà chỉ để hôn thôi.”

– Phải, cái hạng đàn bà mà ông từng biết đấy! Cô giận dữ cãi lại.

– Chỉ có hai loại đàn bà thôi, một loại đáng cho người ta khao khát, loại kia thì không.

– Quan điểm của ông nếu không lỗ bịch thì là xác xược.

– Điều đó đâu có áp dụng cho em, vì em đáng cho người ta đam mê.

– Đây là một sự sỉ nhục tệ hại nhất mà tôi chưa bao giờ thấy.

Thấy cô tức tối anh bật cười.

– Còn sợ nhục hơn nếu em chả có chút hấp lực nào – một người đàn bà không ai thèm đoái hoài.

– Tôi sẽ quỳ xuống cảm ơn trời đất nếu tôi “bị” ông không đoái hoài.

– Ngày đó sẽ đến thôi. Đam mê không kéo dài lâu đâu.

– Chỉ có tình yêu thôi! Skye không hiểu sao mình lại đi nói mấy chữ đó.

Anh nhìn cô một cách lạ lẫm.

– Tình yêu! Anh chậm rãi lặp lại, “là cái gì đó mà tôi và em không cần phải quan tâm đến! Mình chỉ nên nghĩ đến luyện ái thôi.”

Vòng tay anh lại chặt hơn nữa, môi anh nhếch lên vẻ tàn nhẫn khi anh cúi xuống hôn cô.

Giờ đây nhớ lại, những chữ đó đâm cô nhói buốt tâm can. Phải cố lắm cô mới nhớ ra là chú Jimmy đang đợi cô.

– Cháu muốn chú xuống gặp El Diablo. Nhưng chú sẽ nói gì đây? Chú sẽ cho anh ấy biết anh là ai chứ?

– Tại sao không? Mặc dù chú chỉ nghe lời cháu kể lại.

– Cháu biết, anh ấy không bao giờ muốn nói tên thật cho cháu nghe.

– Chú không thấy có lý do nào cần phải lẩn tránh hay khuất tất. Jimmy nói một cách cứng cỏi, đột nhiên lại tỏ ra mình đầy tính cách Anh.

– Được thôi, thì theo ý chú. Bây giờ thì chả còn quan trọng nữa. Skye cãi lại.

Cô đi trước xuống cabin. Khi họ vào

thì Evan mang khay ra. El Diablo đang ngồi dựa lưng vào gối. Anh mặc bộ py-jama xanh dương làm nổi bật làn da rám nắng, nhìn anh lúc này thật khó mà tin anh là người Anh.

– Chào cô gái tuyệt, tôi không đoán hoài gì đến em à? El Diablo hỏi qua loa khi thấy Skye bước vào, rồi anh thấy một người khác theo sau cô.

Anh nhìn Jimmy dò hỏi.

– Đây là chú họ của tôi, Jimmy Donaldson, ông đem tin tức anh rất muốn nghe.

– Thật vậy sao?

Cô cảm thấy bầu không khí có vẻ căng thẳng giữa hai người đàn ông.

– Tướng quân Alejo chết rồi. Skye lên

tiếng. “Người của anh đang nắm quyền điều khiển ở Jacara, chúng ta sẽ đến đó mau thôi.”

– Thì ra họ đã giết Alejo! El Diablo nói khế.

Skye cảm thấy thất vọng trước thái độ anh nhận được tin cô vừa báo.

Cô cứ ngỡ là anh sùng sốt lắm.

– Cái chết của hắc đầu phải là mất mát gì. Jimmy nhận xét.

– Đúng vậy. El Diablo đồng ý, “nhưng phải có ai đó đứng ra điều khiển đất nước.”

– Tôi nghĩ ông đang mong đợi để làm chuyện đó. Jimmy phớt tỉnh.

– Nói rõ cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra. El Diablo ra lệnh.

Skye thoáng nghĩ là chú Jimmy sẽ khó chịu khi nghe về quyền hành trong giọng nói của anh. Nhưng cô thấy nhẹ nhõm khi ông chú mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường thuật lại mọi chi tiết.

– Chuyện gì xảy ra cho quân đội? El Diablo hỏi.

– Lúc tôi tới đó không thấy có đánh nhau. Dân chúng đổ xô ra đường, vẫy cờ quạt như thể đang có lễ lộc. Các cửa hiệu đều đóng cửa, vài nơi đóng ván chặn bên ngoài. Mọi người có vẻ như trong trạng thái náo nức lắm, thật khó làm cho họ nhận thức được gì khác.

– Ở mức độ đó chắc không có nhiều giết chóc xảy ra. El Diablo nói.

– Cho đến bây giờ thì không có gì

nguy hiểm cả. Jimmy đáp lời.

– Vậy thì anh mừng rồi. Cô trêu anh.

– Phải, tôi không thích gauchos quá hiếu chiến.

– Khi nào chúng ta về đến? El Diablo hỏi cô.

– Sáng ngày mai. Skye trả lời.

– Tôi có thể điện cho Juan rằng tôi đang trên đường tới không?

– Dĩ nhiên được, tôi phải gửi đi đâu?

– Làm ơn mang cho tôi giấy và bút chì, tôi sẽ viết tin nhắn cho Juan.

Cô mang tập giấy và bút cho anh, cầm chắc quyển tập cho anh viết. Anh co lại khi cổ rướn người lên cao hơn, cô biết là anh đang đau nhưng vẫn cố dấu.

Mặt anh xanh xao vì mất quá nhiều máu.

– Anh không thể lên bờ đâu. Cô nói khẽ. “Từ đây anh có thể truyền đạt mệnh lệnh đi, và những người anh cần gặp có thể lên tàu.”

– Vô lý, ngày mai tôi sẽ khỏe lại thôi.

– Nếu anh muốn tự giết mình, tôi sẽ không đưa anh về Jacara. Anh phải nghe tôi lần này, không còn đường nào thoát ra khỏi đây trừ phi anh bơi ra.

Anh ngược nhìn cô giận dữ, rồi không ngờ lại nở nụ cười.

– Hóa ra tình thế đã đảo ngược, anh nói một cách dịu dàng.

– Anh còn sống thì có lợi cho Mariposa hơn là chết.

Ánh mắt họ giao nhau, cô thấy người run lên, dường như có điều gì đó ấm áp diệu kỳ đang khai hoa nở nhụy trong tim. Cô muốn đưa tay với lấy anh, nói với anh rằng anh phải chăm sóc cho mình vì anh là tất cả đối với cô cũng như với Mariposa.

– Vậy thì tôi đầu hàng – trong lúc này thôi.

– Tôi không biết toàn bộ câu chuyện ra sao, Jimmy xen vào, tiếng của ông làm Skye giật nảy mình vì cô hoàn toàn quên sự hiện diện của ông nơi đây. “Nhưng có một điều tôi rất chắc chắn – anh là cháu của Sir Rupert Tremayne. Đường nét của anh giống y như ông ấy. Nếu nhắm mắt lại tôi cứ ngỡ ông ấy đang nói.”

Căn phòng đột ngột rơi vào im lặng căng thẳng.

– Ông đang nói về ai? Sau một lúc El Diablo lên tiếng hỏi.

– Về anh! Tôi mừng gặp được anh – Guy Tremayne. Tôi đã tìm anh suốt bao nhiêu năm nay – nói chính xác là từ cuối năm một938.

– Guy Tremayne không còn tồn tại nữa. El Diablo nói một cách dữ dội.

– Tôi nghĩ anh ta vẫn còn, dù rằng anh ta đã thay tên đổi họ. Anh có biết là chú anh đã mất không?

– Không. Ông ấy mất khi nào?

– Năm một943. Bị đau tim vì hoạt động quá nhiều trong chương trình “nhân dân tự vệ. Ông ấy luôn hy vọng cho đến phút cuối cùng anh sẽ trở về.”

– Tôi đã đoạn tuyệt với Anh quốc rồi. Anh ngưng một chút rồi trầm giọng hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra cho Pauline?”

Nghe anh nói Skye thấy tim mình như chao đi. Cô căm ghét người đàn bà El Diablo từng yêu thương, vì lòng tham lam hèn nhát của cô ta mà anh phải tha hương.

– Pauline cũng mất rồi.

Giọng Jimmy vẫn đều đặn nhưng đầy xúc động.

– Mất rồi?

– Phải, chết vì oanh tạc đầu năm một945. Cô ấy đến London sau khi chú anh qua đời, lấy lý do là công tác chiến sự nhưng tôi nghĩ thực ra cô ấy thích được giao tiếp với mọi người, thích náo nhiệt bỏ mặc nguy hiểm bom đạn.

– Tội nghiệp Pauline! Giọng anh trở nên dịu dàng khiến Skye càng thêm ghét người phụ nữ này. Anh thở dài nói tiếp. “Bây giờ thì tôi hoàn toàn thanh thản rồi, mãi mãi không còn vương vấn với Anh quốc nữa.”

– Sau ngần ấy năm anh không thể tha thứ cho ông ấy sao? Skye bỗng nhiên buột miệng hỏi.

– Tha thứ cho chú tôi? El Diabo lập lại, đoạn trầm ngâm nói. “Tôi có tha thứ cho ông ấy hay không đâu còn quan trọng nữa, chỉ là không hình dung được ông ấy đã mất. Tôi đã từng nghĩ đến ông ấy ở Bredon, nguyên rửa tôi, cho rằng tôi là quân trộm cướp. Bao nhiêu năm qua tôi căm ghét chú tôi, nhưng hơn phân nửa thời gian ông ấy đâu có ở đó để mà ghét. Tôi đã đã xử sự như một tên ngu ngốc!”

Đó là lời nói bột bạch nhất Skye nghe được từ El Diablo. Bất giác cô đưa mình tay đặt lên tay anh.

– Anh chịu đựng nhiều rồi, lúc ấy anh còn quá trẻ để bôn ba với thế giới bên ngoài.

– Tôi phải chịu những đòn nặng nề, nhưng nhờ đó đã thành người. Chuyện đó đã dạy tôi không... tin tưởng bất cứ ai.

Anh ngưng một chút trước khi nói từ “tin tưởng” và Skye biết anh sẽ dễ dàng chuyển nó sang thành “yêu” – không yêu ai nữa! Cô thầm nghĩ, Pauline đã khiến anh ra nông nổi này. Anh từng yêu cô ta say đắm, dù trong thâm tâm cô gái này chỉ là cái vỏ trống không, nhút nhát. Anh sẽ không thể nào tha thứ cho cô ta vì anh

tôn trọng lòng quả cảm, tuy nhiên vẫn vô vọng yêu cô ta.

Skye không dám nhìn anh, sợ anh nhìn ra là cô quá thấu hiểu anh. Chỉ vì yêu anh mà cô có được niềm cảm thông cô chưa bao giờ có.

Trong lúc cô đứng phân vân không biết phải nói gì, El Diablo quay qua Jimmy.

– Cám ơn ông đã cho biết mọi chuyện, nhưng tôi muốn quên đi quá khứ đó. Tên tôi giờ đây là Guido Tremayna. Một người dân Mariposa, và rất hạnh diện được làm con dân của đất nước này. Ông cũng đã biết, bà ngoại tôi thuộc về gia tộc Veremundo. Giòng họ này lâu đời hàng mấy thế kỷ, và là một trong những họ danh giá nhất ở đây, nhưng đã bị tuyệt hậu đất đai tứ tán. Biết đâu được

một ngày nào đó tôi sẽ trùng tu lại gia sản giòng họ. Nhưng hiện tại mọi người trong Mariposa đều biết tôi có huyết thống Veremundo, họ kính trọng tôi là vì vậy.

– Tôi cũng tôn trọng ước nguyện của anh, nhưng hãy nhớ rằng, nếu anh muốn cầm quyền ở Mariposa, Anh quốc sẽ là một bằng hữu tốt cho nền dân chủ trẻ tuổi của anh.

– Tôi biết được điều này, và cần sự trợ giúp của ông.

– Tôi rất hân hạnh giúp anh một tay. Jimmy trịnh trọng nói.

Evan vào cabin thì thào vào tai Skye.

– Mình phải để bệnh nhân nghỉ ngơi chú à. Evan nói mình ở đây lâu rồi.

– Tôi không mệt đâu. Dù nói thế, nhưng cô biết anh đang dối.

– Hôm nay anh ngủ cho thật nhiều vào, còn rất nhiều chuyện phải làm ngày mai.

Anh gần như ngủ thiếp đi trước khi họ rời cabin. Evan không cho cô đóng vai y tá ban tối nữa. Dù cô năn nỉ cách mấy ông vẫn cương quyết không cho vì không yên tâm bệnh nhân của mình. Ông thà là ngồi canh anh còn hơn nằm trần trổ trong phòng riêng, lòng phập phồng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

– Tôi quen chăm sóc cho người ta, cô à. Tôi chỉ cần ngủ một mắt như mèo. Hồi chiều này tôi đã nghỉ đủ rồi, không cần phải lo cho tôi đâu. Cô vào phòng ngủ đi. Ngày mai là phải thức suốt đó.

Nghe ông nói, Skye mỉm cười. Cô biết nhân viên trên tàu đều náo nức trở về Mariposa. Ở Montevideo không có dấu hiệu gì về hai nhân viên bị bỏ lại trên bờ. Captain Maclean đã điện cho viên chức ở cảng Jacara liên lạc với hai người họ, thông báo cho họ biết tàu sắp quay về.

Skye đoán chắc thế nào cũng có nhiều người đến đón họ về. Cô nghĩ thế rồi ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy cô thấy mình đã đoán sai. Không phải chỉ đơn giản là nhiều người trên bến khi captain Maclean cho tàu vào cảng, mà là hàng ngàn người. Dường như là toàn thể dân số của Jacara đều hiện diện ở đây, đứng đầu là Juan và hàng trăm gauchos. Trông thấy hình ảnh ai nấy đều reo hò tay vỗ mặt mừng, Skye thấy cổ họng mình như nện lại.

Cô đã thức dậy sớm lên trên boong khi tàu vừa vào cảng, bây giờ cô lại chạy xuống cabin của El Diablo. Khi cô xông vào anh đã thức giấc và Evan đã giúp anh cạo râu xong.

– Đông người trên cầu tàu lắm, đông khủng khiếp luôn. Cô háo hức nói. “Juan cũng ở đó với thuộc hạ của anh.”

– Tôi phải ráng đứng dậy mới được.

– Không, không được, sir! Không thể nào đứng dậy được. Evan khẳng khẳng ngăn anh. “Nếu vai ông chảy máu nữa, ông sẽ hủy hoại hết công lao của chúng tôi. Cứ để người ta xuống đây gặp ông.”

– Sao những chuyện như vậy lại xảy ra cho tôi vào lúc này chứ? El Diablo giận dữ nói.

– Có lẽ họ nhận ra họ suýt mất đi

anh, dân chúng đã hiểu ra rằng họ không thể thiếu anh. Skye trả lời.

Cô đã nói đúng tâm trạng của dân chúng, khi Juan và những người cầm đầu khác của El Diablo lên tàu họ đã xác nhận sự lời của Skye. Biến cố anh suýt bị sát hại khiến mọi người đưa đến quyết tâm là họ đã chịu đủ Alejo và những áp bức bất công của hắn ta. Họ đã chung lưng với người của El Diablo tràn vào dinh và áp đảo được hàng ngũ phòng vệ.

Tên độc tài đã bị tấn công bất ngờ. Hắn đã hoạch định kế bội phản rất thận trọng và ngồi ung dung ở biệt điện chờ đợi thành quả. Trong thâm tâm Alejo nghĩ rằng cái chết của El Diablo sẽ làm tan rã toàn bộ sự chống đối âm mưu nhượng đất của hắn, và hắn ngồi đấy đắc lợi ngư ông.

Nhưng Alejo không tiên liệu đến tiếng nói lương tâm của người dân Mariposa. Những người đang đứng ở lằn ranh chưa quyết định sẽ ngã về bên nào – chính phủ hay là El Diablo – đã quyết tâm trong giờ phút cuối cùng. Không ai biết được người nào đã thủ tiêu Alejo. Khi cuộc chiến kết thúc, người ta đã khám phá ra hắn đã chết trong sân điện. Quân đội cũng đầu hàng vô điều kiện. Trên thực tế, một số lớn viên chức đã bí mật liên kết chống đối chính sách của tên độc tài trong một thời gian dài.

Khắp nơi đều yên tĩnh, dân chúng đang nóng lòng chờ đợi đón tiếp vị tân tổng thống, người đã được mọi người đồng tâm chọn lựa. Suốt cả ngày người lên xuống tàu không ngừng, trò chuyện với El Diablo, dùng rượu Skye cho dọn

trên boong, rồi lại vội vã đi mang theo chỉ thị của vị tân thủ lĩnh.

– Thân thể của ông ấy hơi tiêu tụy, nhưng đầu óc vẫn hoàn toàn minh mẫn! Một viên chức cao cấp đã nhận xét với Skye, và cô bật cười che dấu đi nỗi lo âu của mình.

El Diablo chắc đang mệt mỏi lắm. Cô nóng lòng phân vân không biết làm sao ngăn chặn làn sóng người đến thăm viếng không ngừng. Ngay lúc đó Evan ra mặt can thiệp, đối với Evan bệnh nhân là bệnh nhân, dù thân phận của người này có là thế nào đi nữa – tổng thống hay lao công quét dọn boong tàu.

Chính Evan là người dứt khoát đóng cửa cabin và lên boong tuyên bố “Giờ thăm bệnh chấm dứt.”

– Ông sẽ giết ông ấy đấy – sau đó thì ông làm được gì? Evan nóng nảy hỏi khi có người nào đó tranh cãi rằng họ phải gặp El Diablo vì công việc hệ trọng. “Ngày mai ông ấy vẫn còn ở đây nếu ông không quấy nhiễu ông ấy đến chết.” Evan tiếp tục. “9 giờ là giờ thăm viếng, một phút sớm hơn cũng không được. Xin lỗi quý ông, nhưng đó là lệnh của bác sỹ.”

Skye nghe người ta thông dịch lời Evan nói với nhau, khi Evan bỏ đi hiên ngang như một chú gà trống Skye hỏi khẽ.

– Anh ấy ra sao?

– Một phờ cả người cô à. Tôi sẽ đem cho ông ấy chút gì để ăn. Ông ấy sẽ ngủ mau sau khi ăn.

Nhưng El Diablo đã ngủ trước khi

thức ăn đem tới. Evan cầu nhàu vì phải đem nguyên khay trở vào bếp.

Vị bác sỹ Mariposa đến thăm bệnh lúc 8 giờ sáng, rất hân hoan trước tình trạng vết thương.

– Ngài đã khá hơn nhiều so với sự hy vọng của tôi, *senorita*. “Tôi đã nghe được tự sự và cảm thấy rằng nếu viên đạn ấy không hạ sát ngài thì cũng để lại thương tích trầm trọng, nhưng quả thật là kỳ diệu”

– Vâng, đúng là phép màu ban xuống vì ông ấy thật sự khẩn thiết cho Mariposa.

– Thật đúng vậy, nếu có cơ hội cô có thể trình bày cho ngài về tình trạng bệnh viện không? Bệnh viện đang trong tình trạng rất tồi tệ. Chúng tôi cần công quỹ

cho các phòng thí nghiệm mới cũng như tu bổ các phòng ốc cũ kỹ và trang bị vật dụng cho các khu vực mới xây.

– Tôi sẽ làm hết sức mình. Skye hứa với vị y sỹ.

Đây chỉ là một trong những điều thỉnh cầu đầu tiên cô nhận được trong ngày. Cô thấy mình nhận lời hết đoàn thể này đến cơ quan khác. Một ngày dài hết sức mệt nhọc. Chưa bao giờ trên tàu không có người đến, cô phải để mắt đến đủ mọi chuyện và đồng thời còn phải lo lắng cho El Diablo. Anh cương quyết lên ngồi trên boong chủ tọa các buổi hội họp, trả lời phỏng vấn, ban hành chỉ huấn cho đến khi người như xám lại vì kiệt sức.

Skye gặp anh được vài phút trước khi Evan đưa anh vào phòng. Anh trông rất mệt mỏi, nhưng đầy mãn nguyện.

– Mọi việc đang bắt đầu vào khuôn khổ, có rất nhiều người tài giỏi đứng ra đảm nhận trọng trách. Trước kia chỉ vì họ sợ ra mặt bất cứ lúc nào Alejo còn tại vị.

– Anh không đau chứ?

Anh đưa tay cầm lấy tay cô.

– Em đang lo cho anh à? Em nên hài lòng vì anh quá bận rộn để yêu em chứ.

Cô thấy mình đỏ bừng cả mặt, ngón tay anh xiết chặt lấy tay cô.

– Em đáng yêu quá, rất nhiều người đến thăm nói với anh là em thật tử tế với họ.

– Vì em đã nghe những kế hoạch tâm đắc của họ à. Họ đều tưởng là em có nhiều ảnh hưởng đối với anh.

– Không phải thế sao?

Nghe anh nói cô mỉm cười.

– Em nghĩ xe ủi đất cũng không cản nổi anh một khi anh đã quyết định chuyện gì, và em chắc chắn cũng không muốn thử.

– Anh đã nhờ Juan đem quần áo của em ở hang về đây.

– Anh nhớ được chuyện đó à. Em đoán chúng ta sẽ không trở về đó trong ít lâu nữa.

– Chúng ta?

Cô quay đi nhìn chỗ khác, ánh mắt cô đang lướt xuống bàn tay rám nắng đang nắm lấy tay cô, với những ngón dài và móng tay được chăm sóc chu đáo. Những ngón tay này cô biết rõ vừa rất

mạnh bạo lại vừa rất dịu dàng đến không ngờ.

– Anh sẽ tuyên thệ tân tổng thống vào thứ năm. Sau một lúc anh nói tiếp. “Buổi tối sẽ có tiếp tân tại dinh thự. Anh muốn em cùng đến.”

– Đương nhiên rồi. Skye mỉm cười, “nhưng chỉ còn 3 ngày nữa là đến thứ 5, anh chống nổi không?”

– Đến lúc đó anh đã đỡ nhiều rồi, nhưng bây giờ thì anh công nhận là cảm thấy mệt.

Cô đợi anh nói cô hôn anh từ biệt, nhưng Evan đã vào cabin. Anh buông tay cô ra.

– Ngủ ngon nhé Skye.

Cô bị Evan đuổi về phòng, dù rằng cô muốn ở lại với anh, nhưng cũng không biết phải tìm ra có nào.

Ngày kế tiếp lại càng sôi động hơn, El Diablo liên tục chủ trì các buổi hội thảo họp hành tưởng chừng như kéo dài không dứt cho đến khi Evan phải đích thân xen vào ngăn cản.

– Tôi chưa bao giờ thấy vết thương nào chóng lành đến thế. Vị bác sỹ bảo với Skye.

Ông ta tới tối cũng như sáng để chăm sóc vết thương, khiến cho Evan rất khó chịu. Skye nghĩ đây không phải là do ý riêng của El Diablo mà là ý nguyện của dân chúng Jacara, lần đầu tiên họ tỏ ra quý trọng sinh mạng nhân vật lãnh đạo của quốc gia.

– Vâng, trông ông ấy sung sức lắm.
Skye trả lời bác sỹ.

– Đúng vậy, tôi chưa bao giờ thấy
người nào sức khỏe sung mãn đến thế.

Sức khỏe của El Diablo đang trên đà
hồi phục, và tinh thần anh rất phấn chấn.
Một buổi tối khi họ cuối cùng được ngồi
chung với nhau sau một ngày dài mệt
nhoài, anh đã phác họa những dự kiến
của chính phủ cùng chú Jimmy; ông chú
của cô trong lúc này đầy lạc quan nhiệt
tình về khả năng biến đổi một quốc gia
lạc hậu lỗi thời, đang trong tình trạng
phá sản trở thành một đất nước tân tiến
thịnh vượng.

– Anh ấy đã đi đúng đường. Jimmy
bảo Skye. “Cần có thời gian – dĩ nhiên
là cần thời gian – nhưng anh ấy sẽ thực
hiện được. Cháu cứ tin chú đi.”

– Cháu tin. Skye trả lời một cách yếu ớt.

Cô trở nên hoang mang về vị thế hiện tại của mình, sau bao nhiêu sự kiện xảy ra tương lai cô sẽ đi về đâu. El Diablo đang sách hoạch tương lai cho Mariposa, nhưng dường như trong đó không có chỗ nào cho cô. Anh tỏ ra khả ái, lịch sự, trêu chọc cô một chút khi chỉ còn hai người họ với nhau, nhưng quan hệ cũ đã trải qua bao dâu bể thăng trầm, đến bây giờ cô cũng không biết cô đang ở đâu, đứng chỗ nào.

Dường như không thể tin được anh ở trên Liberty đã sáu ngày, nhưng cô chỉ có vài phút riêng tư với anh. Cô ước ao đến nao lòng được quay về những tháng ngày cũ, những ngày họ ở bên nhau, chia sẻ thời gian với nhau. Áo quần của cô bây giờ đã trở lại. Skye thấy mắt cay lên

muốn khóc khi nghĩ đến Neengai đã sắp xếp những bộ y phục này, và căn phòng treo những tấm chăn xanh giờ đây đã hoàn toàn trống vắng.

Thật quá khó cho cô trong những ngày này phải làm ra vẻ tự nhiên khi có mặt El Diablo. Mỗi ngày dường như tình yêu cô cho anh lại càng đông đầy hơn, sâu sa hơn, ngay cả tiếng nói của anh cũng làm cô chấn động với cảm giác mới tinh khôi. Cô vẫn không thể tin được cô vẫn là chính cô nhưng mỗi lúc lại quá khác xa.

Nằm đơn độc trong cabin của mình, cô ngượng ngùng với ý nghĩ mong mỏi có anh khi họ chỉ cách nhau mỗi hàng lang hẹp. Khó khăn biết mấy cô phải ngăn mình không đến bên anh, chỉ để nói với anh là cô yêu anh, sẽ không bao giờ chống kháng anh nữa, sẽ không bao

giờ muốn trốn chạy nữa. Nghĩ thì dễ đấy nhưng làm sao nói nên lời. Biết đâu lần tới khi ôm cô trong tay bằng vào trực giác anh hiểu được tâm tình của cô? Giá mà thời gian có thể quay trở lại, giá mà cô hiểu được tình mình sớm hơn! Thật là đại khờ cứ tiếp tục trận chiến mà thất bại đã nằm chắc trong tay.

Lại một lần nữa hình bóng những người đàn ông đó lại trở về trong tâm trí cô

– không chỉ có Pauline, người mà anh một thời yêu say đắm, người cho anh nếm thất vọng đầu tiên khiến anh căm thù Anh quốc, căm thù phụ nữ Anh quốc, nhưng còn những người đàn bà khác mà anh luôn đem cô ra so sánh. Bên tai cô vẫn vang vọng lời anh nói hôm nào.

– Tôi không thể nào chịu được thứ tình cảm mà hầu hết đàn bà gọi là yêu.

– Đam mê không kéo dài lâu!

– Tình yêu là cái gì đó mà tôi và em không cần phải quan tâm đến!

Những điệp khúc này sao cứ không ngừng ám ảnh hành hạ cô.

– Chúa ơi! Con biết làm gì bây giờ.

Skye vùi mặt sâu vào gối, hai tay cô bám chặt vào cái gối như đó là cách duy nhất ngăn mình lao qua căn phòng bên kia. Cô muốn có anh! Lần đầu tiên trong đời cô hiểu thế nào là mong muốn một người đàn ông, để chỉ cần nghĩ đến người ấy là thân thể run lên trong tận cùng đam mê khao khát!

Chương 15

Skye lấy trong tủ ra bộ áo cô chưa từng mặc qua. Áo may bằng ren trắng thật mịn màng mỏng manh đến nỗi cô tưởng mình như đang mặc chiếc áo dệt bằng tơ trời trong truyện thần thoại.

Chiếc áo khiến cô trông trẻ hơn, thân trước cắt thấp phô bày khoảng vai trần mịn màng sáng rỡ như ánh ngọc trai. Mái tóc được chải công phu cho đến khi những lọn tóc óng lên như ánh

lửa viên quanh gương mặt thon nhỏ. Cô chỉ đeo một món trang sức duy nhất là đôi hoa tai nạm ngọc thạch anh và kim cương mà El Diablo tặng cho cô trong đêm fiesta.

Khi đeo đôi hoa vào tai, cô nhớ lại cô từng thể có ngày sẽ trả lại cho anh, nhưng bây giờ cô sẽ không tự nguyện trả lại nữa. Khi mặc bộ áo này, cô đã sắm soi thật lâu xem còn bất cứ khiếm khuyết nào cần phải sửa chữa hay không, đêm nay cô chỉ có một ước nguyện duy nhất, trên tất cả mọi ước nguyện, rằng cô muốn mình đẹp nhất, lộng lẫy hơn bao giờ hết.

Ngắm mình trong gương, cô hài lòng với bóng dáng mình, đôi mắt to rạng rỡ, nhưng sâu thẳm huyền hoặc. Hai cánh môi đỏ ửng ấm áp mềm mại. Hơi thở gấp gáp

giữa đôi môi khẽ mở tố cáo nhịp đập vội vã của con tim bất trị.

Dường như cả thế kỷ đã trôi qua từ lúc cô gặp El Diablo ngày hôm qua. Sáng sớm hôm nay anh đã rời tàu rất sớm bỏ mặc sự khó chịu của Evan rằng anh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục để cáng đáng bao nhiêu công việc đang chồng chất, thay vì thế anh chỉ cười với ông.

– Tôi khỏe rồi, cảm ơn ông.

Tuy vết thương chưa hoàn toàn lành hẳn, nhưng cũng không còn gây trở ngại nhiều cho anh. El Diablo nói lời từ biệt với Skye trước mặt mọi người. Dù cô cố tìm kiếm những lời nhắn nhủ riêng tư dành cho cô qua nét mặt anh, nhưng đành phải mãn nguyện với lời hẹn ngắn gọn của anh “Ngày mai anh sẽ gặp em.”

Thật khó tin được như thế là anh đã đi. Cô nhìn theo anh bước lên cầu tàu cần nhả với Juan về chiếc xe anh ta vừa mới đem lại phòng trường hợp cưới ngựa không tương xứng cho anh.

Anh đã đi, và cô bắt mình bằng lòng chỉ với 6 chữ tro troi, “ngày mai anh sẽ gặp em.”

Sáng hôm nay El Diablo tuyên thệ tân tổng thống, anh đã cho tổ chức lễ tân nhiệm trong sân trước của dinh thự để mọi người nếu đều có dịp tham dự. Skye nghe những tiếng reo hò vọng lại từ đằng xa, lòng đầy náo nức cô rất muốn đi xem buổi lễ chú Jimmy đã ngăn cô lại.

– Chú nghĩ cháu tốt hơn không nên đi.

– Tại sao?

– Chúng ta là người ngoại quốc. Buổi lễ này liên quan đến Mariposa và dân chúng trong đất nước này. Hãy để người của anh ta có được anh ta cho riêng họ.

– Nhưng cháu rất muốn đi. Skye bướng bỉnh cãi lại.

Jimmy nhìn khuôn mặt Skye khi cô đứng trên boong nhìn về hướng thành phố với cả hai kiến trúc cũ mới. Ông thầm nghĩ cô đã thay đổi quá nhiều, nhưng ông khôn ngoan không nói ra. Jimmy không hề biết được những chữ đang run rẩy trên môi cô, những chữ cô đang cân nhắc, đã cân nhắc cả hàng ngàn lần rồi, rằng cô là vợ của El Diablo. Không phải là người nào đó xa lạ. Cô muốn cam đoan với chú Jimmy, như người vợ của anh, cô có quyền ở bên cạnh vị tân tổng thống của đất nước này.

Nhưng ngay khi lời nói chực trào lên môi, cô lại không muốn nói vì El Diablo cũng chưa hề nói với ai điều này. Anh chưa bao giờ nhắc đến hôn nhân của họ từ khi lên tàu. Skye đau đớn với ý nghĩ – giả dụ anh sẽ không bao giờ nhắc đến nữa? Giả sử anh phủ nhận cuộc hôn nhân giữa họ chưa bao giờ xảy ra?

Trước bao nhiêu ngờ vực, câu hỏi còn đang nung nấu trong lòng Skye nén lòng ở lại trên tàu theo ý chú Jimmy. Nhưng tâm trí lại hướng về El Diablo đang thể nguyên với dân tộc anh trong khuôn viên dinh thự mệnh mông.

– Anh ấy sẽ trở thành một tổng thống tốt. Cô nói một cách trầm ngâm.

– Điều này thì chú đoán chắc, Jimmy đáp lời, “anh ta đúng là mẫu người dân

tộc này đang cần – một tay gian hùng ôm đầy lý tưởng.”

– Sao chú lại gọi anh ấy như vậy?

– Mọi kẻ gian hùng đều giống nhau, Raleigh, Clive, Rhodes – họ đều đầu đội trời chân đạp đất. Nếu có người nào đó đem lại thành tựu cho Mariposa thì người đó sẽ là anh bạn của chúng ta Guido Tremayna.

Phải, El Diablo sẽ tạo nên thành tựu cho đất nước này, Skye thầm nhủ, khi bữa tối chấm dứt và họ trên đường lái về hướng dinh thự. Cô bất chợt có ao ước lạ thường muốn tâm sự với chú Jimmy mọi điều cô muốn giúp anh. Cô muốn góp tay hoạt động cho dân chúng Mariposa, sẽ đem tiền của cô cho những việc có giá trị, thành lập những tổ chức phúc lợi, xóa sạch những khu ổ chuột thiếu vệ

sinh, và bao nhiêu điều khẩn thiết khác cho Mariposa.

Xe vòng lên theo con đường nhỏ hẹp với những balcony nhô ra bên ngoài, nơi Alejo đã thất bại tập kích kẻ thù. Mặt trời đã lặn, nhưng bầu trời vẫn ửng hồng làm nền cho viên ngọc lóng lánh rực rỡ – đại dinh thự, với khoảng sân rộng ngập tràn ánh nắng và những hàng cửa kính lấp lánh.

Những đám đông vĩ đại đang tụ tập ngay các cổng mở rộng. Bước xuống xe, Skye thấy bên trong sân cũng đặc nghẹt người – đủ mọi tầng mọi giới từ những thương gia khá giả, hành khất, da đen, gauchos, nông dân cho đến trẻ con đi chân đất.

Ngay từ cổng vào một lối đi hẹp được chuẩn bị cho khách khứa đi qua.

Mọi người đi chậm rãi, leo lên những bậc tam cấp đá cẩm thạch, Skye ngạc nhiên thấy không một ai đi qua những khuôn cửa lớn trên trên cùng. Mọi người đang đợi – những nhà ngoại giao sáng chói với huân chương và bội tinh, phụ nữ trong y phục dạ hội, các sỹ quan trong binh phục và vô số các viên chức cao cấp ăn mặc theo cấp bậc riêng của họ.

– Chuyện gì xảy ra vậy chú? Skye hỏi Jimmy, nhưng trước khi ông trả lời cô El Diablo đã bước ra khỏi biệt điện.

Những tiếng la hét âm vang khi anh xuất hiện. Skye mơ hồ phân vân không biết anh sẽ ăn mặc ra sao trong buổi tiếp tân đầu tiên như một vị tổng thống của Mariposa. Rồi cô chợt thấy anh trong bộ y phục của gaucho.

Hành động này được mọi người tán thưởng nhiệt liệt, đám đông reo hò cuồng nhiệt vang lộng cả bầu trời đêm. Skye vô cùng hãnh diện, vì chỉ có anh mới tinh tế như thế. Bộ y phục toàn đen, áo khoác ngắn vừa vặn với thân người và chiếc quần rộng bombacha rất xứng hợp với anh. Thêm vào phần trang phục là đôi ủng đen sáng loáng với đỉnh thúc ngựa cắn bạc, và chiếc thắt lưng truyền thống to bản bề ngang tới 6 inch gắn dao cuchillo và súng lục.

Trong ánh sáng chói chang, người ta có thể thấy dễ dàng vết thương vẫn đang hằn đỏ trên trán anh. El Diablo đứng đó trước mặt đám đông hàng ngàn người – cao to, uy nghi đầy tự tin, Skye biết anh là nhân vật Mariposa hằng chờ đợi, một nhân vật sẽ đưa đất nước này đến hồi cực thịnh.

Cuối cùng thì tiếng reo hò thoảng dần và El Diablo bắt đầu cất tiếng, khắp nơi yên lặng như tờ.

– Các bạn hữu và đồng bào của tôi, tôi rất mừng mọi người đều tề tựu đông đủ nơi đây, tất cả những vị khách mời hôm nay đều là thượng khách của chúng ta, nhân danh mọi người dân Mariposa, tôi hân hạnh được hoan nghênh họ. Đây là buổi tiếp tân đầu tiên tổ chức tại Jacara và sẽ là lần cuối cùng trong một thời gian dài.

– Chúng ta còn nhiều trọng nhiệm phải hoàn thành, như tôi đã trình bày sáng hôm nay, các bạn và tôi sẽ cùng chung vai sát cánh đưa Mariposa trở thành một cường quốc trong các quốc gia châu Mỹ. Tối nay, tôi mong được dịp bày tỏ tình hữu nghị với những quý vị có tình giao hảo lâu dài với tổ quốc của

chúng tôi, những bè bạn chúng tôi nặng lòng tin tưởng trong tương lai lâu dài. Thay mặt mọi người, tôi long trọng chúc mừng họ, và tôi mong muốn mọi người đều tiếp đón các vị khách quý của chúng ta.

Tiếng la hét hò reo lại nổ ra mãi cho đến khi El Diablo thân hành ra đón tiếp khách khứa vào bên trong đại sảnh. Skye luồn bàn tay cô vào tay anh, cô cảm thấy tay mình run lên khi chạm vào tay El Diablo, ánh mắt anh ẩn chứa điều gì đấy khi anh cúi xuống nhìn cô làm tim cô bất chợt gợn lên một niềm vui thầm kín. Anh vẫn muốn có cô – cô biết chắc điều này. Dáng dấp ấy vẫn toát lên sức thôi miên như ngày nào, vẫn tính cách sở hữu độc đoán cô thường nhận thấy, và cũng vì tính cách đó mà bao lâu qua cô từng tuyệt vọng chống kháng.

Một vị khách khác tiến lên muốn tiếp chuyện với anh, cô cùng chú Jimmy vào trong khách sảnh. Nội thất của dinh lộng lẫy hơn cô từng hình dung. Thời gian và bao triều đại độc tài đã góp phần hủy hoại không khí Spanish cổ xưa cùng với kiến trúc nguyên thủy của tòa nhà. Tuy nhiên những căn phòng rộng lớn, trần được chạm trổ tỉ mỉ, những bức vách trang trí với những thiết kế bằng gỗ tuyệt đẹp vẫn còn tồn tại qua nhiều thế kỷ.

Skye mê man với kiến trúc của tòa điện, nơi nào cũng có nét thu hút riêng. Kia là những khoảng sân nở đầy hoa, đây là những khách sảnh trần thiết với sàn khảm đá cẩm thạch, trên cao là chùm đèn pha lê thế kỷ thứ mười tám tỏa ánh sáng lộng lẫy. Bên ngoài các tầng lầu là những balcony, từ đây khách khứa có thể ngắm

cảnh biển bao la lấp lánh ánh trăng sao.

Skye và Jimmy thơ thẩn dọc theo các hành lang dài, hết vào phòng này lại ra phòng kia. Có quá nhiều vật để ngắm, để trầm trồ ngưỡng mộ. Sau chót họ lại vòng về phòng tiếp tân nơi vị tân tổng thống đang đi đi lại lại tiếp chuyện khách khứa.

Buổi chiều đái tối nay không một chút nào xa hoa. El Diablo muốn chứng tỏ cho dân chúng Mariposa ngay từ ban đầu thể chế của anh sẽ tuyệt đối bình dị, nghiêm nhặt. Skye nhận thấy nhiều dân chúng Mariposa dường như rất hưởng ứng điều này, và ngay cả những nhân vật muốn được tiếp đón trọng vọng để anh có thể thu nhận được sự trợ giúp của họ.

Còn đàn bà thì có duyên cơ khác để ngưỡng mộ anh.

– Ông ta thật là nhân vật phi phàm. Skye một người nào đó tán tụng như vậy.

– Tại sao lại không nhỉ? Một vị quý phụ danh giá lên tiếng một cách ngạo nghễ. “Ông ta là giòng dõi Veremundo.”

– Còn hơn thế nữa, một phụ nữ trẻ hơn mỉm cười. “Ông ta là một người đàn ông!”

Phải bà ta nói đúng, Skye ưu tư, tim thoáng nhói đau, giờ đây cô chỉ muốn đến bên cạnh anh. Nhưng cố gắng trò chuyện với anh lúc này chỉ là vô ích – có quá nhiều người đang mong sự chú ý của anh. Nấn ná thêm một lát cô cùng chú Jimmy đi xuống dãy phòng dưới lầu mà gia nhân cho biết là nơi dành riêng cho tổng thống.

Ở đây phòng ốc rộng rãi thoáng

đăng, phòng nào cũng có balcony nhìn ra biển. Có rất nhiều lọ hoa được trưng bày trong phòng khách, trong số đó có nhiều hoa được gửi đến chúc mừng tổng thống vào biệt điện. Skye cảm thấy lòng dấy lên một nỗi ghen mơ hồ. Quá nhiều người muốn xun xoe với El Diablo vì nay anh đã chúc cao quyền trọng.

– Ông ta là một người đàn ông! Cô dường như nghe được giọng nói háo hức của người phụ nữ trẻ vang vọng bên tai. Điều này lại làm cô bồn chồn di động quanh phòng, sờ vào những quyển sách vương vãi đó đây, nhặt lên một tờ báo rồi lại bỏ xuống, bộ áo trắng của cô dưới ánh đèn dịu giống như một bóng ma đang trần trụi không tìm được giây phút yên bình.

Jimmy đã im lặng suốt buổi tối này, nhưng giờ đây nhìn thấy vẻ lo âu ánh lên

trong mắt ông, cô thấy dường như ông sắp nói ra điều gì đấy đang kiềm nén quá lâu trong tâm trí.

– Hãy nghe chú, Skye... Ông toan nói.

– Đừng nói với cháu. Cô buột miệng kêu lên, “đừng nói với cháu bất cứ điều gì – cháu chưa nói được đâu.”

Ông đủ sáng suốt nhận biết vấn đề và để mặc cô trong yên lặng. Skye bước ra ngoài balcony ngắm quang cảnh hùng vĩ của trời biển đất đai đang mở ra trước mắt. Ánh đèn của thành phố lấp lánh bên dưới như hòa cùng ánh sao lung linh trên cao. Bỗng dưng cô thấy mình nhỏ bé, chơi vơi mất hút. Rồi cô lặp lại câu nói của El Diablo, câu nói từng an ủi vỗ về cô trong những ngày vừa qua.

– Em có biết là tôi không bao giờ để những gì tôi thích vượt khỏi tầm tay hay không? Là không bao giờ muốn mất đi người nào tôi khao khát không?

– Anh vẫn khao khát cô – cô biết chắc điều ấy.

Ngọn lửa đam mê vẫn nung nấu trong ánh mắt ấy khi anh nhìn cô, sự thu hút giữa hai người vẫn còn đấy. Cô không thể nào lằm lẩn được.

Skye vẫn đứng mãi ở đó, đã lâu lắm, gió đêm đang lay đùa những lọn tóc. Cho đến khi có tiếng cửa mở, rồi lại đóng cô quay lại thấy El Diablo đã vào trong phòng. Anh tháo chiếc thắt lưng nặng trĩu ném lên lưng ghế, rồi đứng nhìn cô. Bây giờ chỉ có họ với nhau như cô đã cầu mong, nhưng bỗng dưng cảm thấy choáng ngợp ngượng ngùng cô đành mở

đầu với câu nói băng quơ.

– Em đang thưởng thức cảnh đẹp ở đây, buổi tiệc chấm dứt rồi sao?

– Phải, mọi người đều về hết rồi.

Cô bước vào trong phòng. Ánh đèn chiếu sáng trên tóc và chiếc áo trắng mong manh tương phản trên nền trời tối phía sau. Anh vẫn đắm đắm nhìn cô – nét mặt thật lạ lẫm.

– Anh mừng là em vẫn còn đợi. Cuối cùng anh lên tiếng. “Có một chuyện anh phải nói với em.”

– Vâng?

Thật khó mà kiềm hãm được niềm vui đang dâng lên trong lòng cô lúc này.

– Anh đã sắp xếp với chú em, ngày mai ông ấy sẽ đưa em đi.

– Đưa em đi?

– Phải, anh đã nói với ông ấy tất cả sự thật – nói với Jimmy rằng anh đã ép buộc em trở thành vợ của anh thiếu sự chấp thuận của em. Cũng không khó gì lắm đối với em để vô hiệu hóa mỗi hôn nhân này hay là tiến hành ly dị. Chú em sẽ lo liệu tất cả những trở ngại về luật quốc tế và anh sẽ đưa ra tất cả bằng chứng cần thiết để khỏi gây khó khăn cho em. Mọi chuyện sẽ được tiến hành kín đáo, vĩnh viễn sẽ không có ai biết được.

Khi anh nói Skye có cảm tưởng như máu đã rút khỏi mặt mình, cô cảm thấy thân hình cô hoàn toàn bất động. Trong lúc này cô sợ ngay chính lời nói của mình, sợ ngay cả hành động của mình, cô gắng gượng quay lưng về phía anh, mắt nhìn ra biển.

– Anh muốn em đi sao?

Giọng cô gần như nghẹn lại trong cổ.

– Bây giờ em được tự do rồi. Đó không phải là điều em muốn hay sao?

Cô muốn gào thét lên, gào ngay vào những chữ đó – không phải là cô từng ao ước nguyện cầu ngày cũng như đêm để thoát khỏi anh sao. Bây giờ thì nó đã đến, đến quá trễ!

Anh chán cô rồi! Bây giờ thì cô đã cùng hội cùng thuyền với những người đàn bà kia, những người từng yêu anh, những người anh hờ hững chán chê. Không phải anh đã từng cảnh giác cô rồi đấy sao, đã nói quá rõ ngay từ lúc ban đầu cô sẽ không bao giờ làm anh hứng thú nữa một khi anh để cô đi.

Skye bóp chặt những ngón tay lại,

móng tay như muốn xoáy vào da thịt. Trước mắt cô vũ trụ ngoài kia thành lĩnh như quay cuồng mờ ảo, cô nghe giọng anh cất lên.

– Bây giờ chúng ta có thể nói lời từ biệt không? Chú em nói sẽ đem xe đến đón em.

Cô cố gắng gom lại chút thể diện cuối cùng để trả lời anh, nhưng giọng nghẹn lại không nói nên lời. Cô chỉ biết đứng đấy, ráng kiềm chế những giọt nước mắt cứ chực trào ra.

– Tại sao em không nói? Giọng anh đánh lại. “Anh thiết nghĩ em phải mừng lắm chứ khi biết rằng em không còn là tù nhân nữa.”

– Mừng! Tiếng nói cô vỡ òa, lần đầu tiên cô nghe anh tiến một bước gần hơn.

– Sao em lại nói như vậy? Skye, em không phải đang – khóc chứ?

Cô không thể nào trả lời anh, một lúc sau anh nói tiếp. “Anh chưa bao giờ thấy em khóc. Quay lại đây để anh nhìn em.”

Cô lắc đầu.

– Anh ra lệnh cho em quay lại. Không phải anh từng muốn em phải nghe lời anh sao?

Cô giật mình quay lại giống như một con rối bị người ta giật dây, dưới ánh đèn anh thấy mặt cô nhạt nhòa nước mắt.

– Vậy thì được, Skye trầm giọng đau khổ. “Hãy nhìn em đi! Nhìn em rồi cười lớn lên! Có phải anh muốn như vậy lắm không? – làm cho em yêu anh rồi rũ bỏ, giống như anh đã từng rũ bỏ những

người đàn bà ngu ngốc đã quỳ lụy dưới chân anh. Em nghĩ em là người không có tình cảm. Em nghĩ rằng em ghét anh! Nhưng bây giờ anh thắng trận rồi – em yêu anh! Bây giờ... ngay bây giờ... cười cho hả hê đi!”

Cô khóc nức lên giọng tắt lịm đi, nhưng vẫn đối diện với anh.

– Em không biết em đang nói gì đâu. El Diablo thốt lên.

– Em biết. Skye cãi lại. “Em yêu anh, em không cảm thấy xấu hổ nói như vậy. Em yêu anh.”

– Em đã lầm rồi!

– Em biết mình không lầm... em yêu anh – hãy cho em ở lại!

– Không được!

Mắt anh đánh lại tối sẫm.

– Làm ơn... làm ơn... em đâu có đòi hỏi gì nhiều...

– Không được!

Cô đưa tay ra van nài, hoàn toàn quên mất sỹ diện của mình.

– Em sẽ không làm phiền... em sẽ không đòi hỏi bất cứ điều gì nếu anh cho em ở lại.

– Không thể nào!

– Tại sao chứ? Em sẽ không đòi hỏi thân phận gì, không một ai biết được em là vợ anh trừ phi anh muốn nói ra.

– Đó không phải là vấn đề.

– Hãy cho em ở lại... Jacara.

– Không!

Rồi như quá đau khổ cô bất chấp hết.

– Anh đã tìm... ra vết trên người... nô lệ của mình.

Anh không trả lời, cô tiếp tục nói

– Hay là anh đã chọn được... người khác. Một người nào đó sẽ... giúp anh tiêu khiển cho đến khi cô ta cũng ngu ngốc dâng hiến cho anh... thứ tình cảm ủy mị gọi là yêu.

– Không phải như vậy!

– Vậy thì tại sao... tại sao?

– Có giải thích đi nữa cũng không đi đến đâu. Ngày mai em sẽ rời khỏi đây.

– Em xin anh.

– Nói nữa cũng vô ích thôi.

Cô thấy vẻ cương quyết hằn lên trên mặt anh. Thế là hết! Cô biết quá rõ một khi đã quyết định điều gì anh sẽ không bao giờ thay đổi. Cô nhắm mắt lại lòng đầy tuyệt vọng. Biết mình không thể sống thiếu anh, không thể nào một mình đi tiếp đoạn đời còn lại – với những năm tháng tẻ nhạt trống rỗng chỉ còn lại ký ức để sống về sau – thật là tàn nhẫn cay đắng quá.

Skye mở choàng mắt thấy anh đã bước đến bên cạnh lò sưởi phía bên kia phòng. Cô đoán anh không chịu nổi ngay cả việc nhìn đến cô. Giống như một người mộng du cô đi về phía chiếc ghế anh để dây thắt lưng, vẫn như trong mơ cô rút súng của anh ra. Anh quay lại khi súng đã ở trong tay cô.

– Vẫn còn muốn giết anh? Anh hỏi một cách khắc nghiệt.

– Không phải anh, cô trả lời... chính em.

Dường như bản năng anh đã báo trước những lời cô sắp nói. Anh phóng đến chỉ trong tích tắc khi chữ cuối cùng vừa thoát ra khỏi môi cô, nhanh như cắt anh đã đến bên cô đánh bật bàn tay vừa bóp cò của Skye lên không trung. Viên đạn xuyên ngang qua tóc cô, làm cháy xém những lọn tóc rồi xoáy thẳng vào tường.

Trong một lúc họ đứng yên nhìn nhau. Mặt của El Diablo cũng tái xanh như Skye. Khi anh gỡ khẩu súng ra khỏi những ngón tay như không còn sinh khí, cô rũ xuống ngay dưới chân anh, oà lên khóc nức nở. Cô giờ đây như một cánh hoa nhàu nát, không còn muốn nghĩ ngợi đến gì nữa, hoàn toàn buông trôi hết. El Diablo đắm đắm nhìn cô đang gục đầu

xuống, mặt anh ánh lên vẻ lạ lùng chưa ai từng thấy qua.

Chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa.

– Senor! Senor! Ngài có việc gì không?

El Diablo giật mình như vừa choàng tỉnh sau cơn mơ dài. Anh bước đến cửa và mở hé ra.

– Không có vấn đề gì cả.

– Nhưng, señor, có tiếng súng.

– Chỉ là tôi sơ ý, súng của tôi bị cướp cò.

– Excusa, señor, chúng tôi thật lo lắng, nhưng nếu không có chuyện gì thì...

– Mọi chuyện đều yên ổn, không có gì cả.

– Vì Chúa, Skye, đừng khóc như vậy!

Cô nghe tiếng anh như vọng về từ nơi nào đó thật xa xuyên qua nỗi tăm tối đau đớn của cô.

– Skye, em quan tâm nhiều đến thế sao? Anh dịu dàng hỏi.

– Vậy anh tưởng... chuyện này... chỉ là sở thích thoáng qua sao?

– Không, anh không tin như vậy. Nhưng em không hiểu những gì em hỏi khi muốn ở lại với anh đâu.

– Với... anh! Skye thì thầm lặp lại. Cô ngả đầu ra sau, đưa tay ra như nài nỉ anh. “Em sẽ không gây trở ngại cho anh... chỉ để em ở lại... chỉ là ít lâu thôi.”

– Em nghĩ rằng anh chỉ muốn em ở ít lâu thôi sao? Anh hỏi cô, giọng khàn

đi vì xúc động. “Nếu em ở lại, em sẽ ở vĩnh viễn. Em có hiểu điều đó có nghĩa gì không? Em, là người lúc nào cũng muốn trốn đi cho mau, lúc nào cũng muốn thoát khỏi anh – nếu em ở lại, em sẽ không bao giờ được tự do đi nữa.”

Skye thở sâu, dường như mặt cô đã có lại sự sống.

– Em không muốn... tự do... nữa.

– Em nghe đây, anh thành hôn với em chỉ vì thuận tiện, nhưng anh chọn em vì em là người Anh, da trắng và xinh đẹp giống như người anh đã từng yêu! Anh cố tình chọn em có ý gây đau khổ cho em như anh từng đau khổ. Đó không phải là câu chuyện tốt đẹp gì, nhưng tốt hơn em cần biết sự thật.

– Đã có người từng đùa cợt với anh giống như anh cố tình đùa cợt em. Cô ta làm cho anh yêu cô ấy điên cuồng say đắm – nhưng lại không đủ tính đàn bà để trao cô ta cho anh hay để cho tình yêu của chúng tôi tươi sáng đẹp đẽ. Anh hỏi cưới cô ta trước, cô ta lấy người khác. Rồi lần nữa, khi cô ta kết hôn hãy bỏ trốn cùng anh, nhưng cô ta chỉ thích giữ anh bên cạnh như một món đồ chơi.

– Sau này khi anh hiểu ra cô ta chỉ là người giả dối và hèn nhát. Anh thấy cô ta với tất cả bản chất của cô ta và ghét cô ta và mọi thứ cô ta biểu tượng – một cuộc sống đồi bại trống rỗng. Vì những thứ cô ta gây cho anh, anh thế sẽ trả lại trên tất cả đàn bà. Khi anh gặp em, em nhìn thoáng giống như cô ta, vì em là người Anh, anh muốn em phải đau khổ điều đúng! Anh muốn làm cho em phải yêu

anh để anh được hả hê trên đầu đón của em, cười cợt trên nỗi khao khát của em, mĩa mai em khi em van xin anh hôn em.

– Nhưng mọi chuyện đều trái ngược hết. Em không yêu anh – nhưng anh yêu em.

El Diablo bước thêm một bước đến gần Skye khi cô ngược lên nhìn anh, mắt mở to, hai tay ôm lấy ngực như ngăn lại cơn xúc động quá lớn.

– Anh yêu em. Giọng anh trầm xuống, tha thiết chân thành. “Anh yêu em như chưa bao giờ yêu, và anh sẽ không bao giờ yêu một người nào nữa. Chính vì tình yêu này, chính vì anh hiểu bản thân anh ra sao và hiểu rõ bản thân em như thế nào, anh sẽ không giữ em ở lại đây. Em nên về lại với thế giới em biết, đến đời sống yên tĩnh an toàn bên

Anh, hay cuộc sống dân chủ Mỹ dễ dàng, không nguy hiểm.”

– Anh thực sự tin là em muốn kiểu sống đó sao? Skye hỏi dồn như không kịp thở.

– Bây giờ em nghĩ là em không muốn, nhưng em không hề suy nghĩ đến đời sống ở đây sẽ như thế nào nếu em không thể thoát ra. Đây là thế giới của anh, anh thuộc về nơi này, mọi công việc của anh đều ở đây. Anh sẽ không bao giờ bỏ Mariposa.

– Và đây cũng là nơi em muốn ở.

– Với anh? Em yêu à, em đã quên là anh là người như thế nào à? Anh không thể thay đổi trong một sớm một chiều bởi vì anh yêu em. Anh sẽ còn tàn nhẫn và ngạo mạn, chuyên quyền xấu tính.

Em đã thấy hết những mặt xấu nhất của anh, em thực sự tin mình có hạnh phúc với những điều đó không, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác?

– Em yêu anh. Cô đáp lại dịu dàng. “Em yêu anh chỉ vì anh là anh, em không muốn anh thay đổi. Em sẽ không yêu anh nếu anh không còn là anh. Em chỉ muốn... El Diablo!”

– Anh không dám chạm vào người em. Giọng anh khàn đi. “Nếu anh chạm vào người em, quyết tâm của anh sẽ tiêu tan theo gió. Hãy nghĩ kỹ trước khi em quyết định. Đây là cơ hội cuối cùng của em. Bây giờ nếu em quyến rũ anh, sẽ quá trễ để em phải hối hận về sau. Anh cần em, Skye. Anh yêu em. Nếu em ở lại với anh, anh sẽ không bao giờ để em xa anh.”

– Em sẽ không bao giờ bỏ đi. Skye thì thâm. Ôi, anh yêu, anh có hiểu không? Em chưa bao giờ thấy mình thật sự sống cho đến bây giờ.

Anh đến bên gần Skye. Cô thấy mình rung động khi anh nâng cầm cô lên.

– Nói cho anh nghe lần nữa đi em, nói với anh những chữ trước đây em chưa bao giờ nói với anh.

Ánh mắt anh dường như rút hết sinh khí trong cô, tuy nhiên cô vẫn tuân theo lời anh.

– Anh... yêu.

– Cô vợ yêu dấu của tôi.

Cô không còn nghe thấy gì nữa, giờ đây chỉ còn thấy quá tuyệt diệu, rực rỡ, chói sáng được sinh ra trên cõi đời này.

Rồi bất chợt môi anh tìm xuống môi cô, tay anh ôm choàng lấy cô. Có ngọn lửa nào đấy bùng cháy trong cô rục lên cao mãi đáp lại ngọn lửa trong anh. Môi anh dường như rút cạn linh hồn cô quyen thành một với anh. Người cô run lên nhức nhối vì anh. Cô muốn có anh như anh muốn có cô. Hai cánh môi mềm tuôn phực dưới một làn môi khác cuồng nhiệt hơn nóng bỏng hơn.

Anh ghì cô sát lại, gần hơn rồi gần hơn nữa. Những nụ hôn phủ kín mặt cô cho đến khi họ dường chỉ còn là một. Anh nhắc bổng cô lên.

– Cô đưa tay ngăn anh.

– Vai của anh! Cô kêu lên. “Cẩn thận vai của anh.”

Nhưng anh không nghe cô nói, ánh mắt bùng lên say mê, trên nét mặt đó là niềm vui chiến thắng, nét hân hoan của đoàn quân chinh phục, của người đạt được những gì mình khao khát nhất trong đời.

– Em là của anh, tình yêu của anh, vợ yêu của anh.

Anh thì thầm trên môi cô.

